

Giới thiệu Tiền Duyên Kiếp Nay Gặp Gỡ

(Tên cũ là Bà xã, anh chờ em từ lâu!, du thấy tên này dài với không hay lắm nên đổi một chút)

Thể loại : Xuyên không, trọng sinh, sủng (2S), hắc bang, có yếu tố hư cấu về bối cảnh và nhân vật.

Nhân vật chính: Tiêu Hàn - Chu Thượng Vũ (có vài chap hồi ức về cổ đại, sẽ có tên khác

Chấp niệm quá sâu, duyên tình không dứt

Ba kiếp luân hồi, ba kiếp đợi ai!

Bạn đang đọc truyện *Tiền Duyên Kiếp Nay Gặp Gỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Chào em , cuối cùng chúng ta cũng được gặp !

- Vũ Vũ, dậy đi con..

Mơ màng mở mắt....Thượng Vũ thiếu chút nữa đã kinh hãi mà kêu lên. Đây là như thế nào đây, tại sao cô còn sống?

Cô nhớ chiếc xe hơi đã rơi xuống vực sâu sau cú va chạm kinh hoàng kia rồi mà, như vậy rốt cuộc là tại sao?

Ngồi bật dậy, đây chẳng phải là nhà ba mẹ cô dưới huyện sao, sao cô lại nằm ở đây?

Còn nữa, kia chính là bộ đồng phục của công ty trước kia cô đã từng làm mà?

Hay..hay...không thể nào như thế được...làm sao làm sao cô có thể sống lại cơ chứ?

Không! Rõ ràng cô là đang sống lại, sống lại ở cái tuổi 22!

Đây chính xác là hôm cô sẽ đi phỏng vấn ở tập đoàn Tiêu thị, cách ngày cô nguyên sinh 4 năm 5 tháng....

Vén chăn chậm rãi bước xuống giường, Thượng Vũ một lần nữa nhìn ngắm xung quanh một cách đầy nhung nhớ. Phải nói là đã bao lâu rồi cô không về thăm nhà?

À là kể từ khi cô bị tập đoàn Tiêu thị từ chối, sau đó nghe lời của tên cận bã Trương Lâm đi tỉnh X lập nghiệp.

4 năm rồi, cô xa ba mẹ, xa quê hương, xa gia đình, đổi lại là cái chết tức tưởi không kịp trần trối!

Cô hận, hận tên đàn ông đó, hận cả gia đình anh ta, hận nhất là con đàn bà ác độc. Chính bọn họ là những kẻ ác nhân dồn cô vào con đường chết.

Cô yêu hắn, lo toan mọi thứ tất cả cho hắn, lặng lẽ làm một hậu phương vững chắc lo chu đáo từ gia đình hắn đến cái ăn cái mặc hằng ngày của hắn. Thậm chí có lần cô suýt bị đối tác cưỡng bức vì đi xin hợp đồng cho công ty mà hắn gầy dựng. Để rồi khi hắn có tất cả trong tay thì đổi lại việc hắn muốn từ bỏ đầu tiên nhất lại là cô.

Cô sống ở nhà Trương Lâm như một người giúp việc không công, lại còn bị những trận mắng chửi thậm tệ từ gia đình hắn. Mỗi lần như thế cô đều nuốt nước mắt vào trong, trong đầu vẫn luôn đinh ninh rằng những khốn khổ tủi nhục này rồi sẽ được đền đáp lại từ tình yêu của hắn. Nhưng rồi thế nào, chính cô tận mắt bắt gặp hắn và con đàn bà ấy thân thể trần truồng đang dính lấy nhau. Nhìn thấy cô, hắn ta không có một chút gì lo sợ, còn dừng dừng kêu cô lấy dùm một hộp bao cao su đang để đầu giường.

Có trời mới biết, tim cô lúc đó như bị ai hung hăng đâm hàng ngàn nhát. Nó đau đớn đến hơn cả việc bị đánh gãy ngàn cái xương cùng một lúc. Người đàn ông cô yêu đi quan hệ cùng một người phụ nữ khác, mà người đó lại chính là cô gái cô từng nâng đỡ. Đây rốt cuộc là do cô kiếp trước đã tạo những nghiệp gì?

Chu Thượng Vũ vội nhắm mắt để ngăn những giọt nước mắt như sắp tuôn trào kia ra. Cái chết một lần nữa ủa về trong tâm trí cô, cô còn nhớ rõ hình ảnh chiếc xe lao xuống vực vào cái đêm hắn gọi cô lên biệt thự gần đền. Trong đêm hôm mưa gió, một cô gái chân yếu tay mềm một lòng mong mỏi muốn gặp được người đàn ông mà mình yêu thương để xin nín kéo lại tình cảm của anh ta. Để rồi trong lúc lái xe chính anh ta gọi đến, trong cuộc gọi đó hoàn toàn là tiếng rên ân ái của anh ta và người đàn bà đó, còn có cả những lời sỉ vả cô không thương tiếc. Và kinh tởm nhất là việc anh ta đã lừa được bố mẹ cô kí vào giấy bán nhà!

Quá đau đớn và bất ngờ, đêm hôm ấy một chiếc xe con từ trên núi đi xuống, cô không tránh kịp đã lao thẳng xuống vực sâu...

Khi chiếc xe đang rơi xuống, trong đầu cô chỉ luôn có hình ảnh hai con người rần rết kia, cô thề nếu có kiếp sau, cô nhất định sẽ đòi lại bọn họ gấp ngàn lần những gì bọn họ đã gây ra cho cô. Đời này cô hận, đời sau cô quyết không uống chén Mạnh Bà để những kí ức này sẽ được giữ mãi mãi.

Một lần nữa ông Trời đã cho cô được sống lại, cô sẽ cho họ nếm trải đầy đủ tất cả những đau đớn, tủi nhục mà họ đã gây ra cho cô. Họ lấy của cô 1, cô lấy lại của họ 10, lấy thêm cả lời cả lãi. Kiếp này mục đích duy nhất của cô chỉ là trả thù!

Một tuần sau.

Hôm nay, Thượng Vũ lên thành phố X để tham gia phỏng vấn ở trụ sở lớn nhất nước của tập đoàn Tiêu thị. Cuộc phỏng vấn ở huyện cô đã được thông qua, bằng những kiến thức cô có được ở kiếp trước thì việc trả lời những câu hỏi phỏng vấn đơn giản này thì là quá bình thường.

Trụ sở ở huyện mời cô lại làm việc nhưng một lòng cô muốn lên trụ sở chính là vì ở đó có tên đàn ông kia mà cô cần tìm.

Đi vào sảnh Tiêu thị, bên trong sang trọng và vô cùng rộng lớn. Kiếp trước cô đã vào đây mấy lần, lần đầu tiên là lần gặp định mệnh giữa cô và Trương Lân, khi cô đi giao com cho cửa hàng và vô tình đụng trúng vào hắn.... Đến bây giờ cô chỉ ước rằng kiếp trước cô không đi giao com thay cho bạn thì cuộc đời cô đã không đau khổ đến thế này rồi.

Vào thang máy, bên trong đã gần như đầy người, cô đứng nép sát vào vách thang máy, kế bên là một cô gái rất đáng yêu và xinh đẹp.

Haha, nhưng đáng thương thay cô gái này lại là mục tiêu thứ 2 của cô sau Trương Lân.

Nheo neho mắt đẹp, hóa ra Trương Lân cùng Bích Y đã quen biết nhau từ trước. Thật vi diệu, xem ra những sự trùng hợp ở kiếp trước đều hoàn toàn là những mưu kế đã được tính sẵn.

Gì mà chị em tình nghĩa, rồi nào là phụ ai không phụ cô..

Cô khinh, cô khinh....để xem kiếp này Chu Thượng Vũ cô có hành cho ra bã hết không thì biết. Hừm

Bích Y nhìn cô cười cười, quả thật Bích Y cũng rất xinh, nét đẹp cô gái thôn quê đầy khả ái và chân thật. Nhưng thôi bỏ qua đi, cô đã không còn ngại thơ ề lừa như kiếp trước nữa rồi.

- Chị cũng đi phỏng vấn à?, Bích Y cười hỏi.

Trong lòng rất muốn nhào đến câu xé cô ta ra thành trăm mảnh nhưng bây giờ chưa phải là lúc. Thượng Vũ khẽ cười duyên, gật gật đầu.

Bích Y chen chen trong đoàn người đang chen lấn, cô chìa tay ra, mỉm cười nhìn cô:

- Em chào chị, em tên là Bích Y, hy vọng chị em mình cùng được nhận.

Bắt tay à? Ô, bà cần mi bắt tay????

Nghĩ là thế nhưng Thượng Vũ vẫn dịu dàng đưa đôi bàn tay trắng trẻo thon dài bắt lại tay Bích Y.

- Ừ chào cô, mong sao chúng ta cùng được may mắn.

Bích Y lại nhìn cô không chớp mắt:

- Chị tên gì?

Cô mỉm cười, nhân nhả giới thiệu:

- Chu Thượng Vũ.

Bích Y chu choa một tiếng, cô ta luôn miệng khen ngợi:

- Tên đẹp quá! Tên đẹp mà người còn đẹp hơn nữa, chị xinh thế này đã có bạn trai chưa?

Bíng!!! Bạn trai bà chẳng phải mi đã cướp rồi ư?

Máu huyết muốn dồn hết lên mặt, nhưng buộc lòng cô phải đè nén lại. Vui vẻ mỉm cười, cô bàn ra:

- Chị làm gì đã được như em nói....

Vừa dứt câu thang máy ting một tiếng, báo hiệu đã đến tầng 15, nơi mà hôm nay sẽ diễn ra buổi phỏng vấn nhân viên phòng kinh doanh cấp cao của Tiêu thị.

- Nhanh nhanh đi, sắp trễ rồi....

- Nghe nói hôm nay Tiêu tổng cũng đến xem...

- Thiệt hả? Trời ơi....

Xung quanh Thượng Vũ ồn ào như ông vỡ tổ, mọi người hầu như đều tập trung bàn tán đến vị tổng tài trong truyền thuyết này. Kiếp trước cô có nghe đồn qua nhưng gặp mặt vẫn là không hề được. Nghe Trương Lâm kể lại, Tiêu tổng là một trong những hiện tượng của giới kinh doanh, đánh ở đâu thắng ở đó, tàn nhẫn và vô cùng thủ đoạn.

Nhưng thôi vẫn là buồn thay, kiếp trước ngoài tên Trương Lâm đề hèn đó ra thì cô còn quan tâm được đến ai nữa.

Bích Y đi phía sau, kéo kéo tay cô, hỏi nhỏ:

- Chị có biết Tiêu tổng là ai không?

Hơi khó chịu vì việc cô ta đụng chạm mình, Thượng Vũ chỉ lắc lắc đầu chứ không nói gì.

Bích Y lại luyên thuyên nói tiếp:

- Em nghe nói Tiêu tổng còn rất trẻ lại siêu đẹp trai, mà chị biết không, anh ấy rất ít khi đến tham gia mấy cái việc ở tầng dưới như tội mình, không biết hôm nay là vì sao lại xuất hiện nữa.

Thượng Vũ neho neho mắt nhìn Bích Y:

- Làm sao cô biết?

Bích Y cười thẹn thùng, nói nhỏ:

- Em có quen một người làm ở đây, anh ấy nói cho em biết.

Thượng Vũ không nói thêm gì. Cô làm sao không biết được là do Trương Lâm đã nói với cô ta cơ chứ. Nhưng kiếp trước cô chưa hề gặp vị tổng tài này, kiếp này có thể gặp được hay sao?

Có một số việc đã thay đổi kể từ khi cô sống lại, không biết là tốt hay là xấu nữa đây?

- Mời các bạn đến phòng vẫn ngồi vào ghế chờ, chúng tôi đọc tên bạn nào, xin mời bạn ấy vui lòng vào trong để gặp trực tiếp ban phòng vấn. Xin cảm ơn các bạn!

Tiếng cô thư ký thánh thoát làm mọi người trong gian phòng im hẳn, mỗi người đều lục tục tìm vị trí ngồi xuống.

Thượng Vũ đi nhanh về phía hàng ghế chờ, phía sau Bích Y cũng đi theo cô.

Thật sự cô rất không thích việc Bích Y cứ mãi lẻo đẻo theo sau mình. Nhưng để kêu cô ta đừng đi theo, quả thật có chút không được đảng hoàng. Dù gì vẫn là kiếp trước cô ta hại mình, kiếp này trên cơ bản vẫn là chưa có, thế nên gắt gỏng vô cớ với một người là không hay chút nào.

Ây ây, thôi kệ cô ta đi, cứ phải từ từ mà giải quyết.

- Chị Thượng Vũ, chị hỏi hộp không?

Nhìn đến Bích Y ngồi bên cạnh đang thấp thỏm ngó trước ngó sau, bỗng dưng Thượng Vũ nhớ đến kiếp trước. Cái cảnh cô ta nằm trên chiếc giường của cô, ôm lấy người đàn ông của cô, gương mặt vênh vênh tự đắc không một chút xấu hổ, nào giống với gương mặt đáng yêu chất phát này cơ chứ.

Một cổ tức giận dâng lên trong lòng, Thượng Vũ kiềm chế khó khăn buông ra một câu:

- Hình như cô có người quen trong công ty này mà, sao không nhờ người đó?

Bích Y gãi gãi đầu, cô ta bẽn lẽn:

- À không phải...em không có quen ai đâu...

Thượng Vũ cười khinh trong lòng một tiếng, cái kiểu lấp lửng như cô ta thì chẳng khác nào đang khoe khoang vì có người quen trong công ty.

- Xin mời bạn Chu Thượng Vũ.

Tiếng cô thư ký thanh thoát, Thượng Vũ liền đứng lên đi cùng cô ta vào trong.

Phía trong là căn phòng rộng với một dãy ghế xếp kéo dài, trên ấy đã có vài người ngồi đợi.

Thượng Vũ được cô thư kí mời ngồi vào ghế, thật lòng thì cô vẫn có một chút hồi hộp. Vốn dĩ lần đi phỏng vấn này trong kiếp trước là không hề có. Không biết là do cô sống lại thay đổi sự việc hay do vốn dĩ kiếp này đã khác hoàn toàn với kiếp trước.

- Thượng Vũ, mời cô vào trong.

Thượng Vũ mỉm cười gật đầu, cô đeo theo túi đi vào trong. Trong lúc cô đi vào có nhìn thấy một số người đi ra, trên mặt họ toàn là vẻ buồn rầu, chắc có lẽ họ bị đánh rớt.

Tập đoàn Tiêu thị có quy tắc phỏng vấn rất khác so với những công ty khác. Sau khi phỏng vấn sẽ thông báo trực tiếp kết quả mà không phải hẹn về nhà, sau đó tất cả người đã thông qua buổi phỏng vấn sẽ được sắp xếp về phòng ban hợp với chức vụ và khả năng của mình, vốn vẹn chỉ trong một ngày. Và tất nhiên ngày gặp lại gần nhất, họ đã chính thức trở thành nhân viên của Tiêu thị.

Vào trong, cô thư kí mời cô đi vào, sau đó nhẹ nhàng đóng kín cửa lại.

Thượng Vũ hít một hơi thật sâu, cô quyết tâm sẽ cố gắng hết mình, nhất định phải giành được vị trí vào Tiêu thị. Chỉ có như thế thì khả năng trả thù thành công mới càng cao.

Trong phòng một chiếc bàn vuông trống, phía dưới là một cái ghế xếp nệm êm, nhìn lên phía trên có 4 vị uy nghiêm đang ngồi chờ sẵn. Nhìn thấy cô một vị đưa tay ý bảo mời cô ngồi. Thượng Vũ khẽ cúi đầu chào sau lại nhẹ nhàng ngồi xuống.

- Xin chào các vị, tôi là Chu Thượng Vũ, rất vinh hạnh vì hôm nay được đến quý công ty phỏng vấn.

- Chào cô Chu, mời cô ngồi.

Thượng Vũ điềm nhiên ngồi xuống, hai tay cô để trước túi, dáng vẻ vô cùng tự tin.

Một vị trên kia nhìn cô, sau đó có phần hài lòng gật gù:

- Tinh thần cô rất tốt, sau đây chúng ta có thể.....

Chưa nói dứt lời, một vị thanh niên trẻ tuổi đi vào, khi đi ngang qua cô, trên môi anh ấy lại mang ý cười nguy hiểm.

- Chào thư ký Lạc, chào anh, chẳng hay.....

Người đàn ông tên Lạc đưa tay ra hiệu mọi người không cần khách khí, sau hần lại nhìn cô, nhàn nhạt nói:

- Tiêu tổng muốn tự mình phỏng vấn riêng với cô Chu đây.

4 vị đang ngồi sau mặt ghế nghếch hẳn ra, rõ ràng từ sáng đến giờ Tiêu tổng có xuất đầu lộ diện đâu, sao bây giờ lại....

4 người hết nhìn nhau sau lại quay ra nhìn Thượng Vũ, mà rõ ràng Thượng Vũ cũng đang ngỡ người không kém a...

Ôi đây là loại tình huống gì vậy, bà đây chỉ đi xin một chức vụ nho nhỏ thôi mà, có cần phải để tổng tài phỏng vấn không cơ chứ???

Một vị đầu đã hai thứ tóc, đoạn đá lên tiếng:

- Được được, vậy không biết chúng tôi....

Người đàn ông tên Lạc lại lên tiếng:

- Phiền các vị ra ngoài, đích thân Tiêu tổng sẽ vào đây phỏng vấn.

4 vị lại một lần nữa nhìn nhau, lần này Thượng Vũ cũng nhìn chằm chằm vào họ. Chẳng biết là do cô đa nghi hay do họ thay đổi thái độ, chứ từ khi tên Lạc đi vào thông báo thì ánh mắt họ nhìn cô đã khác khi nãy. Có một phần khó hiểu, một phần phức tạp lại một lần sợ hãi.

Ai ôi rốt cuộc hôm nay cô đang gặp cái chuyện quái quỷ gì đây????

Vị lớn tuổi khi nãy lại lên tiếng, ông ta cung kính:

- Vâng vâng, chúng tôi ra ngay, ra ngay.

Khi 4 người đi ngang qua cô, họ vẫn len lén đánh giá, nhưng rất nhanh đã đi mất sau cánh cửa...

Cô ngờ nghếch định đứng dậy thì lại nghe tiếng mở cửa. Lần này là cánh cửa phía trong phòng được mở ra, do khi nãy vào đây cô cũng không quá để ý, giờ mới biết được trong phòng vốn có một cánh cửa được nối thông với một phòng khác.

Nhìn theo nơi phát ra tiếng động, một thân cao to bước vào. Người đàn ông với dung mạo đáng kinh ngạc, thật sự đẹp quá, đẹp đến mê người, nhưng hình như trông anh ta rất quen.....

Gặp ở đâu nhĩ? Ở đâu???

Cô không nhớ được, lại cứ đang dán mắt vào người đàn ông trước mặt. Nước da ngăm ngăm, mũi cao, mắt phượng, môi mỏng hồng nhuận....ôì đàn ông sao lại yêu mị đến thế cơ chứ???

Nếu so với tên Trương Lâm thì...e hèm tên ấy không có cửa!!!!

Một thân sơ mi đen, quần âu đen, anh ta nhoèn môi cười:

- Chào em, cuối cùng chúng ta cũng được gặp!

Là sao? Câu nói này đến cuối cùng là như thế nào????

Bạn đang đọc truyện *Tiền Duyên Kiếp Này Gặp Gỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Hư hư ảo ảo

Thượng Vũ neho neho mắt nhìn Tiêu Hàn, cô đây là lần đầu tiên gặp anh ta cơ mà. Gì mà cuối cùng cũng gặp? Ô anh này thần kinh à hay nhận làm người?

Người đàn ông đẩy nhìn cô mỉm cười xong lại đi đến phía trên cao ngồi xuống:

- Lạc, đưa cho tôi hồ sơ cô Chu đây.

Lạc đưa cho người đàn ông ấy một tập hồ sơ, vừa đưa vừa cung kính nói:

- Dạ đây thưa Tiêu tổng.

Tiêu Tổng???

Đây là Tiêu tổng trong truyền thuyết 2 kiếp ư? Ôi vinh hạnh, vinh hạnh cho cô quá rồi còn gì.

Tiêu Hàn nhìn cô, anh nhếch môi lên thành một đường cung đẹp mắt. Phía sau nắng sớm chiều rọi vào căn phòng, cả người Tiêu Hàn như hòa vào với nắng, người đàn ông cao cao tại thượng như rất gần với các vị Thần....

- Chào cô Chu, tôi là Tiêu Hàn, CEO của Tiêu thị, rất vinh hạnh được hợp tác cùng với cô Chu đây.

Đây là có ý gì?

Thượng Vũ neho neho mi mắt, cô ngờ vực hỏi:

- Ý Tiêu tổng đây là....

Tiêu Hàn cười đẹp:

- Đúng, cô chính thức được nhận.

Được nhận ư? Cô đã phỏng vấn đâu mà được nhận?

- Nhưng tôi chưa được phỏng vấn?

Tiêu Hàn ngồi ngã ra sau, anh cười cười:

- Tiêu thị chúng tôi có cách chọn người rất khác, tôi chọn cô thì chính là cô, hay cô Chu đây....không thích?

Nhìn ánh mắt thâm trầm sáng quắc của Tiêu Hàn, cô bất giác lạnh cả người. Phải là như thế nào thì ánh mắt mới có thể đáng sợ được như thế chứ?

- À không không, tôi không có ý đó.

Tiêu Hàn không nói gì, anh đi đứng lên đi lại phía Thượng Vũ. Để hai tay vào túi quần, anh nhàn nhạt nói:

- Chu Thượng Vũ, ngày mai đến tầng 42 gặp Lạc nhận việc. Nhớ đến đúng hẹn, tôi không thích trễ giờ.

Vẫn còn chưa kịp hiểu, Tiêu Hàn đã nhanh chân đi về phía cửa, sầm một tiếng, cánh cửa đóng kín, người đàn ông cao ngạo ấy cũng đi mất.

Thượng Vũ phải mất 5 phút mới định hình được những việc vừa xảy ra, cảm thấy kiếp này hình như đã biến đổi hoàn toàn. Cô bất giác rầu rĩ, không biết bước tiếp theo nên tính như thế nào..

Ra khỏi phòng phỏng vấn, cô thư ký trẻ khi nãy như đợi cô từ trước. Nhìn thấy cô đi ra, cô ấy vui cười tiến lại nói:

- Cô Chu, ngày mai đúng 8 giờ cô đến phòng nhân sự sẽ có người đưa cô lên nhận việc.

Thượng Vũ ngạc nhiên hỏi lại:

- Ngày mai sao?

Cô thư ký gật đầu:

- Đây là chỉ thị của Tiêu tổng, mong cô Chu ngày mai đến đúng giờ.

Nói rồi cô ấy cúi người chào, sau đó tiếp tục đi làm nhiệm vụ của mình. Để Thượng Vũ một mình ngây ngốc đứng ở đó..

Cô hình như đã gặp trúng một loại vinh hạnh kinh khủng như thế nào để mà vừa được CEO quyền lực nhất của Tiêu thị đích thân phỏng vấn lại còn được nhận việc ở tầng 42?

Đau đầu thật mà, coi như tiền đồ kiếp này của cô rộng mở đi nhưng mà thù chưa trả được thì chưa được phép hưởng thụ đâu a...

Thôi thôi, về nhà trước rồi tính tiếp vậy!

Nhìn xung quanh thấy Bích Y không còn ngồi ở ghế, chắc có lẽ cô ta đã vào trong phỏng vấn. Vậy cũng tốt, khỏi phải gặp mặt chị chị em em tình thương tình ái...

Bấm thang máy đi xuống tầng trệt, vừa ra khỏi thang máy, trong lúc Thượng Vũ vẫn còn đang mãi suy nghĩ thì vô tình đâm sầm vào một người.

- Ai ui, xin lỗi, tôi xin...

Ngước mắt lên nhìn người mà cô vừa đụng trúng, bỗng chốc tất cả dây thần kinh và mạch máu trên người cô như hoàn toàn ngưng trệ.

Haha hán đây rồi, đây rồi, Trương Lâm anh chạy đâu cho thoát!

Nhìn tên đàn ông khốn nạn trước mắt, bao nhiêu kí ức kiếp trước như tua mạnh chạy xẹt ngang vào trong não bộ của cô. Hình ảnh hán đôi ba lần vùng tay đánh cô đến sưng má, hình ảnh hán đẩy cô đi tiếp khách khi công ty riêng của hán vừa mở....à kể cả hình ảnh hán yêu thương người con người khác trên chiếc giường của cô...

Khốn nạn, cô không hận hán đến khâu xương tủy cô không phải là người!

- Cô, cô gì ơi, cô không sao chứ?

Tiếng nói quen thuộc một lần nữa vang lên, Thượng Vũ như vực dậy khỏi cơn mộng tưởng. Cô hít một hơi thật sâu, cố trưng ra một nụ cười rạng rỡ nhất có thể:

- À à tôi không sao, xin lỗi vì đâm trúng anh, tôi xin lỗi.

Tên Trương Lâm xua xua tay lia lịa, hán cười trông rất điển trai:

- Không có gì, không có gì là do tôi vô ý, cô không vấn đề gì chứ?

Thượng Vũ run người đến tái mặt, cô cần đi khỏi đây gấp, cứ kiểu này cô sẽ hỏng hết kế hoạch.

Thượng Vũ ơi là Thượng Vũ, sao mày lại không biết tiết chế cảm xúc thế này. Vô dụng vô dụng quá!

- Tôi không sao, tôi đi trước cảm ơn anh.

Chưa kịp quay đi cô đã nghe từ xa có tiếng hơi quen thuộc vọng lại:

- Anh Trương Lâm, anh Trương Lâm...

Ô hóa ra là Bích Y à? Cô nghĩ làm gì đã sai, rõ ràng kiếp trước họ đã quen nhau từ trước. Thế mà cô đến khi sắp chết mới biết được, haha cũng đáng đời cho cô mù quáng.

Hướng về phía trước mà đi nhưng chưa kịp rời đi đã nghe tiếng Bích Y gọi lại:

- Chị Thượng Vũ, có phải chị không?

Thôi, oan gia nếu đã đến cửa, không gặp cũng hơi không được khoan dung cho lắm. Cứ đối diện xem xét tình hình một chút rồi tính tiếp.

- Ủ là tôi đây.

Bích Y nắm lấy tay cô, ả mừng reo:

- Em vào phòng vẫn ra không thấy chị đâu cả, chị được nhận không? Tầng mấy?

Thượng Vũ bắt đắ đi trả lời:

- Tầng 42.

- Tầng 42?

- Tầng 42?

Cả hai người trước mặt đồng thanh hỏi, làm cho cô có chút chấn kinh:

- Sao vậy? Có gì không được à?

Tên Trương Lâm cười vui vẻ lên tiếng:

- Không có gì không ổn, chỉ là cô vừa xin việc đã được nhận ở tầng 42. Quả là hiếm hoi, ngoài cô ra thì Tiêu thị chưa có người thứ 2.

Bích Y cười nhạt nhòa nói:

- Chị Thượng Vũ, chị giỏi thật đấy.

Thượng Vũ vẫn thật sự không hiểu hết vấn đề, cô nheo nheo mắt khó hiểu:

- Là sao? Tôi vẫn thấy rất bình thường mà, ở đó có gì đặc biệt à?

Lần này Bích Y lên tiếng trước:

- Chắc chị không rõ, tầng 42 ngoài phòng làm việc của Tiêu tổng ra thì không có bất kì một phòng ban nào khác. Số lượng nhân viên trên đó đếm trên đầu ngón tay, nghe nói ngoài Phó tổng Lạc và hai chị thư ký lâu năm ra thì không còn ai khác. Mà nhân viên trên đó phải xếp vào hạng cực phẩm trong giới kinh doanh...

Lần này thì đến ngay cả Thượng Vũ cũng hết sức kinh ngạc. Cô là một cô gái siêu bình thường, ngoài nhan sắc hơn người một chút thì tất cả đều không có gì quá mức nổi bật chứ đừng nói là truyền kì của giới kinh doanh. Thật sự đến bây giờ cô vẫn không hiểu vì sao cô lại được nhận nữa, rất khó hiểu.

Trương Lâm e dè hỏi:

- Cô đây có quen biết với người trên tầng 42 à?

Cô thật sự có chút khó chịu với cách hỏi dò xét của anh ta:

- Anh hỏi như vậy là có ý gì?

Trương Lâm cảm thấy hơi thất thố, anh liền chữa cháy:

- Không không, tôi không có ý gì chỉ là tôi ngạc nhiên thôi.

Thượng Vũ lên tiếng phản pháo:

- Ngạc nhiên? Như hai người nói người ở tầng 42 đều là những người xuất sắc, tại sao 2 người không nghĩ rằng tôi cũng như vậy? Năng lực và khả năng tôi phải thế nào mới được như thế chứ, nói như các người chẳng khác nào suy bụng ta ra bụng người, ý bảo tôi đây đi cửa sau à? Đây là Tiêu thị không phải công ty khác.

Bị Thượng Vũ đối trả lại, cả Trương Lâm cùng Bích Y mặt đều nghệt ra, lại có phần cảm thấy xấu hổ nên cả hai đều im lặng không nói gì.

Chu Thượng Vũ cũng không muốn dây dưa với bọn họ nhiều, cô nhàn nhạt chào một tiếng xong lại quay lưng bước đi.

Nhìn bóng lưng Thượng Vũ mà trong lòng Trương Lâm cùng Bích Y đều cảm thấy có chút xao động.

Trương Lâm có thể là đã rung động, còn với Bích Y, trong mắt mang vài tia không phục.

Về đến nhà Thượng Vũ ngã ra giường, cô cảm thấy hôm nay đã quá mức chịu đựng đối với cô rồi.

Cuộc sống sau khi trọng sinh hình như đã hoàn toàn thay đổi, nó không còn giống với kiếp trước. Nếu nói như thế việc cô trả thù Trương Lâm và Bích Y có còn được hợp lý hay không?

Kiếp trước họ ác với cô, họ dồn cô vào đường cùng nhưng chung quy vẫn chỉ là việc của kiếp trước. Còn nếu kiếp này họ không động vào cô thì cô lấy lý do gì để trả thù họ đây?

Tha thứ cho họ? Không thể được, cô đây đã là rất may mắn mới có cơ hội sống lại. Ông Trời cho cô một lần nữa tái sinh là để trả lại mối thù xưa. Không có gì là tự nhiên, mà cũng chẳng có việc tự nhiên trời cao lại an bày cho cô trọng sinh!

Bao nhiêu suy nghĩ rồi ren, cộng thêm việc hôm nay một nhân vật ngoài dự liệu bỗng nhiên xuất hiện làm thay đổi cả kế hoạch của cô. Tiêu tổng của Tiêu thị, đến cuối cùng anh là vì sao lại có sự thiên vị giành cho cô nhiều đến vậy?

Bao nhiêu câu hỏi được đặt ra nhưng hiện tại Thượng Vũ vẫn chưa tìm được câu trả lời hợp lý. Quá mệt mỏi cô nhắm mắt khiếp đi lúc nào không hay...

Tập đoàn Tiêu thị.

Tiêu Hàn đi trở về phòng làm việc trên tầng 42, Lạc luôn đi theo phía sau anh từ nãy đến giờ.

Tiêu tổng bình thường luôn rất điềm đạm lạnh lùng nhưng hôm nay Lạc đã rất ngạc nhiên khi thấy Tiêu Hàn có một bộ dạng thất thần kèm xúc động.

Mà nguyên nhân lại đến từ phía một cô gái, lạ ở chỗ cô gái này đây là lần đầu tiên anh được gặp. Tiêu tổng đó giờ vốn không chung đụng quá nhiều với nữ sắc. Những người Tiêu tổng gặp qua anh đều biết, nhưng cô Chu này....

Lắc lắc đầu, aiiii anh hùng cuối cùng cũng là khó qua ải mỹ nhân a...

Lạc hiện giờ đang đứng trước bàn làm việc của Tiêu Hàn, anh đứng đợi đã 10 phút nhưng Tiêu Hàn vẫn chưa thôi nhìn chằm chằm vào tấm ảnh trên tập hồ sơ.

Có phần hơi mỏi chân, Lạc lấy lại tinh thần gọi to Tiêu Hàn vài tiếng:

- Tiêu tổng, Tiêu tổng....

Tiêu Hàn đang mải trầm tư, bị tiếng gọi của Lạc kéo về với thực tại. Nhìn nhìn Lạc vài cái, Tiêu Hàn mệt mỏi lên tiếng:

- Lạc, chú sắp xếp để ngày mai chị dâu vào làm việc.

Lạc kinh ngạc:

- Chị...chị dâu???

Tiêu Hàn gật đầu:

- Ừ bây giờ chưa nhưng cũng nhanh thôi, mau đi sắp xếp đi. À tối nay về Kinh (*), tôi có việc cần nói. Chú đi thông báo cho Hạo và Phiêu.

Lạc gật đầu, trên mặt vẫn mang vẻ sợ hãi nhưng chung quy cũng đã giảm bớt phần nào.

- Vâng, Em đi ngay!

Còn một mình Tiêu Hàn trong phòng lặng lẽ thờ dài. Một người đàn ông đáng sợ như anh, một người gần Thần nhưng không sợ Thần, gặp quỷ cũng chẳng sợ quỷ nhưng hôm nay lại sợ một cô gái bé nhỏ....

Ninh Khuynh Thành....lần đầu tìm gặp lại nhau là sinh ly, lần thứ hai gặp nhau là tử biệt...nhất quá tam, lần thứ ba ta mong nàng sẽ mãi mãi thuộc về ta!

Ký ức trời dạt như cánh hoa sen, trong bùn có sen, trong sen lại dính bùn. Vốn là lương duyên nhưng lại là biệt duyên, luân hồi ta bà đời đời kiếp kiếp, ta tìm nàng đã bao nhiêu năm rồi???

Hóa xuyên hóa người....tìm tìm kiếm kiếm...

Ba cõi mộng mị.....nàng hóa cánh chim nào?

(*) Kinh: Tổ chức ám vệ do Tiêu Hàn đứng đầu, từ lâu tập đoàn Tiêu thị đã nổi danh với việc hắc bạch cùng chung. Đến đời ông của Tiêu Hàn thì bãi bỏ tổ chức kéo theo hệ lụy cho Tiêu thị. Mãi đến khi Tiêu Hàn lên nắm quyền năm 18 tuổi, anh một lần nữa tái hiện lại tổ chức Kinh nổi danh hắc đạo.

Tổ chức sát thủ ám vệ lớn nhất ĐNÀ, dưới quyền Tiêu Hàn là Phiêu. Mọi người hay còn gọi Tiêu Hàn là Lão Đại.

Tổng Văn năm 20. (*)

Trong hoàng cung nguy nga rộng lớn, một cậu bé nhỏ thân mặc hắc bào đen đang dắt tay một cô gái nhỏ.

- Tiêu Ninh, ca đưa muội qua bên hồ sen ngắm cá có được không?

Cô bé nhỏ nhắn, tóc búi cao hai bên đang liến thoăn nhìn xung quanh. Chốc chốc lại nhìn, chốc chốc lại cắn một miếng của chiếc bánh hoa quế đang cầm trên tay. Lại nhìn lên phía cậu bé mặc hắc bào, nũng nịu nói:

- Thái tử ca ca, cho muội ra ngoài cung chơi có được không?

Cậu bé nhỏ ngồi xuống, nhìn yêu thương vào cô bé trước mặt. Cậu lau đi vệt bánh còn in trên môi cô, vui vẻ nhoen miệng cười:

- Không được đâu, muội không được ra ngoài cung. Hay thế này đi, muội muốn đi đâu ta đưa muội đi nơi đó. Trong hoàng cung này có rất nhiều nơi đẹp, mẫu hậu cũng đã dặn, muội không được đi lung tung.

Cô gái nhỏ neho mắt khó hiểu, môi chu chu lên tiếng:

- Tại sao? Trước kia ở phủ muội vẫn hay được nương cho đi ra ngoài. Sao trong hoàng cung muội lại không được ra ngoài chơi, chẳng phải mọi người hay nói muội muốn gì cũng được hay sao?

Cậu bé nhỏ xoa xoa đầu cô bé, mặc dù chỉ mới 9,10 tuổi nhưng suy nghĩ đã không còn nhỏ nữa, hướng hồ gì cậu lại là đương kim Thái tử Tổng Văn.

- Không được đâu, muội sau này sẽ trở thành Thái tử phi, sau lại là hoàng hậu. Muội vạn lần đều không được ra khỏi cung, đó là tội thi quân.

Cô bé nhỏ bị khí thế cường hạo hoàng tộc dọa cho mếu máo:

- Huhu....Muội không muốn làm Hoàng hậu....Muội muốn ra khỏi cung...Muội muốn đi chơi...huhu....

.....

Tổng Văn năm 35.

- Thái tử...ta xin chàng...ta không muốn về cung...ta không muốn làm Hoàng hậu...

Người thanh niên mặc long bào hai tay nắm chặt lại, trong đôi mắt phượng là cả một bầu trời tức giận:

- Tại sao? Hàng vạn người đều muốn ngôi vị đó, tại sao nàng không cần?

Cô gái dung mạo diễm lệ đứng đó, trên môi cô một dòng máu đỏ chảy thẳng xuống nơi khóe môi, cả người dần dần khụy xuống...

- Tiêu Ninh, nàng sao vậy? Người đâu người đâu hộ giá Thái tử phi...

Ninh Khuynh Thành đôi mắt hoen lệ, nàng đưa đôi tay ngọc tuyết thon dài vuốt ve gương mặt người quân tử trước mặt...một giọt nước mắt chảy dài nơi khóe mi kèm theo một nụ cười chua chát tận đáy lòng:

- Tổng Bạch Hiên, kiếp này ta yêu chàng nhưng không yêu vương vị của chàng...Nếu có kiếp sau ta mong ta và chàng không gặp lại nhau...nếu có gặp ta sẽ đi trước một bước.....Ta yêu chàng Bạch Hiên.....

Đôi tay thon dài dần dần buông lơi...kiếp người đã hết....

- Ninh Khuynh Thành.....ta đi theo nàng, sẽ mãi đi theo nàng.....

Tiếng gào thét xé tan màn đêm tĩnh lặng, đêm tốt cùng nàng vì đâu mà quyền sinh???

Bật mình bừng dậy khỏi con mộng, Tiêu Hàn như người say hóa thành tỉnh. Đưa tay lau những vệt mồ hôi trên trán mình, bật đèn sáng, anh lúi từ trong ngăn kéo tủ đầu giường ra một tấm chân dung.

Hóa ra bao nhiêu kiếp qua, ác mộng đó vẫn không buông tha cho anh. Đã bao lần anh nằm mơ thấy cô, nhưng mỗi lần vẫn chỉ là cảnh tượng cô quyền sinh. Nỗi đau đớn, ăn hận cứ khơi lên trong anh. Cô...vì đâu mà chết???

(*) tên năm, ví dụ: Tổng Văn là do du tự nghĩ ra, không có thực trong lịch sử.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Duyên Kiếp Này Gặp Gỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Sáng ngày hôm sau Thượng Vũ dậy rất sớm, cả đêm qua cô mất ngủ do cứ mơ lập đi lập lại một giấc mơ rất kì lạ.

Trong mơ cô thấy mình là một Thái tử phi xinh đẹp điểm lệ một mình đứng trong một cung điện nguy nga. Cung điện tuy to lớn nhưng vô cùng lạnh lẽo, lạnh đến mức cô có thể cảm nhận được trong mơ. U buồn, lạnh lẽo, đáng sợ đến tận cùng...

Lắc lắc cái đầu khiến cho bản thân tỉnh táo trở lại, Thượng Vũ một lần nữa điểm phán những việc hôm nay cần phải làm.

Cô kiếp trước rụt rè yếu đuối mỏng manh như cánh hoa nhỏ bao nhiêu thì kiếp này lại năng động và tự tin bấy nhiêu. Không biết là do hoàn cảnh hay vì do đã chết đi một lần nên con người buộc phải tự mình mạnh mẽ..

Mặc một bộ váy ôm sát người, đôi giày cao gót kiêu hãnh, cô tự tin hơn bao giờ hết bước xuống đón xe. Kể từ ngày hôm nay cô chính thức sống tiếp cho kiếp này, sống không chỉ để trả thù mà còn để bù cho những đau đớn ngu dại của kiếp trước.

Đúng 8 giờ cô có mặt ở phòng nhân sự của tập đoàn Tiêu thị. Hôm nay những người đã đậu phỏng vấn ngày hôm trước cũng đến nhận việc.

Đi vào trong cô đã thấy gần 10 người đang ngồi đợi, nhìn thấy một vị trí trống trong cùng, cô bèn len lỏi đi đến đó ngồi xuống.

Vừa ổn định được chỗ ngồi thì ngoài cửa tiếng giày cao gót vang lộp bộp như vội vàng, cửa được mở ra một thân ảnh xinh đẹp tiến vào.

Ồ hóa ra là Bích Y! Nhưng hôm nay ai chủ trương cho cô ta cái thời trang sang trọng đến ngạc nhiên như vậy nhỉ?

Cô nhớ dù có là kiếp trước thì gu thời trang của cô ta vẫn rất kém cơ mà, người vốn xinh xắn nhưng ăn mặc vẫn thua cô một bậc. Mà thôi thôi, thua cô thì sao chứ, đến cuối cùng cô ta vẫn là người thắng đó thôi.

- Dạ em đến muộn, em xin lỗi!

Ồi mẹ ơi, cách gây sự chú ý rất thông minh, hóa ra dù là kiếp nào thì độ giả tạo của cô ta vẫn là rất đỉnh.

Nhìn đi, trong phòng nào có ai đang thông báo cái gì đâu, biết rõ như thế nhưng cô ta vẫn cố tình nhận lỗi lại còn nói lớn tiếng. Au ui đây là phòng nhân sự chứ nào phải phòng CEO???

- Em vào chỗ ngồi đi, vẫn chưa có ai đâu.

Tiếng một chàng trai trông khá bảnh phá tan cục diện im ắng.

Mọi người như có được chủ đề bắt đầu bàn tán.

- Ui cô gái kia đẹp quá!

Lại một giọng khác vang lên:

- Cô gái trong cùng kia mới là đẹp nhé.

Đâu đó giọng khác lại lên tiếng:

- Năm nay người mới toàn mỹ nữ, trong phòng đã có đến 2,3 cô rồi.

Bích Y gương mặt ửng đỏ vì xấu hổ lại pha thêm sự hưng phấn vì được khen, nếu như ngay bây giờ có đôi cánh chắc cô ta sẽ bay mất hút lên thiên đàng chứ chẳng đùa.

Thượng Vũ quay mặt đi nơi khác, tránh cho Bích Y nhìn thấy lại làm thân. Nhưng chạy trời không khỏi nắng, Bích Y đã nhìn thấy cô lại đang mon men đi lại gần.

Rất tốt, chàng trai đeo kính nobita kế bên đã đứng lên nhường chỗ cho Bích Y.

Còn thê nào nữa, cô buộc lòng phải quay sang nhìn thôi.

- Cảm ơn anh, anh tốt bụng thật!

Tiếng Bích Y triều mến cảm tạ người thanh niên kia. Lại quay sang cô, cô ta như thân quen lắm ôm lấy tay cô:

- Chị Thượng Vũ, chị đến lúc nào vậy?

Thượng Vũ kéo kéo cánh tay ra xa một chút, nhưng càng kéo Bích Y càng ôm lại chặt hơn. Bất lực Thượng Vũ đành cười cười cho có:

- Ủi tôi cũng vừa đến thôi.

Bích Y lú lo, lại cố tình nói lớn tiếng:

- Chị Thượng Vũ giỏi thật đấy, vừa vào đã được làm việc ở tầng 42.

Vừa dứt lời, mọi người đang có mặt trong phòng đổ dồn ánh mắt vào cô. Có ngạc nhiên, có hâm mộ cũng có cả đố kỵ nhưng phần lớn là đố kỵ nhiều hơn.

Mặt dù đang nằm ở tâm của sự chú ý nhưng Thượng Vũ vẫn rất bình tĩnh, mặt cô không đổi sắc. Việc ấy làm cho Bích Y có chút thất vọng, vốn ả ta muốn làm cho cô vì sợ đàm tiếu mà khó chịu, nhưng xem ra cô không đơn giản như ả nghĩ rồi.

Thượng Vũ nheo nheo mắt cười nhạt:

- Cũng bình thường mà, cấp trên họ chỉ định, tôi vốn cũng không có năng lực biết trước.

Lời nói nay như đánh thẳng vào sự thất vọng của Bích Y, căn bản là Thượng Vũ không hề tức giận, một chút cũng không có.

Mọi người đã thôi không còn bàn tán về cô, thật lòng cô cũng không muốn mình được mọi người chú ý nhưng nếu đã thế thì cung nên oai phong một chút để sau này dễ bề trả thù.

Bích Y ơi là Bích Y, chỉ mới có 2 ngày gặp lại mà cô đã dờ món nghề gian xảo ra rồi. Haha nhưng Thượng Vũ cô đã không còn là Thượng Vũ khờ khạo của kiếp trước!

5 phút sau, một người đàn ông tầm 30 bước vào, đi sau anh ta là tên Trương Lâm. Chỉ vừa thấy mặt hắn ta thôi là bao nhiêu bức tức của cô như trỗi dậy. Sự khó chịu của cô không tiết chế được đến nỗi Bích Y ngồi bên cạnh cũng có thể cảm nhận.

- Chị Vũ, chị sao vậy, không khỏe à?

Thượng Vũ thoáng giật mình, cô hít sâu một hơi, trấn tĩnh lại cảm giác tức hận.

- À à không có gì, tôi thấy hơi mệt, chắc do sáng giờ chưa ăn gì.

Bích Y nhìn cô, ả ta cảm thấy có gì không ổn lắm, ánh mắt thù địch kia rõ ràng rất sâu đậm nhưng cuối cùng là vì ai?

Giọng nói mạnh mẽ phát ra, cắt ngang hết những dòng suy nghĩ:

- Xin chào các bạn, hơn 10 người ngồi đây hầu như đều là những nhân vật có tầm nhìn rất thông minh và sâu sắc. Hôm nay Tiêu thị chúng tôi rất hoan nghênh và chào đón các bạn gia nhập tập đoàn kinh tế lớn nhất thành phố..

Tiếng nói vừa dứt, tiếng vỗ tay bộp bộp vang lên.

- Cảm ơn các bạn, sau đây chúng tôi xin phép đọc tên các bạn và đưa các tân nhân viên xuất sắc trong tương lai về phòng ban đã được....

Tiếng giầy cộp cộp vang lên, mỗi tiếng vang đều rất có quy củ, mọi người nín bật lắng nghe theo tiếng giầy. Cửa phòng được mở ra, một cô gái xinh đẹp trên môi giữ nụ cười thần thiện tiến vào.

- Chị Angle....

Tiếng người đàn ông khi nãy vang lên, phải nói ông ta là trưởng phòng nhân sự nhưng hôm nay lại cung kính với một cô gái trẻ hơn mình đến chục tuổi. Quả là thế giới có lắm điều bất ngờ.

- Trưởng phòng Ngô không cần khách khí, tôi đến đây đưa người mới về phòng làm việc.

Người đàn ông tròn xoe mắt:

- Đưa người lên tầng chủ tịch???

Angle gật đầu:

- Vâng.

Mọi người lại xì xào bàn tán sôi nổi. Tất cả mọi người trong phòng này đều hiểu rất rõ quy tắc và những quy định ngầm của Tiêu thị. Không phải tự nhiên

mà trưởng phòng nhân sự lại cung kính với cô gái tên Angle như vậy.

Vốn tầng 42 là phòng làm việc của Tiêu Hàn, kế bên là phòng nhỏ của Lạc, bên ngoài sẽ có hai cô thư ký trực và làm việc.

Tất cả nhân viên tầng dưới đều rất mong mỗi được làm quen và kết thân với nhân viên tầng 42. Cũng vô cùng đơn giản, họ muốn được gần hơn với CEO Tiêu thị.

Nhưng mà hầu như tầng 42 hoàn toàn cách biệt với các tầng dưới. Không biết vì họ có lý do gì đặc biệt hay là do sự khác biệt giữa các tầng là quá lớn!

- Xin hỏi ai là Chu Thượng Vũ ạ?

Thượng Vũ đã chuẩn bị tinh thần từ trước, cô nhẹ nhàng lên tiếng:

- Là tôi.

Angle đánh giá cô một phen, trên môi mang ý cười nhạt:

- Đi theo tôi nhé, cô sẽ làm việc trên tầng 42.

Nói rồi Angel đi ra cửa, cô cũng không quên đợi Thượng Vũ ở cửa ra vào.

Chu Thượng Vũ cuối người chào trưởng phòng nhân sự để ra ngoài, khi đi ngang qua Trương Lâm, không biết là vô tình hay như thế nào cô lại cảm giác được hần ta đang nhìn cô cười, ý cười mang đầy tia cao hứng.

- Chị Angel đi thông thả nhé!

Tiếng trưởng phòng cung kính nói.

Bích Y nhìn chằm chằm Trương Lâm, mọi cảm xúc của hần cô đều thu hết vào mắt. Bất giác hai tay cô siết chặt, trong tròng mắt có nhiều tia là ganh ghét.

Tầng 42 tập đoàn Tiêu thị.

Thượng Vũ đi sau theo Angel, suốt dọc đường đi ngoài hỏi cô bao nhiêu tuổi ra thì Angel không hỏi thêm bất cứ gì khác.

Chắc cô ấy không nghĩ được lý do vì sao cô lại được chọn, ấy nghĩ làm gì cho mệt, đến chính cô còn không hiểu được lý do vì sao kia mà.

Hay cô giống bà nội quá cố của vị tổng tài đáng kính kia??? À có lý có lý...

Đến trước cửa phòng CEO, Angel gõ cốc cốc mấy tiếng, bên trong một giọng nam trầm ấm vang lên:

- Vào đi.

Angel mở cửa, sau đó đi vào, riêng Thượng Vũ vẫn không biết làm thế nào nên vẫn đứng nguyên chỗ cũ.

Một lát sau Angel đi ra ngoài, cô ấy nhìn cô với ánh mắt khó hiểu, mà cô cũng đang tròn xoe đôi mắt nhìn chằm chằm lại cô ấy.

Angel mặc dù có chút khó hiểu nhưng thái độ vẫn rất chuyên nghiệp và thân thiện:

- Thượng Vũ, sau này cô sẽ làm việc ở phòng Tiêu tổng. Công việc cũng không phức tạp, chỉ cần nghe theo những gì Tiêu tổng dặn dò là được.

Thượng Vũ mở to mắt, cả người nghếch ra, cô như muốn phát điên thật sự.

Đây là cái quái quỷ gì đây, chỉ trong vòng 2 ngày ngắn ngủi, cô từ một cô gái bình thường biến thành chim phượng bay đến gần nam thần truyền kì của thành phố?

Angel nhìn cô mặt nghếch ra, cô ấy cũng không còn ánh mắt phức tạp khi nãy nữa. Nhẹ nhàng mỉm cười, nói với Thượng Vũ:

- Cô vào trong đi, Tiêu tổng đang muốn gặp cô.

Nói rồi Angel đi lại bàn làm việc của mình, nhìn cô ấy ngồi xuống không một ánh mắt tò mò làm cô khâm phục vô cùng.

Hít một hơi thật sâu, cô lấy hết can đảm đi vào trong.

Thân ảnh cô vừa khuất sau cánh cửa, ở phía này một ánh mắt sắt lạnh đang quét về phía cô.....

Thượng Vũ tiến vào trong phòng, cô đi nhẹ nhàng nhất có thể.

- Em đi kiểu gì chậm như rùa vậy? Tôi thả con rùa đi đua với em còn nhanh hơn.

Thượng Vũ thoáng giật mình, bước chân cũng vô thức nhanh hơn vài nhịp.

Đứng trước bàn làm việc, cô nhìn Tiêu Hàn đang chấp hai tay đặt trước bàn, anh nhìn cô, kiểu vui thích pha lẫn khó chịu khiến tâm tình cô như muốn bay ra ngoài vì hồi hộp.

- Dạ chào Tiêu tổng, tôi hôm nay đến nhận việc.

Tiêu Hàn không cười cũng không nói gì, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm về cô.

Anh đợi cô bao nhiêu ngàn năm rồi, bây giờ gặp lại phải cho anh nhìn nhiều một chút chứ. Anh chỉ tiếc không thể tiến lại ôm lấy cô, thật sự tiếc lắm.

Cô quen anh, anh biết, thật sự anh cũng không muốn cô sẽ nhớ về anh, thật là không muốn....

- Em đến chỗ kia, sau này chiếc bàn nhỏ đó sẽ là nơi làm việc của em.

Thượng Vũ liếc mắt nhìn nhìn vài cái, lại đưa tay chỉ ý hỏi: cô có thể đi đến đó xem không?

Tiêu Hàn không cười cũng không nói, anh ngã ra sau gật đầu.

Thượng Vũ nhìn thấy trên chiếc bàn tròn nhỏ có một chiếc máy tính xách tay màu xanh, lại đặt một vài chậu xương rồng nhỏ, trông đáng yêu và tươi mát vô cùng.

Cười cười hài lòng gật gật đầu vài cái, cô quên mất đây là phòng CEO lại không hề biết phía kia có một người vì cô vui vẻ mà cũng cười thật tươi!

Ngồi vào bàn làm việc Thượng Vũ neho neho mắt lại nhìn về phía Tiêu Hàn thấy anh đang rất tập trung làm việc.

Ngồi tầm 30 phút, vẫn không biết hôm nay rốt cuộc là mình nên làm cái gì, cô bắt đầu có một chút lúng túng.

Bạn đang đọc truyện *Tiền Duyên Kiếp Nay Gặp Gỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Tôi thích em !

Ngồi vào bàn làm việc, Thượng Vũ neho neho mắt lại nhìn về phía Tiêu Hàn, thấy anh đang rất tập trung.

Ngồi tầm 30 phút, vẫn không biết hôm nay rốt cuộc là mình nên làm cái gì, cô bắt đầu có một chút lúng túng.

Đứng lên rồi lại ngồi xuống, muốn mở miệng hỏi nhưng cô vẫn không biết mở lời thế nào.

Công ty này ngộ thật nhỉ, thuê nhân viên cấp cao tốn một tháng biết là bao nhiêu tiền nhưng lại không giao việc. Mọi người ở các phòng ban khác cũng thế hay sao?

Nhưng thôi, có công việc nhàn lương lại cao, ai mà không thích. Hí hí cấp trên không giao việc thì lỗi cấp trên liên quan gì đến cô chứ?

Nghĩ một hồi lại len lén cười, kiếp trước ngoài yêu Trương Lâm ra thì cô yêu nhất là tiền. Kiếp này cũng không khác là bao, chỉ có điều ngoài yêu tiền ra thì cô sẽ chỉ yêu bản thân mình thôi. Còn tên Trương Lâm, cô chưa bấm nhỏ hấn ra cho cá sấu ăn đã là phước tu luyện mấy kiếp của hấn rồi.

Ai ai, càng nghĩ đến tên cặn bã ấy, tâm tình cô càng khó chịu.

Tiêu Hàn ngồi đây này giờ, anh vốn định nhìn sơ qua một vài hợp đồng cùng doanh thu tháng này của tổ chức. Nhưng thật sự cô gái nhỏ bên kia làm anh không thể nào tập trung vào việc gì được.

Kiếp này vẫn không khác năm Tống Văn là bao, Thái tử phi của anh vẫn đáng yêu lém lỉnh như thế.

Cô hết hứng khởi khi nhìn thấy bàn làm việc nhỏ lại hưng phấn khi được xem phim yêu thích. Chán chê lại một mỗi năm ngã ra bàn, chốc chốc lại ngó lên ngó xuống. Muốn nói lại không dám nói, nhìn cứ như con chim nhỏ muốn bay lại không dám bay.

Haha, cô gái nhỏ của anh muốn đòi vẫn thế nhỉ?

Anh ước rằng, đời này kiếp này anh luôn muốn nhìn cô như thế, chỉ như thế thôi là anh đã mãn nguyện lắm rồi.

Thôi thôi, nhìn cô khó xử như thế, lòng anh...không nở!

- Thượng Vũ, em đang làm gì vậy?

Tiếng Tiêu Hàn vang lên khiến Thượng Vũ xém chút nữa giật nẩy mình.

Cô lúng túng, nói:

- À thưa Tiêu tổng, tôi không biết công việc của mình là gì?

Tiêu Hàn đánh mặt:

- Sao em không hỏi?

- Tôi không dám làm phiền tổng giám đốc..

Anh đứng lên, đi đến gần bàn làm việc của cô, hai tay đút vào túi quần, mắt nhìn cô chăm chăm không chớp:

- Sau này em cứ việc ngồi đấy, muốn làm gì thì làm, tôi bảo em đi đâu thì em sẽ đi đó. Ngoài ra những việc vặt khác không cần em động tay

Thượng Vũ ngơ ngác nhìn anh đậm đậm, cô thật sự không hiểu anh thuê cô để làm gì. Sắc cô cũng có một chút nhưng không đến nỗi mê hoặc anh đấy chứ?

Tiêu Hàn hỏi lại lần nữa:

- Em hiểu chưa?

Thượng Vũ lần này mới gật đầu lia lịa, kiếp này cô không sợ ai nhưng sao lại có cảm giác sợ hãi khiếp nép trước Tiêu Hàn. Hay có lẽ anh ấy là cấp trên của cô nên cô có phần kính sợ?

Ừ chắc chắn là vậy rồi, chứ ngoài lý do đó ra, cô không còn lý do nào khác nữa.

- Em xuống phòng ăn ăn trưa đi, tôi còn có việc.

Nói rồi Tiêu Hàn quay đi, ngoài cửa đã có Lạc chờ sẵn. Đợi đến khi Tiêu Hàn đi rồi, cô mới thở phào nhẹ nhõm mà thu thập để đi ra ngoài.

Vừa bước ra cửa, Angel đã gọi cô lại:

- Thượng Vũ, đi ăn trưa thôi.

Thượng Vũ cười tươi, cô gật đầu. Lại nhìn sang kế bên, thấy một cô gái trẻ tuổi cô đang nhìn cô không chớp mắt.

Cô nghĩ đây chắc là thư ký thứ hai của Tiêu Hàn, nói ra đây cũng là đồng nghiệp thân cận. Chỉ ích cô cũng nên giữ mối quan hệ thật tốt để sau này dễ bề làm việc.

- Chào chị, em là Thượng Vũ, mong sau này chị chỉ dạy thêm

Cúi đầu một lát lâu vẫn không thấy cô gái kia nói gì, có phần khó hiểu cô ngược người lên nhìn. Cô gái xinh đẹp kia dường như cảm thấy mình có phần thất thố bèn giật mình, hai tay đỡ Thượng Vũ lên lại cười rôm rả:

- Ủi tôi đang mãi nhìn cô, cô đẹp thật đấy. Sau này chúng ta cùng giúp đỡ nhau, tôi chắc không lớn hơn cô đâu nên gọi tôi là Hảo là được rồi. À cô tên là gì?

Thượng Vũ thoáng cười vui vẻ:

- Vâng, em tên là Chu Thượng Vũ.

Tiểu Hảo cười rạng rỡ, vừa cười vừa khen:

- Tên đẹp thật đấy, tên đẹp mà người cũng đẹp nữa, Tiêu thị chúng ta lại có thêm một mỹ nhân rồi. Em nói đúng không chị Angel?

Angel này giờ vẫn im lặng quan sát, nghe Tiểu Hảo hỏi, cô bèn cười cười gật đầu:

- Ủ, toàn là mỹ nhân chỉ tôi đây đã là già...

Tiểu Hảo lại liền thoăn:

- Chị nói đùa, trong mắt em chị vẫn là xinh nhất. Thật đấy!

Thượng Vũ đứng một bên nhìn cảnh chan hòa yêu thương nhau của phòng cao cấp tầng 42, bất giác cô nhớ đến Bích Y. Ai...không biết hiện cô ta đang ở phòng ban nào?

3 người các cô đi xuống phòng ăn giành cho nhân viên. Vốn dĩ trước kia chỉ có 2 người nay lại thêm 1 người nữa. Không khí trong phòng ăn có phần náo nhiệt hơn mọi khi, đầu đầu cũng bàn tán về Thượng Vũ.

Vừa ngồi xuống bàn, Thượng Vũ lại nhìn thấy Bích Y cùng Trương Lâm cùng nhau đi vào phòng ăn.

Không biết là như thế nào nhưng khi nhìn thấy cô, Trương Lâm lại tạo khoảng cách với Bích Y. Điều này làm Thượng Vũ thiếu chút nữa cười toát miệng...haha... Trương Lâm, anh trúng bùa yêu của cô rồi à?

Bích Y hai tay có phần siết nhẹ, ả phải cố gắng lắm mới không tiến lên kéo tay Trương Lâm lại. Lại nhìn về Thượng Vũ, trong lòng ả lại hừng hực lửa giận. Nếu không phải do cô có dáng dấp yêu nghiệt thì Trương Lâm đã không thờ ơ lạnh nhạt với ả rồi.

Hức....ả vốn yêu anh trước kia mà, một Chu Thượng Vũ hoành hoành thì làm được cái gì to tát kia chứ?

Ngưng cảm xúc trong lòng, Bích Y khôi phục vẻ đáng yêu, ả ta đi nhanh lại Trương Lâm, hiện giờ hẳn ta đang đi đến chỗ Thượng Vũ.

Không đợi Trương Lâm hỏi trước, Bích Y đã nhanh miệng:

- Chị Thượng Vũ, chị xuống phòng ăn sớm thế?

Thượng Vũ nãy giờ tỏ vẻ không biết sự có mặt của hai người bọn họ, cô đến bây giờ mới ngước lên nhìn:

- À chào hai người, hai người cùng đi ăn à?

Lần này Trương Lâm lại nhanh hơn một chút:

- À không, tôi cùng Bích Y vừa gặp nhau, đang định tìm cô đây.

Thượng Vũ lại ra vẻ áy náy, cô nói:

- Xin lỗi 2 người nhé, tôi đang ăn rồi, lần sau lại đi ăn cùng 2 người.

Nhìn gương mặt xinh đẹp của Thượng Vũ, Trương Lâm có chút tim đập nhanh, hẳn không nói gì chỉ cười cười nhìn cô. Bích Y đằng sau khó chịu ra mặt, cô ta ôm lấy cánh tay Trương Lâm, nói vui vẻ:

- Vậy thôi chị Thượng Vũ ăn trưa đi nhé, em cùng anh Lâm đi qua bên kia, hôm khác mình cùng nhau ăn.

Nói rồi ả cũng không quên gật đầu chào Angel cùng Tiểu Hảo. Chỉ có Tiểu Hảo là cong khóe môi cười nhạt, còn riêng Angel cô vẫn không để 2 người bọn họ vào mắt.

Bích Y có chút xấu hổ mà Trương Lâm cũng cảm thấy thế, hẳn không đứng đắn dựa nửa bên theo Bích Y đến nhận cơm trưa.

Thượng Vũ nhìn gương mặt tái đi của Bích Y thì rất sáng khoái, cho mặt mặt chết cô ta đi, đồ phụ nữ rắn rết.

Tập đoàn Tiêu thị hôm nay lại bùng nổ tin tức vì tầng 42 lại có thêm mỹ nhân gia nhập. Trên diễn đàn mạng nội bộ Tiêu Thị đâu đâu cũng tràn ngập ảnh của bộ ba mỹ nhân tầng 42, đâu đó một vài tấm ảnh có dính đến Bích Y, nên cô ta cũng được một phen thơm lây.

Tiêu Hàn đang ngồi trên trục thăng riêng đang bay xuyên suốt 5 tầng đồng hồ để bay về thành phố A.

Hôm nay có một cuộc giao dịch bắt buộc anh phải ra mặt xin đường của ông trùm ma túy Dangi.

Đây là đối tác lớn của Kinh, lô vũ khí tối tân này khiến anh thu về hàng trăm tỷ USD, không cần thận một chút thì rất thiếu chuyên nghiệp.

Ngồi trên trục thăng, trong lòng anh luôn nghĩ về Thượng Vũ. Vốn dĩ chuyến đi lần này anh cũng rất muốn cô đi theo nhưng nghĩ lại nên để cho cô có thời gian quen dần với mọi việc. Gấp gáp quá có khi lại hư bột hư đường.

Trên khoan điều khiển, một người đàn ông gương mặt bùng ra sữa đang dụi mắt nhìn về phía Tiêu Hàn. Anh ta hết dụi mắt lại chép chép miệng, đầu lại lắc lắc cứ như gặp ma.

Lạc ngồi kế bên có chút bực mình, anh nói vừa đủ để người đàn ông kia nghe được.

- Hạo thiếu, anh làm cái gì nhìn Tiêu tổng chăm chăm vậy?

Người đàn ông được gọi là Hạo thiếu bèn ôm lấy mặt Lạc, hướng mặt anh về phía Tiêu Hàn. Anh ta nói trong sợ hãi:

- Lạc anh nhìn đi, Tiêu Hàn đây là bị làm sao vậy?

Lạc bực mình kéo tay Phuong Hạo ra, anh hét lên:

- Hạo thiếu, anh biến thái thật.

Phuong Hạo vẫn không thèm chấp lời Lạc, anh cứ như người cỗi trên, hết lo sợ lại cười ha hả:

- Lạc, anh nói xem Tiêu Hàn có phải đang yêu không?

Nghe Phuong Hạo hỏi, Lạc cũng có chút tò mò, anh hưng phấn nói:

- Tôi không biết, Tiêu tổng bị như thế này đã hai ngày rồi.

Phuong Hạo ngạc nhiên:

- Đã 2 ngày?

Lạc gật đầu như con gà mổ khóc.

Im lặng một hồi, Phuong Hạo bỗng đứng hét lên, anh choàng người về phía Tiêu Hàn khiến cho chiếc trực thăng lắc lư theo:

- Hàn, cuối cùng cậu cũng có người yêu rồi. May quá đi, tôi sắp được lấy vợ rồi, may quá may quá.

Tiêu Hàn thoáng giật mình, anh đang mãi nghĩ về Thượng Vũ, lại tự dưng nghe được tiếng hét kinh hoàng, tiếp theo đó là cú lắc lư ghê người của trực thăng. Đến khi định hình được mọi chuyện thì ra là tên Phuong Hạo biến thái này giờ trò. Thăng chân anh đạp thẳng vào người Phuong Hạo, khiến anh ta ngã ngửa ra sau, chiếc trực thăng cũng vì thế mà run chuyển một đợt kinh khủng.

Tiêu Hàn bực dọc hét lên:

- Phuong Hạo, cậu mà còn la hét lung tung thì tôi nhất định sẽ vứt cậu ngay tại đây.

Phuong Hạo nãy còn hưng phấn bây giờ lại bị xì ra mặt.

Bị quăng khỏi máy bay? Ai ai anh không muốn đâu a, chết kiểu tan xương nát thịt như thế thì xấu chết đi được!

Hai người Tiêu Hàn cùng Phuong Hạo hét qua hét lại một hồi, tội nhất là Lạc và một vài ám vệ của Kinh. Huhu chuyến bay lần này thật là kinh khủng!!!

Sáng ngày hôm sau, tại tầng 42 tập đoàn Tiêu thị.

Hôm nay Thượng Vũ cố tình đi làm sớm hơn một chút. Một phần muốn tránh mặt bộ đôi Trương Lâm Bích Y, một phần lại vì công việc.

Hôm qua cô đã suy nghĩ kĩ rồi, cô không thể cứ ngồi không mà hưởng lương của Tiêu thị được. Làm như thế cô sẽ rất cảm thấy có lỗi, là một người yêu tiền, mặc dù có tiền sẽ rất thích nhưng lạm dụng như thế sẽ rất không hợp đạo lý.

Dù là kiếp trước hay kiếp này thì Chu Thượng Vũ vẫn rất là quang minh lỗi lạc.

Nghĩ thông suốt nên sáng hôm nay cô bèn đi sớm dọn dẹp một chút phòng làm việc cho Tiêu Hàn.

Đang hăng say lau bàn, cô bỗng nghe tiếng hét uy nghiêm sau lưng. Điều ấy làm cho cô hốt hoảng, tay chân lập cập làm rơi chậu hoa trên bàn, kéo theo cả người cũng ngã xuống.

Tiêu Hàn nhìn thấy một màn trước mắt, không kịp nghĩ, anh chạy như bay lại đỡ lấy cô. Cũng may kịp kéo Thượng Vũ ôm vào lòng trước khi cô ngã nhào lên đồng mảnh vỡ dưới đất.

Ôm lấy cô gái nhỏ vào lòng, cảm nhận được nhịp tim cô còn đang đập rất mạnh. Tiêu Hàn lại vô cùng trách nặng mình vì để cô suýt chút nữa gặp nguy hiểm. Cũng may, cũng may là cô không sao, nếu không chắc anh phải dẹp hết chậu hoa của thành phố này quá.

Thượng Vũ tim đập mạnh vì tình huống khi nãy, đang còn thất thần thì trên đỉnh đầu lại vang lên giọng an ủi mạnh mẽ mà ấm áp:

- Không sao rồi, không sao rồi.

Cô thoáng giật mình, cả người rời ra khỏi vòng tay anh. Lại thấy có chút thất lễ bèn cúi đầu cung kính xin lỗi:

- Xin lỗi Tiêu tổng là do tôi sai, do tôi bất cẩn làm vỡ chậu hoa. Tôi sai rồi, mong Tiêu tổng tha cho lỗi lầm nhỏ của tôi. Tôi xin lỗi, xin lỗi...

Tiêu Hàn nhìn về khep nép của cô, trong lòng anh bức tức thật sự. Đút hai tay vào túi quần, anh quát:

- Đứng thẳng lên, nhanh, thẳng lên.

Thượng Vũ bị khí thế oai hùng của anh làm cho run sợ.

- Dạ, tôi tôi...

Tiêu Hàn nhìn cô, lòng anh khẽ nhói lên vài cái. Haiz lại do anh sơ suất nữa rồi, cô bây giờ là Chu Thượng Vũ của thời hiện đại chứ nào phải là Thái Tử phi của Tống Văn trên vạn người?

Anh...vẫn không nên dọa cô như vậy.

Nhưng anh lại không muốn, không muốn nhìn thấy cô gái nhỏ của anh phải khep nép cung kính với bất kì người nào kể cả là anh!

- Chu Thượng Vũ, em không có lỗi không cần phải xin lỗi tôi. Nếu có lỗi phải là chậu hoa kia không biết nơi để.

Thượng Vũ hai mắt đỏ hoe, cô nắm chặt đôi tay đang run rẩy dưới váy.

- Sau này tôi không muốn thấy em phải xin lỗi ai, kể cả là tôi, em cứ làm những việc em cho là đúng không cần nghĩ đến những người ngoài kia. Nếu có người dám trách mắng em, xem ra là do người đó không có mắt. Em...vẫn không thua kém bất kì một ai trên thế giới này. Em nhớ cho kỹ!

Thượng Vũ ngạc nhiên mở to mắt nhìn Tiêu Hàn...

Rốt cuộc tại sao anh lại nói với cô những lời như thế, cô và anh vốn chỉ là loại quan hệ cấp trên cấp dưới, nào đến nỗi thân thiết để anh phải nói những lời đó với cô.

Kiếp trước dù là đang yêu nhau Trương Lâm vẫn không hề an ủi cô bằng những lời như thế. Mỗi lần cô làm sai thì hắn ta luôn miệng day nghiến cô, hất đổ hết mọi thứ cho cô. Có lần đối tác làm ăn muốn ép cô uống rượu, cô không đồng ý nên vô tình làm vỡ ly rượu. Ấy thế mà, hắn đã không thương tiếc đánh cô đến ngất xỉu, sau đó cũng nhờ tên đối tác kia xin cho cô, hắn mới thôi không đánh cô nữa.

Cảm giác chua xót cộng thêm đau thương vọt lên, Thượng Vũ cắn chặt môi để ngăn đi những giọt lệ chất chứa trong lòng. Nhưng sức người sao ngăn được bão, mặc cho cô cắn môi đến ứa cả máu thì nước mắt vẫn tuôn ra trọc trào như thác đổ.

Tiêu Hàn nhìn thấy cô khóc, cả người anh cứng đờ, hai tay vô thức nắm siết lại. Cô tại sao lại khóc? Cô vốn mạnh mẽ lắm cơ mà?

Thượng Vũ buông lỏng khóc thành tiếng, cô đau đớn đến tận cùng. Ngay phút giây này đây, cô không hiểu sao lại thấy mình nhỏ bé đến như vậy. Trước mặt ai ngay cả bố mẹ cô, cô đều tạo nên một vỏ bọc hoàn hảo nhưng chỉ khi đứng trước mặt Tiêu Hàn, cô dường như buông bỏ hết những chiếc gai nhọn trên người mình...

Cô yếu đuối, cô đau thương, cô uỷ khuất...kiếp này anh là người đầu tiên nhìn thấy được.

Tiêu Hàn nhìn không được nhìn thấy Thượng Vũ rơi nước mắt. Anh đi lại, ôm lấy cô vào lòng, trên môi thủ thỉ thâm tình:

- Thượng Vũ, tôi xin lỗi là do tôi nóng tính, em đừng khóc, tôi sau này sẽ không quát mắng em nữa. Em đừng khóc...đừng khóc...

Càng nói Thượng Vũ lại càng khóc lớn tiếng hơn, cô muốn trút hết những chất chứa trong lòng này một lần. Cô không biết cô sau này sẽ như thế nào nhưng hiện tại bây giờ cô cảm thấy Tiêu Hàn rất đáng tin tưởng.

Hai tay vô thức ôm lấy anh khiến cả người Tiêu Hàn dờ dẩn...

Đã bao lâu rồi, cô đã thôi ôm anh?

Hai tay ôm siết cô vào lòng, hai người cứ thế một người khóc đáng thương, một người lại nỉ non đến thâm tình...

Thế thái dường như chẳng còn quan trọng nữa!!!

Bên ngoài, một tiếng đóng cửa nhẹ nhàng không người biết. Sau cánh cửa ấy, có một người đang ôm thủ hân trong lòng.

Mãi 10 phút sau, Thượng Vũ mới thôi không khóc nữa. Cô nhẹ nhàng rời khỏi vòng tay Tiêu Hàn, tiếng nấc nhẹ vang lên lại kèm theo khăn khăn khi vừa khóc xong:

- Xin lỗi tiêu tổng, tôi tôi...

Tiêu Hàn xoa đầu cô, anh nhẹ nhàng:

- Không sao, là do tôi cũng có lỗi.

Thượng Vũ nhìn anh, cô lấy hết can đảm, lí nhí hỏi:

- Tiêu tổng, anh vì sao lại đối xử đặc biệt với tôi như vậy?

Tiêu Hàn cứ thế nhìn cô, mãi một lúc lâu sau anh mới nói:

- Tôi thích em.

Tím Thượng Vũ rơi đập một cái, đến đây lại là loại tình cảnh câu huyết gì. Anh và cô có quen nhau từ bao giờ?

Cô biết việc mình được đặt cách ngồi ở tầng 42 trong gian phòng này đã là có cái gì đó không đúng với lẽ thường lắm. Nhưng lý do là vì Tiêu Hàn thích cô thì cô hoàn toàn không đoán được.

Thích từ khi nào, tại sao thích? Thật sự là tại sao?

Tiêu Hàn nhìn về mặt ngây ngô của cô, anh thoáng chút cười thành tiếng. Cô bây giờ vẫn vậy, cứ có gì khó hiểu thì mặt lại nghếch ra, nhưng không sao, anh thích như thế.

- Em không cần phải nghếch mặt ra như thế đâu, tôi thích em là do tôi thích như thế. Thích thôi chứ không có gì khác, em không cần nghĩ nhiều.

Phù, hóa ra chỉ là thích đơn thuần. Ôi mẹ ơi làm cô chết khiếp mất!

Hỏi cô có yêu mến vị tổng tài này không chắc chắn là không rồi. Có chăng cô có một chút thoải mái khi ở chung với anh ấy. Nhưng như thế thì cũng chẳng là gì, cô bây giờ cần trả thù chứ không phải cần tình yêu.

Yêu ai thì dễ tính sau nhưng chắc là không thể yêu được vị tổng tài trong truyền thuyết này rồi.

Vì sao à? Vì anh và cô không cùng chung giai cấp.

Nhưng nếu như anh đã thích cô, cô cũng sẽ không ích kỷ để anh thích thêm một chút.

Để trả được thù nhanh nhất, cô nên tìm một người chống lưng hùng mạnh phía sau. Chỉ như thế thì tên Trương Lâm mới không có cơ hội ngóc đầu lên được.

Hay là cô thử một cuộc giao dịch?

Nghĩ nghĩ, cô hít sâu một hơi, ra điều kiện:

- Tiêu tổng, nếu anh thích tôi, tôi cũng không ngại làm anh vui. Nhưng anh có thể làm một cuộc giao dịch với tôi hay không?

Tiêu Hàn nheo mắt phượng, anh hỏi:

- Giao dịch? Em muốn giao dịch gì? Nói trước tôi làm kinh doanh sẽ không để bản thân mình bị lỗ vốn.

Chu Thượng Vũ nuốt nước bọt ực một cái, thôi chết rồi, cô quên mất Tiêu Hàn là dân kinh doanh. Làm sao bây giờ, làm sao đây?

Nhưng đã bước một chân leo lên lưng cọp, không thể nào bước xuống nhẹ nhàng được.

Thôi, có chết cũng nên chết anh đừng một chút...

Nhìn thẳng vào mắt Tiêu Hàn, cô đồng đặc nói:

- Chỉ cần anh giúp tôi trả thù, anh muốn ra điều kiện gì cũng được. Tôi sẵn sàng đồng ý.

Tiêu Hàn nhìn Thượng Vũ, anh ngạc nhiên hỏi:

- Trả thù? Em trả thù ai?

Chu Thượng Vũ trong mắt đầy căm phẫn, cô nghiến răng:

- Anh không cần biết, anh...anh..có đồng ý với tôi hay không?

Tiêu Hàn nhìn Thượng Vũ, kiếp trước khi anh tìm được cô, cô chỉ còn lại nắm mồ nhỏ. Kiếp này trọng sinh trở lại, cô lại có mối thù?

Cô gái nhỏ của anh, suốt đời anh luôn muốn bao bọc, vì đâu lại có thù hận. Anh đến cuối cùng là đã bỏ qua những gì???

- Được tôi đồng ý với em, nhưng với một điều kiện?

Thượng Vũ hưng phấn nhìn anh, cô luôn miệng hỏi:

- Được được, anh nói đi, nói đi...

Nhìn vẻ gấp gáp của cô mà anh khẽ nhói lòng:

- Em thật sự muốn trả thù?

Cô giờ phút này đã quên luôn anh là Tiêu tổng máu lạnh tàn khốc mà bấu môi trả lời:

- Anh hỏi thừa.

Tiêu Hàn đánh giá cô lại lần nữa, vẻ mặt này không khác gì lúc còn nhỏ cô đòi bánh hoa quế của Ngự thiện phòng, cứ bấu môi rồi lại sụ mặt. Aiii...

Thôi được rồi, cô muốn trả thù thì anh sẽ giúp cô trả thù.

- Được. Tôi sẽ giúp em, còn điều kiện kia tôi quên rồi, để sau hãy nói.

Thượng Vũ mừng rỡ như điên, cô hét lên:

- Tốt tốt, tôi cảm ơn anh, Tiêu tổng anh thật tốt.

Tốt. Anh không tốt với cô thì ai dám tốt với cô, Khuynh Thành, em thật ngốc!

Bạn đang đọc truyện *Tiền Duyên Kiếp Này Gặp Gỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Đi làm quen với thế giới của tôi!

1 tuần sau, công việc của cô ở Tiêu thị rất nhàn rồi hay phải nói là cực kì nhàn rồi. Mỗi ngày cô chỉ việc đến công ty, chào hỏi Tiêu tổng thần thánh cùng xem phim hết ngày. Có khi còn được các phòng ban dưới tặng chút lễ lộc. Ai đa, ai không nhận chứ cô là cô nhận hết. Tiêu Hàn đã nói cô thích thì cứ nhận cơ mà.

Việc cô nói với anh hôm trước, trên cơ bản cũng chưa có thực hiện vì cô cảm thấy chưa đến lúc nhưng còn về phần điều kiện kia thì.... cô có cảm giác phải hiến thân thay tiền rồi.

Nhưng ôi nếu thế thật thì cô cũng chẳng lo, Tiêu Hàn giàu có đẹp trai đến thế cơ mà. Có hiến thân thì tính ra cô vẫn lời...à không là vô cùng lời đấy chứ!!!

Hôm nay sau giờ tan làm, Trương Lâm có gọi cho cô, hắn ta muốn mời cô đi ăn nhưng cô đã từ chối vì thực sự cô bây giờ đang ăn tối cùng với Tiêu tổng làm gì có thời gian trống để đi với hắn?

Ngồi trên tầng cao nhất của tòa nhà chọc trời, Thượng Vũ hết ngó đông lại ngó tây.

Ôi mẹ ơi... cả tầng thượng đều được Tiêu tổng b..bao!

Cái tư vị 2 người ngồi ăn, 10 người phục vụ nó có phần kích thích đến ghê người.

Tiêu Hàn gương mặt thoải mái nhàn nhã, anh cứ hết nhìn Thượng Vũ ăn lại nhìn cô uống, từ này đến giờ đã 10 phút...

- Thượng Vũ, em ăn như ma chết đói, kiếp trước em không được ăn đầy đủ à?

Thượng Vũ miệng nhai miếng thịt bò nhỏ chín vừa tới:

- Tiêu tổng anh nói đúng đấy, kiếp trước tôi làm gì được ăn ngon.

Tiêu Hàn nheo nheo mi tâm, anh nghiêm giọng hỏi:

- Em nói gì?

Thượng Vũ biết mình có phần lờ lờ, cô vội chữa cháy:

- À ý tôi nói là món bò ở nhà hàng này ngon như thế, tôi đến bây giờ mới được ăn.

Nói rồi cô lại cười hi hi tiếp tục bữa ngon, để mặc cho Tiêu Hàn ngồi một mình với bao nhiêu suy nghĩ phức tạp.

Ăn tối xong, Tiêu Hàn đưa cô về lại chung cư, trước khi lên phòng, Thượng Vũ một lần nữa nhắc đến vấn đề giao dịch hôm trước:

- Tiêu tổng, cuộc hẹn này có được tính là bắt đầu cho cuộc giao dịch của chúng ta hay không?

Anh nhìn cô, trong mắt ý lạnh leo dần dần lan tỏa:

- Em muốn trả thù ai?

Nhắc đến việc trả thù, cả người Thượng Vũ căng như dây đàn, toàn thể máu huyết đều muốn đông cứng lại. Cô hận, kiếp này thật sự cô rất hận.

Nặng nề thở ra, cô gần từng tiếng:

- Trương Lâm... một nhân viên cấp dưới của anh.

Tiêu Hàn thoáng giật mình, hai tay anh để trên vô lăng như siết rất chặt.

- Được.

Thượng Vũ lúc bấy giờ mới như khôi phục lại trạng thái bình thường, cô có phản ngạc nhiên khi Tiêu Hàn không hỏi nguyên nhân vì sao. Nhưng như thế cũng hay, cô không cần phải giải thích nhiều. Vì nói cho cùng sau khi cô trả thù Trương Lâm cùng Bích Y thì mối quan hệ giữa cô và anh cũng chấm dứt.

- Được. Nhưng điều kiện của anh là gì vậy Tiêu tổng?

Tiêu Hàn nhàn nhã ngã ra ghế lái, bộ dạng đẹp trai bất cần đời của anh chút nữa đã làm cho Thượng Vũ chảy máu mũi.

A a kiếp trước cô không mê trai đẹp nhưng kiếp này cũng không phải như thế a. Anh cứ một bộ dáng dụ mị như vậy chắc có ngày cô làm nên chuyện tội lỗi mất...

Khép hờ mắt, Tiêu Hàn cười nhạt, nói:

- Tôi chưa nghĩ ra, chuyện đó để sau đi. Tôi sẽ cho người để mắt đến người tên Trương Lâm.

Thượng Vũ gạt đầu lia lịa, cô có thể đóng kịch giỏi với bất cứ ai nhưng riêng ở trước mặt Tiêu Hàn cô lại như con mèo nhỏ ngoan ngoãn nghe lời.

Đã đôi lần cô suy nghĩ không biết là do khí thế áp bức người quá mức mãnh liệt của Tiêu Hàn làm cô bị yếu thế hay là do một lý do kì lạ nào nữa. Có đôi khi cô cũng không thể hiểu hết bản thân mình.

Bước xuống xe, Thượng Vũ vẫn không quên quay lại cúi đầu chào Tiêu Hàn.

Chào xong cô lại một đường thẳng đi lên phòng, đến khi vào nhà, bật đèn sáng, cô còn cố ý nhìn xuống thì hóa ra Tiêu Hàn đã đi từ khi nào.

Trong lòng có một chút cảm giác bịn rịn khó nói nên lời. Cô không hiểu tại sao? Cô kiếp trước vốn cũng không bịn rịn vào Trương Lâm như thế!

- Điện hạ, ngài nạp phi sao?

Trong cung điện sang trọng, dưới ánh đèn yếu ớt, một người đàn ông dung mạo không hề thua kém hoa đang ngồi đó.

Hắn cứ mãi ngược nhìn đăm đăm người con gái trước mặt, mãi một lúc lâu sau hắn mới trả lời:

- Phải. Tà là Thái tử, việc nạp phi không thể tránh khỏi.

Cô gái khẽ chớp đôi mi cong dày, cô mím môi, buông một lời chấp nhận:

- Được. Theo ý của Thái tử vậy.

Người đàn ông mặc hắc bào đen hai tay co thành nắm, hắn nheo đuôi mắt, trong giọng nói mang vài phần bức tức:

- Thái tử phi, đó là cung quy hoàng gia, ta cũng thế nào cãi lại được. Nhưng ta đã đảm bảo với nàng, vị trí Thái tử phi của nàng sẽ không ai có quyền lung lay được. Chẳng lẽ như vậy đối với nàng vẫn chưa đủ sao?

Cô gái mở bờ môi đỏ mọng, vẻ đau buồn không giấu được vào mắt:

- Thần thiếp đã hiểu, xin điện hạ không cần tức giận. Kiếp này thần thiếp là Thái tử phi cao quý, tất cả đều nhờ vào vinh sủng của điện hạ, thiếp không có lời nào chống đối. Xin điện hạ bớt giận.

Người đàn ông càng nghe càng nổi giận, hắt ta đứng phắt dậy, gương mặt nghiêm túc mà giận dữ:

- Khuynh Thành, nàng càng ngày càng xảo miệng. Ta đã nói chỉ yêu mình nàng thì ta sẽ không nuốt lời. Tại vì sao nàng lại không chịu buông bỏ, đừng quên ta là Thái tử đương triều Tống Văn.

Cô gái xinh đẹp mặc cung trang hồng nhạt cả người khẽ run run, môi buộc lòng nở nụ cười đúng mực:

- Vâng. Thần thiếp đã nhớ rõ, đêm đã khuya phiền điện hạ hồi Sùng Điện nghỉ ngơi, hôm nay thần thiếp thân thể bất tiện.

Người đàn ông đảo mắt nhìn nàng, hắt mím chặt môi, muốn nói gì đó nhưng lại không nói nên lời. Mãi một lát sau, nàng vẫn không ngước đầu lên nhìn hắt. Khó chịu trong lòng, hắt nâng bước chân rời đi:

- Được. Phúc tử, bãi giá Đông Sương điện.

Thân ảnh người đàn ông vừa rời đi, nàng vô thức ngã ngối xuống giường. Nạp phi?

Nạp một sườn phi, lại nạp một trái phi, đến tột cùng lời hứa trước kia của chàng là như thế nào?

Danh vị Thái tử phi ta không cần, danh vị Hoàng hậu tương lai ta cũng không cần. Ta cần... cần... trái tim của chàng!

.....

Thượng Vũ khẽ bật ngồi dậy, trên má cô còn vưon lại vài giọt nước mắt. Tay đưa lên ngực xoa xoa, chỗ này tại sao lại... đau đến như thế?

Trần an tỉnh thân một lát, Thượng Vũ bước xuống giường đi đến phòng bếp uống một cốc nước.

Giấc mơ khi nãy tại sao lại chân thật đến như thế? Cô gái khi nãy là cô sao? Còn nữa vị Thái tử kia tại sao lại là Tiêu tổng?

Cảm giác đau lòng vẫn còn vưon lại, cô lại xoa xoa nơi lồng ngực đang đập thình thịch kia. Có đau xót, có thất vọng, có tổn thương...

Đây đã là lần thứ 2 cô mơ thấy mình trở thành Thái tử phi của Tiêu Hàn. Mỗi lần mơ là mỗi lần đau xé tâm can, cô rút cuộc đã xem bộ phim này khi nào để rồi mơ nhưng tại sao bộ phim này lại dày vò nữ chính đến như thế?

Sáng ngày hôm sau Thượng Vũ đi làm có chút muộn. Cô uể oải đi đến công ty, trước cổng vào cô gặp được Trương Lâm.

Nhìn thấy cô hắt ta đi nhanh tới, trên tay là một ly cà phê cappuchino nóng hổi. Đưa cho cô, hắt tươi cười:

- Cho em, em nhận đi. Anh thấy tinh thần em hôm nay không được thoải mái, em bệnh à Thượng Vũ?

Đưa cà phê cho bà à? Tên Trương Lâm đáng chết....

Thượng Vũ nở nụ cười niềm nở, cô đứng dưng trả lời:

- Cảm ơn anh nhưng tôi không uống cà phê.

Đang định đi vào thì lại bị Trương Lâm nắm tay kéo lại, cô thoáng bực mình. Lại nghe Trương Lâm nói:

- Thượng Vũ, em còn giận anh việc ở hôm phỏng vấn à? Anh biết anh có hơi quá lời nhưng cũng chỉ vì anh có chút ngạc nhiên thôi, em đừng để trong lòng.

Cô nhìn hắt, cảm giác rất muốn bay ra đâm cho hắt mấy phát. Cô giận hắt à? Haha bà đây là hận, là hận đấy..

Đang định mặc kệ hắt thì cô nhìn thấy Bích Y đang đi từ xa tiến vào.

Haha, lần này cô phải chọc điên con yêu nữ kia một phen mới được. Kiếp trước à là loi trước mặt cô, kiếp này cô cũng nên đáp lễ một chút chứ.

Thượng Vũ nhìn Trương Lâm, đợi cho Bích Y tiến vào nhìn thấy hai người. Cô lại niềm nở nhận ly cà phê, lại cố ý hắt đổ ly cà phê xuống đất khiến cho giày và chân dính vài mảng cà phê sữa nâu nâu.

Trương Lâm hốt hoảng, hắt ta vội khom người xuống, tìm chiếc khăn tay mà Bích Y đã tặng nhanh nhẹn lau những vệt cà phê cho Thượng Vũ.

Một màn đó Bích Y nhìn thấy rõ, à ta từng to hai mắt, đến khi xác định đích xác đó là Trương Lâm thì à ta mới nhanh chân mà chạy đến.

Vừa đến nơi cũng là lúc Trương Lâm đã lau xong cho Thượng Vũ.

Thượng Vũ bây giờ gương mặt đang ửng đỏ vì nóng, lại thêm phần áy náy. Cô luôn miệng riu rít cảm ơn Trương Lâm, cả người buông bót ngạo khí khiến cô trở nên nhỏ nhắn yếu điệu hơn bao giờ hết.

Bích Y nhìn hết mức mới không tiến đến mà dần lấy Trương Lâm. À ta lại nhìn nhìn xung quanh, thấy mọi người trong công ty đang đi vào rất đông nên cũng không dám làm vậy. Lại ôm cục tức trong người, à ta tiến lại, lời nói có phần gai góc:

- Nhìn từ xa tưởng ai, hóa ra là chị Thượng Vũ.

Thượng Vũ cười cười, lại như tỏ vẻ ái ngại nhìn Trương Lâm. Bích Y lại càng điên tiết, à đi đến ôm lấy tay Thượng Vũ, cổ tình nói lớn:

- Ô chị Thượng Vũ, chị làm đồ ca phê à, có sao không? Trương Lâm anh mau mau đưa em khăn giấy.

Nhìn thấy xung quanh mọi người có vẻ tò mò, Thượng Vũ cũng không sợ. Cô mỉm cười nhìn Bích Y:

- Không sao, nhờ có anh Lâm lau giúp, tôi bây giờ không sao rồi, cảm ơn cô Bích Y.

Bích Y cả người tức đến khó chịu, à ta cứ nghĩ nếu nói như thế cô sẽ áy náy mà trốn tránh việc được Trương Lâm lau giúp. Ai ngờ Thượng Vũ lại không sợ mất danh tiếng, Bích Y thầm mắng rủa Thượng Vũ mặt dày, đáng đáp hồ ly tinh.

Nhìn nhìn Trương Lâm đang cười rất tươi, Thượng Vũ thoáng hài lòng. Kiếp trước khiến cô sống không được chết cũng không yên thì kiếp này cô sẽ trả lại gấp bội.

- Thôi, tôi phải vào trước còn có việc cần làm. Cảm ơn anh nhé Trương Lâm, nếu có dịp mời anh đi ăn một bữa.

Nói rồi cô quay gót đi vào trong, không quên tặng cho Bích Y một nụ cười thân thiện.

Đi đến gần cửa xoay, cô vẫn còn nghe được tiếng Bích Y đang nũng nịu:

- Sao anh lại dùng khăn em tặng để đi lau giày cho người khác.

- Trương Lâm anh như thế là thế nào.

Thượng Vũ cũng không quản, cô cứ thế cứ nhiên bước đi hiên ngang vào trong.

Trưa hôm ấy ở mạng nội bộ Tiêu thị tràn ra một loạt tin tức nóng hổi. Có người chụp được ảnh khi Trương Lâm đang lau giày giúp Thượng Vũ. Bức ảnh kia chụp mờ mờ gương mặt cô gái, chỉ rõ được mặt Trương Lâm. Ai nếu nhìn thấy một màn khi sáng đều sẽ biết rõ cô gái xinh đẹp trong ảnh là ai, còn ngoài ra những người khác vẫn đoán non đoán già tung tích cô gái may mắn trong ảnh.

Việc này khiến Bích Y tức đến tái cả mặt, à trước kia ghét Thượng Vũ bây giờ lại càng ghét hơn. Nhưng như thế Thượng Vũ lại càng thích.

Tầng 42.

Trong phòng CEO.

Tiêu Hàn đang nghiêm túc xem các tập hồ sơ về Kình, gần đây có một tổ chức sát thủ vừa thành lập có mục tiêu cạnh tranh với Kình.

Đã ra làm ăn, Tiêu Hàn không lo không đẹp được tôm tép nhưng đau đầu một chút, tổ chức này hoạt động kín, khá thần bí. Xem ra anh vẫn nên điều tra kỹ một chút mới được.

Nheo nheo mi tâm, ngã ra ghế dựa, lại nhìn thấy Thượng Vũ đang ngã vật ra bàn, hai mắt nhắm nghiền lại.

Bất giác anh khẽ lắc đầu, trên môi lại mang ý cười rất đậm. Cô vẫn như thế, vẫn tự do tự tại mè nheo giống hệt khi cô còn ở trong cung của Hoàng tử mẫu....

Nhìn không được, anh khẽ đi đến gần bàn của cô, khom người xuống một chút nhìn kỹ vào gương mặt cô.

Một ít nước dãi vừa khéo động nơi khóe môi, Tiêu Hàn đưa tay lau nhẹ cho cô lại. Lại đưa ngón tay vừa lau ấy lên môi mút một chút....

Vị ngọt.....đã bao lâu rồi anh chưa được thưởng thức vị ngọt ngào như này? 10 năm, 100 năm hay đã gần 1000 năm????

Thượng Vũ khẽ run người, cô như có dấu hiệu sắp tỉnh. Lại vương tay một cái thật dài, đang còn say ngủ cô giật mình khi bị một lực mạnh nắm lấy tay lôi dậy.

Đến khi hoàn hồn được, cô nhận ra mình đang được bao gọn trong vòng tay một người. Ngược mắt lên nhìn, hóa ra đó là Tiêu Hàn!

Cô lo sợ, mắt không dám nhìn vào anh, hai tay lại đang khóa chặt trước ngực anh. Cô cứ cúi đầu xuống, dán cả khuôn trán vào người Tiêu Hàn. Trên đỉnh đầu truyền đến một giọng nói trầm ấm:

- Tiêu Hàn tôi bỏ tiền thuê nhân viên đến công ty để ngủ à?

Thượng Vũ bị bắt chẹt, đầu cô cúi xuống càng sâu.

- Tôi hỏi sao em không trả lời?

Thượng Vũ bây giờ mới lấy hết can đảm ngược lên nhìn anh, cô lí nhí nhỏ trong miệng:

- Xin lỗi Tiêu tổng, sau này tôi không....không ngủ gật trong giờ làm việc nữa.

Tiêu Hàn nín cười, anh lại siết cô chặt thêm một chút nữa, khiến cả người cô dán sát không kê hở vào người anh.

- Tôi hỏi em câu hỏi nào, tại sao em lại xin lỗi tôi?

Thượng Vũ tím đập thỉnh thoảng, cô lắp ba lắp bắp:

- À..tôi...anh..hỏi lại đi Tiêu tổng, tôi nghe không rõ.

Vừa dứt câu, cô đã bị Tiêu Hàn nhắc bổng cả người lên, tiếp sau đó anh ngồi xuống chiếc ghế nhỏ của cô, còn cô lại đang ngồi dạng hai chân trên người anh.

Tư thế này..... e hèm có chút máu thịt rồi đây, không phải hôm nay cô sẽ thất thân đấy chứ? Huhu...

Thượng Vũ xấu hổ, cô nín hai chân vào hai bên bắp chân Tiêu Hàn, tay lại ôm chặt lấy eo của anh.

- Tiêu tổng, đây là ở công ty..ty mà.

Tiêu Hàn cười gian xảo:

- Ừ công ty của tôi.

Hết nói nổi, cô lại gầy nẩy muốn leo xuống nhưng càng uốn éo thì Tiêu Hàn lại ôm cô sát lại gần anh hơn.

- Thượng Vũ, em vẫn cứ thích uốn éo như vậy tôi không biết được một lát sau tôi sẽ làm gì em đâu đấy.

Nghe đến đây, Thượng Vũ im bật, cô không dám nhích lung tung lại không dám nói cái gì.

Mãi một lát lâu sau đó, cô mới nghe anh hỏi:

- Sao em lại gầy đến thế?

Gầy? Cô đây là gầy quá sao? Không phải bọn đàn ông đều thích những cô gái gầy à?

- Tôi gầy à?

Tiêu Hàn gật đầu, anh lại đưa tay bóp eo cô, hai mắt tối sầm lại:

- Em ăn uống kiểu gì sao để xương muốn chòi ra ngoài da như thế?

Ôi mẹ ơi, đây là vòng eo con kiến, là vòng eo con kiến đó. Sao đến miệng anh lại thành ra như những nhân vật kinh dị máu me be bét thế này?

Tiêu Hàn lại bẹo má cô, anh bực dọc:

- Cả má cũng gầy đến nỗi chạm được đến răng, em thiếu tiền ăn à?

Lại nhìn xuống chân cô, đôi chân dài thon trắng mịn màng.

- Cả chân cũng quá nhỏ rồi, cứ như que củi di động. Em..em..em thực sự là không có tiền để ăn sao?

Thượng Vũ trong lòng như muốn điên lên, cô thiếu chút nữa đã lệ đẫm mắt. Để có được vóc dáng chuẩn đẹp thế này, cô phải đổ biết bao nhiêu thời gian vào luyện tập, ai cũng khen xinh chỉ riêng tên Tổng tài này lại chê gầy?

Hay gout phụ nữ của những người đàn ông có tiền là mồm mím đầy đặn. A...a...có lý!

Thượng Vũ hai tay tự xoa xoa eo mình, cô cố lấy lại một chút danh dự vốn đã mất sạch:

- Tiêu tổng à, đây là eo con kiến đấy.

Tiêu Hàn nhướn mi:

- Eo con kiến?

Thượng Vũ thật thà gật đầu, lại thấy Tiêu Hàn nheo nheo mắt nhìn, anh hỏi:

- Con kiến cũng có eo sao?

Ôi ông trời ơi!!! Tiêu tổng của tôi là người của cõi nào vậy????

Cô bắt lực nhìn chằm chằm Tiêu Hàn, trong mắt mang quá nhiều tia đau đớn.

- Ngài Tiêu, ngài chưa từng có bạn gái à?

Tiêu Hàn gật đầu, miệng lại có vẻ khó nói:

- Cũng không hẳn.

Cô lại hỏi tiếp:

- Bạn gái ngài có chút da thịt quá đà à?

Tiêu Hàn lại có phần không biết nói như thế nào. Người hỏi hỏi một ý mà người nghe lại nghe theo một kiểu. Ô ô.....

- À không... tôi không biết.

Thượng Vũ vỗ trán vài cái, cô đang rất nghi ngờ, có lẽ nào Tổng tài của cô là gay?

Đang định hỏi thêm thì ngoài cửa có tiếng cười ha hả, tiếp sau đó là tiếng mở cửa vang dội kèm theo âm thanh lãnh lút.

- Tiêu Hàn tôi ma...ng...

Chưa nghe được hết câu, cả gian phòng gần như yên tĩnh, yên lặng đến nỗi con muỗi bay ngang cũng có thể tính được vận tốc trung bình một ngày bay của nó.

Sau đó một tiếng hét vang dội vang lên:

- ĐÓNG CỬA LẠI. NGAY!!!!

Lạc đang đứng gần cửa, anh nhanh tay đóng ầm cửa lại. Không khí trong phòng lại trở nên im ắng đến kinh dị.

Cuối cùng vẫn là Phuong Hạo đánh tiếng phá tan cục diện:

- Tiêu Hàn, cậu đang tạo người trong phòng làm việc à?

Không nói nghe còn được, nói ra lại khiến không gian thêm ghê người.

Lạc cùng Phiêu lui lại đứng cách xa Phuong Hạo ra một chút.

" Ầm ", một tiếng đồ vỡ vang lên, may là Phuong Hạo né kịp không lại ăn cả chậu hoa xương rồng vào đầu.

Thượng Vũ nãy giờ xấu hổ đến tím mặt, cô không dám ngẩng cao đầu, hiện giờ đang ghì chặt vào ngực Tiêu Hàn.

Tiêu Hàn một tay ôm cô vào lòng, tay kia lại xoay người đỡ cô đứng dậy.

Phuong Hạo bây giờ mới nhìn rõ được mặt cô, anh ta đi đến gần, xuýt xoa vài tiếng:

- Mỹ nhân, là tiểu mỹ nhân nha, Tiêu Hàn mắt của cậu cũng không bị ung nhọt a.

Lạc nghe Phuong Hạo nói, cả người anh nổi cả da gà, không thể hiểu được tên Hạo thiếu này tại sao lại nói năng lung tung đến như vậy?

Tiêu Hàn nheo mắt, môi phun ra vài chữ có trọng lượng:

- Phiêu, đưa tên đầu heo này đi sát hạch lại lần nữa đi.

Phuong Hạo nghe đến 2 từ sát hạch, cả người anh nổi cả da gà, không thể hiểu được tên Hạo thiếu này tại sao lại nói năng lung tung đến như vậy?

Xua tay lia lịa, Phuong Hạo vừa nói vừa cười:

- Không cần đâu, không cần đâu.

Tiêu Hàn kéo Thượng Vũ đi lại ghế nhỏ, anh kéo cô ngồi xuống, bản thân anh lại đứng kế bên, anh đút hai tay vào túi quần, đánh mặt, hỏi:

- Đến đây là có việc gì?

Lạc tiến lên, anh lại nhìn nhìn Thượng Vũ, cô cũng như hiểu được ý bèn đứng dậy đi ra ngoài.

Rất nhanh lại bị Tiêu Hàn kéo lại, anh nói với Lạc mà cũng như là tuyên bố với bộ ba hậu vệ:

- Người nhà, cô ấy không có gì đáng ngại.

Thượng Vũ ngạc nhiên nhìn Tiêu Hàn, anh lại cười cười xoa đầu cô.

Phiêu huyếch tay Lạc ý bảo anh nói tiếp. Lạc gật đầu, trong lòng có vài phần như xác định chắc chắn:

- Tiêu tổng, đã đến giờ.

Tiêu Hàn gật đầu, lại nhìn đến Thượng Vũ, anh trêu mếu hỏi:

- Em đi không?

Thượng Vũ hai mắt tròn xoe hỏi lại anh:

- Đi đâu?

Anh khẽ mỉm cười:

- Đi làm quen với thế giới của tôi!

Trong vô thức, Thượng Vũ gật đầu, cô như không kịp suy nghĩ mà gật đầu. Đến cô sau này cũng cảm thấy mình khi ấy.....rất lạ.

Tiêu Hàn hài lòng mỉm cười, anh nắm tay cô kéo dậy:

- Được. Em đã chấp nhận điều kiện của tôi, tôi cũng sẽ tiến hành giao dịch như tôi đã hứa.

Bạn đang đọc truyện *Tiền Duyên Kiếp Này Gặp Gỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Đụng độ đảo lục á - Thượng vụ hôn mê !

Nói rồi, anh kéo cô đi ra khỏi cửa, khi đi ngang qua bàn thư ký, Angel đã đợi sẵn từ khi nào. Cô ấy nhìn Thượng Vũ cười cười, như kiểu cô đã biết trước được mọi việc.

Đội Tiêu Hàn đi rồi, Phương Hạo mới dám lên tiếng. Anh tiến lại chỗ Lạc, kéo kéo tay áo anh, ngơ ngác hỏi:

- Lạc, đó là chị dâu?

Lạc vênh mặt trả lời:

- Hạo thiếu còn phải hỏi à?

Phiêu vỗ tay bốp bốp:

- Nhanh đi, sắp đến giờ giao dịch rồi. Lão đại không có thói quen đi trễ giờ.

Nói rồi Phiêu đi ra trước, sau đó là Lạc, cuối cùng là Phương Hạo vừa đi sau vừa la hét:

- Đợi tôi, đợi tôi nữa.

2 tiếng sau...

Khu Sindam là một trong 3 khu phức tạp nhất của bờ Lục Á cách thành phố A 5 tiếng đi tàu.

Tối nay Tiêu Hàn sẽ có cuộc giao dịch với trùm ma túy Simdam - thủ lĩnh Bitap.

Kinh là một tổ chức ám vệ sát thủ và buôn bán vũ khí, đó chính là mặt hắc đạo của Tiêu Hàn. Nhưng rất lạ, những việc làm ăn phi pháp của anh đều không bao giờ để lại kẻ hở. Kể cả tập đoàn Tiêu thị, công an đều không thể điều tra được một điểm nào bất thường trong kinh doanh.

Đó chính là điểm người đời phải nể phục Tiêu Hàn!

Ngồi trên con tàu King - con tàu thượng lưu độc nhất vô nhị ở vùng biển Thái Bình Dương. Sức chứa của nó lên đến hàng ngàn người, phòng ốc tối tân, dịch vụ hiện đại hết mức có thể. Con tàu này chạy xuyên suốt đi về không ngừng nghỉ từ thành phố A đến Lục Á và từ đảo Lục Á về thành phố A.

Lý do vì sao giới thượng lưu lại hay đi đến đảo Lục Á như vậy?

Vì ở đây ngoài có một đỉnh tháp cầu tài lộc công danh nổi tiếng linh thiêng, lại có thêm một thành phố Lục Á ăn chơi xa đọa khét tiếng dân thượng lưu. Ở Lục Á các chế độ luật pháp dường như không được áp dụng, cảnh sát hay các tổ chức làm việc cho nhà nước hoàn toàn không hề được xem trọng. Nên đó cũng là lý do nơi đây được gọi là thiên đường của những trụy lạc.

Đảo Lục Á được chia làm 3 khu, một của thủ lĩnh Bitap, một của đế thiếu Triệu Dung, phần còn lại do một người bí ẩn nắm giữ.

Ngồi trong phòng VIP của tàu King, Thượng Vũ ngỡ ngàng không biết vì sao mình lại đi theo Tiêu Hàn. Cô lúc đó chỉ là vô thức gạt đầu mà thôi, nào biết được anh sẽ mang cô đi làm ăn?

Thượng Vũ biết rõ Tiêu Hàn có những mối làm ăn phi pháp, cô đã đôi ba lần nghe được anh nói chuyện trực tuyến với vài người. Nhưng đến cùng là cô cũng không quan tâm lắm, vì bản phận cô chỉ là làm công ăn lương nào rảnh rồi để lo những việc của người trên.

Nhưng hôm nay chính thân cô lại theo Tiêu Hàn đi làm ăn, a trái tim nhỏ của cô có chút lo sợ bất an.

5 tiếng sau, cô đến đảo Lục Á.

Ôi mẹ ơi, đây là đảo ư? Nó không khác gì thành phố phồn thịnh nơi cô đang sống là mấy, có khi lại còn hiện đại hơn.

Đến bây giờ cô mới gặp lại Tiêu Lão đại, từ khi lên tàu đến giờ anh chỉ tặc ngang qua phòng cô hai lần nhưng lần nào cô cũng giả vờ ngủ. Nói đúng ra, cô không biết phải nói gì với anh nên tốt nhất là tránh mặt tránh đụng chạm nhiều.

Vì là khoang thượng hạng nên khi xuống tàu cô được xuống trước. Tiêu Hàn này giờ vẫn im lặng đứng bên cạnh cô chờ tàu nhập cảng. Đến khi được xuống tàu, anh lại nắm tay cô một đường mà đi xuống, sau lưng là Lạc, Phiêu và Phương Hạo nói siêu nhiều.

Ôi cái cảm giác này, thật là kích thích sự ham mê quyền lực trong con người cô. Cô không biết vì sao nhưng dù là kiếp này hay kiếp trước, cô đều luôn tin vào bản thân mình sẽ làm nên việc lớn, đứng trên vạn người. Nhưng vẫn là ý nghĩ vu vơ, nào có thành hiện thực.

Đặt chân đến đảo Lục Á, vừa đi xuống đã thấy xe đợi sẵn từ lâu, một chiếc Cadillac sáng bóng sang trọng.

Thượng Vũ một lần nữa xuýt xoa không ngừng. Cô tính cả 2 kiếp thì chưa một lần đứng được gần đến những xe hơi đang trọng như này, kiếp trước chiếc xe cùng cô lao xuống vực là chiếc xe của bố cô, rất cũ kĩ và hay hư hỏng. Ấy thế mà Trương Lâm lại dùng tiền của bố mẹ cô mua cho ả Bích Y một chiếc BMW bạc tỷ!

- Thượng Vũ, sao em không lên xe?

Nghe tiếng Tiêu Hàn gọi, cô như giật tỉnh lại, biết mình có chút thất thần, cô vội vội vàng vàng chui vào trong xe, tiếp sau đó là Tiêu Hàn cũng ngồi vào theo.

Tiêu Hàn nhận tập tài liệu từ Lạc đang ngồi phía trước. Tay dờ tập tài liệu, mắt liếc nhìn Thượng Vũ đang ngây ngốc ngắm cảnh ven đường, anh khẽ khàn giọng lên tiếng:

- Em thích cảnh này à?

Thượng Vũ thật thà gật đầu:

- Đẹp lắm.

Tiêu Hàn trong mắt đầy vẻ sùng nịnh, anh nói:

- Lần sau đưa em đến nơi đẹp hơn.

Từ phía sau vọng đến tiếng nói ngọt ngào phát lạ của đàn ông:

- Chị dâu, lần sau em đưa chị đi Đan Mạch, ở đó cảnh đẹp hơn ở đây nhiều.

Cô quay lại phía sau, nhìn nhìn 2 người đàn ông đang mỉm cười toe toét:

- Đẹp thật không?

Phuong Hạo bắt được chủ đề, liền thoắt không ngừng:

- Tất nhiên rồi, công viên giải trí là tuyệt vời nhất. À bánh, trời ơi bánh ngon không gì tả nổi...

Phía dưới một tên nói không ngừng, phía trên một người bắt đầu đen mặt.

Tiêu Lão Đại khó chịu, anh lớn tiếng hỏi:

- Phuong Hạo, cậu đi công viên giải trí?

Phuong Hạo vẫn chưa nhận ra được sự khác thường, anh vẫn rất vui tươi:

- Tôi đi rồi, trong chuyến giao hàng 2 tháng trước còn gì, có cả Juniver nữa.

Tiêu Hàn mặt đã đen, bây giờ còn đen hơn:

- Cậu đưa phụ nữ đi giao hàng?

Phiêu ngồi kể hên huých huých tay Phuong Hạo, lúc này anh mới nhận ra điều bất thường:

- À..à..em chi..chi..

Tiêu Hàn đánh mặt, nói với Phiêu:

- Cắt lương cậu ta 2 tháng, xử theo Kinh quy.

Phuong Hạo 2 mắt mở to, tay anh run run nhưng vẫn không dám nói gì.

Ôi tên Tiêu Hàn đáng chết, hắn ta mang phụ nữ theo được, còn bốn thiếu gia anh thì không à?

Bất lực, Phuong Hạo quay sang cầu cứu Phiêu, Phiêu lại tỏ vẻ không thể làm gì khác hơn. Cuối cùng ai lỡ miệng, ai ham chơi rồi cũng bị phạt.

Xe đi tầm 20 phút thì đến nơi.

Xuống xe, trước mắt Thượng Vũ là một tòa nhà....à không là một tòa lâu đài mới đúng.

Càng đi vào trong, cô càng ngạc nhiên đến mức há hốc mồm. Về bên ngoài thì cổ kính, bên trong lại hiện đại đến mức kinh người.

Đoàn người vào đến cửa, từ trong đã có một người đàn ông trung niên dẫn theo 5,6 người đi ra chào đón.

Nhìn thấy cô, người đàn ông đó có chút ngạc nhiên, nhưng không hổ danh là người trong hắc đạo, thoát cái đã quay trở lại về bình thường.

Người đàn ông ấy là quản gia của thủ lĩnh Bitap, ông ta vui vẻ niềm nở chào đón:

- Chào Tiêu Lão Đại, vinh hạnh cho Lục Á chúng tôi được chào đón ngài.

Phiêu từ nãy giờ cảm thấy rất không vui, Lão Đại đi đến đâu đều được mọi người nể phục nhưng khi đến đảo Lục Á nhỏ bé này lại chỉ được một tên quản gia già tiếp đón?

Không chỉ riêng Phiêu mà ngay cả Lạc, Phuong Hạo cùng hơn 10 ám vệ của Kinh cũng rất không vui.

Phiêu khó chịu lên tiếng:

- Vinh hạnh? Lão Đại chúng tôi đi đến đâu đều được chính gia chủ chào đón. Đến đảo Lục Á của các người lại để một tên quản gia như ông ra đón tiếp. Các người gọi như thế là vinh hạnh?

Quản gia gương mặt vốn vui tươi nhưng bây giờ lại có một chút khó xử. Không phải là thủ lĩnh của ông không muốn tiếp đón mà mà...ông ấy có lý do riêng.

Nhận thấy được vẻ mặt nhăn nhó của lão quản gia, Tiêu Hàn nheo mắt, giọng nói dễ chịu:

- Không sao, thủ lĩnh có lẽ bận việc Tiêu Hàn tôi đây cũng không làm khó ông. Phần ông dẫn đường, tôi muốn gặp thủ lĩnh.

Lời này nói ra như giảm đi gánh nặng trên vai lão quản gia, ông lại một lần nữa đánh giá người thanh niên tuổi trẻ trước mặt.

Quả là khí chất bất phàm, thanh cao đáng nể, anh mắt lại quá sắc bén. Lời đồn về Tiêu Lão Đại trẻ tuổi xưng bá hắc đạo là không hề sai.

Biết được ông có điều khó nên nhưng vẫn không có ý xin lỗi, xem ra Kinh quy nổi tiếng khắc khe là không hề đồn ào chút nào.

Người thanh niên này, tiền đồ sẽ lên cao không có khả năng hạ xuống.

Đánh giá một lượt, Lão quản gia trong mắt ý khâm phục nặng hơn. Lại đơn đã cười nói:

- Cảm ơn Tiêu Lão Đại thông cảm, quả thật thủ lĩnh của chúng tôi có chút bận, mong Tiêu Lão Đại không trách cứ.

Tiêu Hàn không nói gì, anh gật đầu xem như đồng ý.

Lão quản gia lui sang bên, nhường đường cho đoàn người Tiêu Hàn.

Khi Phiêu đi ngang qua ông, ánh mắt anh vẫn gay gắt khó chịu trừng với lão quản gia.

Đội cho đoàn người đi trước, Lão quản gia mới khẽ rùng mình. Đây có lẽ là lần đầu tiên ông cảm nhận được khí chất bất phàm đáng kính sợ như vậy. Từ ám vệ cho đến Lão Đại, không ai là bình thường, ngay cả cô gái đi cùng Tiêu Lão Đại cũng là một loại cao quý của bậc đế vương.

Đi vào trong khoảng 50m, Lão quản gia lại ngưng lại. Ông cung kính mời Tiêu Hàn vào trong, lại nhón người nói khẽ với Tiêu Hàn điều gì đó.

Một lát sau khi Lão quản gia lui ra một bên, Tiêu Hàn mới đánh mặt cho toàn bộ ám vệ lui ra bên ngoài. Riêng anh cùng 3 người Phương Hạo, Thượng Vũ là đi vào trong.

Lão quản gia như vui vẻ bất thường, ông đi nhanh hơn, dẫn đám người bọn họ vào một căn phòng lớn.

Căn phòng rộng rãi cùng sang trọng, trên tường có một tấm ảnh trừu tượng rất to. Lão quản gia tiến đến vịn chậu cây trên bàn, tấm ảnh lớn ấy từ từ dịch chuyển, tạo ra một lối vào mật thất huyền bí.

Thượng Vũ có chút giật mình, cô không phải không biết đến những mật thất của những người giàu có nhưng được chứng kiến tận mắt như thế này trong cô có chút không kích ứng kịp.

Tiêu Hàn nhận được vẻ lo sợ của Thượng Vũ, anh nắm lấy tay cô, vỗ vỗ vài cái thay cho sự trấn an.

Một màn này tất cả những người có mặt đều thấy được, chỉ là tâm tư giấu kín không ai tỏ ra khác bình thường.

Đi vào đường hầm có chút tối, lại qua thêm một cánh cửa sắt cực dày, cuối cùng cũng đến nơi.

Cánh cửa được đẩy vào, một gian phòng sáng hiện ra. Nhìn vào trong có 5,6 người đứng xung quanh một chiếc giường lớn. Nghe có tiếng động, mọi người quay đầu lại nhìn. Lão quản gia lên tiếng:

- Đây là Tiêu Lão Đại.

Nghe đến 3 chữ " Tiêu Lão Đại ", người đàn ông đang nằm trên giường ho khan vài tiếng, xong lại ra hiệu cho người đỡ dậy.

Tiêu Hàn đi đến gần liền thấy một người đàn ông tầm 40 còn rất trẻ nhưng bây giờ trên mặt lại xanh tái, vai và ngực băng bó khăn trắng, trên ấy vẫn còn nhìn thấy lờ mờ vết máu.

Ngửi được mùi máu tanh, Thượng Vũ có chút khó chịu. Cô không hiểu vì sao nhưng kể từ khi sống lại cô không thể thích ứng được với mùi của máu. Kiếp trước rõ ràng vẫn bình thường nhưng kiếp này lại quá mức bất thường.

Lùi về sau vài bước, cô tìm một chiếc ghế nhỏ ngồi xuống.

Lạc nhìn nhìn cô, cô vẫn cố trung ra nụ cười tươi tắn, cô cũng không muốn bị người khác chê cười đâu a.

Người đàn ông trên giường nhìn thấy Tiêu Hàn, trong mắt ông ta có phản kích động, giọng khều thảo lên tiếng:

- Tiêu Lão Đại, xin lỗi ngài vì đón tiếp...khuyết...không chu đáo.

Tiêu Hàn gương mặt hòa hoãn, anh đưa tay ý bảo ông không cần khách sáo:

- Không sao, thủ lĩnh thân thể không khỏe không trách cứ được.

Nhìn Bitap đang ngồi trên giường, Tiêu Hàn có chút khó hiểu.

- Bitap, ông mời tôi đến đây là có việc riêng gì khó nói?

Bitap cô thân mình xuống giường, ông đứng xiu vẹo phải có người đỡ. Lại nhìn Tiêu Hàn, ông nói trong cảm phẫn:

- Lần trước tôi có nói với Lão Đại về việc một tên giấu mặt thủ lĩnh 1/3 của đảo Lục Á này có ý định độc quyền vũ khí khu đảo Lục Á và 6 tiểu đảo lân cận.

Tiêu Hàn nheo mắt:

- Ý ông là?

Bitap gật đầu, hai mắt ông hần tia đỏ:

- Phải. Tôi muốn làm ăn với Tiêu Lão Đại đây.

Tiêu Hàn 2 tay dứt vào túi quần âu, quay sang bên cạnh lại không thấy Thượng Vũ. Anh quay sang tìm, lại thấy cô đang ngồi yên ổn ở một góc, chân tự giác bước đến chỗ cô.

- Bitap, tại sao tôi phải làm ăn với ông?

Bitap đi vài bước nhanh hơn:

- Tiêu Lão Đại đây không phải là người yêu tiền?

Tiêu Hàn nhìn nhìn Thượng Vũ, anh khẽ mỉm cười:

- Tiền...tôi không thiếu.

Bitap lại có phần gấp gáp:

- Thế lão đại muốn gì, dù là gì tôi cũng đồng ý chỉ cần ngài trả được thù cho tôi, lật đổ tên xảo trá kia. Nếu muốn...sau khi tên kia rơi đài, một phần ba đảo Lục Á kia sẽ thuộc về ngài.

Tiêu Hàn không trả lời, anh lại trêu mếu nhìn Thượng Vũ:

- Em mệt à?

Cô ưỡ ỏi trả lời:

- Có một chút thôi.

Tiêu Hàn lại hỏi tiếp:

- Em thích cảnh vật ở Lục Á không?

Thượng Vũ thản nhiên gật đầu. Tiêu Hàn lại mang ý cười đậm hơn, anh nói nhỏ:

- Tôi cũng thích.

Nói rồi anh quay sang Bitap, nhìn về mặt khăn trang của ông ta, anh có chút chán ghét.

- Được. Tôi đồng ý với ông, khi giao dịch này kết thúc, tôi muốn một phần của đảo Lục Á cùng độc quyền cung cấp vũ khí ở đây.

Bitap thở dài nhẹ nhõm, ông cười hài lòng:

- Được.

Tối hôm ấy 4 người Tiêu Hàn bàn bạc cùng Bitap và để thiếu Triệu Dung. Đến 4 giờ sáng hôm sau, đoàn người lên đường.

Thủ lĩnh rìa mạn tây đảo Lục Á do một người đàn ông thần bí nắm giữ, người bên ngoài không biết được ông ta là ai nhưng Bitap lại điều tra ra được ông ấy là một tài phiệt giàu có người gốc Ba Lan. Hành tung xuất quỷ nhập thần, thủ đoạn độc ác cực điểm.

Đã nhiều lần đụng độ nhưng thất bại, đỉnh điểm là hôm Triệu để thiếu cùng Bitap đụng độ. Bên phe Bitap chết gần hết trăm người, Bitap bị thương nặng chỉ riêng Triệu để thiếu là không thương tích gì đáng ngại.

Đoàn người gồm 4 xe cadillac loại chống đạn tối tân nhất. Triệu Dung 2 xe, Tiêu Hàn 2 xe, phía sau thêm một vài xe con của Bitap.

2 tiếng đi đường, đoàn người đến khu mạn Tây của đảo Lục Á nơi tên thủ lĩnh người Ba Lan đóng đô.

Xe đến đây chạy chậm lại, phía trước xe Triệu Dung từ từ di chuyển, phía sau Tiêu Hàn cũng cho ám vệ cảnh giác xung quanh.

Thượng Vũ ngồi trong xe, cô có cảm giác rất phấn khích. Thay vì những cô gái như cô sẽ sợ cảnh máu me đánh đấm nhưng riêng cô lại cực kì cảm thấy hưng phấn, đến cả mọi người trên xe cũng cảm nhận được điều ấy.

Tiêu Hàn cong môi mỉm cười, anh hỏi:

- Thượng vũ, em không sợ sao?

Thượng Vũ lắc đầu, cô cười rất tự tin:

- Không. Có gì mà sợ, tôi rất muốn xem cảnh hắc bang các người đấu nhau là như thế nào. Kiếp...à không tôi đã đọc ngôn tình rất nhiều rồi, miêu tả trong giấy chẳng thú vị bằng được chứng kiến tận mắt.

Tiêu Hàn lại cười, anh khẽ xoa đầu cô.

Khuyết Thành, nàng vẫn như xưa, vẫn luôn thích thú với những trò đánh trận. Bà còn nhớ không biết là ai luôn nài nỉ ta cho đi săn cùng, không biết cười ngửa vẫn leo lên lưng hắc mã. Khiến cho bản thân ngã phải băng bó chân, aizz nha đầu nghịch ngợm.

Thượng Vũ bị Tiêu Hàn nhìn cho đến ngây ngốc, mặt cô bác gác đỏ ửng.

Bỗng nhiên "bùm" một tiếng, phía trước hướng 3 giờ một màn khói mịt mù. Xe phía trước, Triệu Dung hét lên:

- Có phục kích.

Tiêu Hàn ra hiệu cho mọi người ngồi im, trong bộ đàm anh nói với Triệu Dung:

- Toàn bộ ngồi hết trên xe, cho xe chạy từ từ lên phía trước.

Triệu Dung với lời nói của Tiêu Hàn thì tin tuyệt đối, anh cho xe đi chuyển từ từ. Khi đoàn xe di chuyển qua khỏi khu vực vừa bị đánh boom 100m thì Tiêu Hàn lại ra lệnh cho Phiêu kiểm tra điểm phía sau.

Đúng như dự đoán, ám vệ của Kinh tung một vật nặng phía khi này cách bánh xe tầm 3m, một đường pháo đỏ bốc lên hất tung cây cỏ ven đường.

Triệu Dung nhìn một màn kia, anh rợn cả người. Nếu khi này mạnh động cho mọi người xuống xe có khi bây giờ chỉ không còn được một vụn xương.

Triệu Dung nhìn Phương Hạo, anh khẽ lười:

- Đáng sợ.

Phương Hạo lại ra dáng hiểu biết, anh cười hi ha vỗ vai Triệu Dung:

- Lâu ngày gặp lại, chú vẫn còn non kém lắm.

Triệu Dung gật đầu, lại nhìn về phía chiếc xe nơi có Tiêu Hàn đang ngồi.

Thật sự đã 10 năm trôi qua, nhưng cái bóng của Tiêu Hàn năm đó với anh không bao giờ phai nhạt. Để Thiếu đảo Lục Á anh không sợ ai lại sợ mỗi một mình Tiêu Hàn.

Thượng Vũ ngồi trong xe, cô phấn khích hỏi Tiêu Hàn:

- Tiêu tổng...à Tiêu Lão Đại...khi này làm sao anh biết mình bị đặt boom 2 bên?

Tiêu Hàn nhìn cô, anh nói:

- Hiệu ứng cánh bướm.

Thượng Vũ gật đầu.

Nếu như ngay khi đó, mọi người vì sợ bị phục kích mà tản ra đi vào khu rừng nhỏ kia thì bây giờ có khi đã tan xác mà vẫn không hề hay biết được.

Thượng Vũ lại nhìn về phía Tiêu Hàn, cô lại thêm một phần tin tưởng vô cớ nữa với anh. Lại càng thêm tò mò về chuyến đi giành địa bàn này của Tiêu Hàn.

Đoàn người đi thêm 20 phút đi đường nữa thì đến khu sầm uất của phía Tây đảo Lục Á. Xe chạy thêm khoảng 100m nữa thì từ 2 bên một toán lính đứng ra chặn đường xe.

Triệu Dung nhận ra mặt người quen, anh đi xuống chào đón.

- Ai chà chà, chó săn mày có cần phải nôn gắp tao đến như vậy không hả? Chúng ta vừa mới gặp nhau thôi mà.

Người đàn ông râu ria hung dữ tay le le khẩu súng, hất ta chĩa súng vào Triệu Dung, khiến cho những người đang trên đường đều bỏ chạy tán loạn.

Triệu Dung vẫn bộ dạng bất cần đời, anh mỉm cười ngẩn thuốc hạ của mình không được làm bậy.

Tên râu ria chĩa họng súng vào trán Triệu Dung, lại cười khinh bỉ nhếch môi. Triệu Dung bình thường ngông cuồng không sợ ai nhưng nay cũng ngoan ngoãn mà không phản pháo lại. Như thế lại làm cho tên râu ria càng thêm hưng phấn. Hắn nhìn nhìn vào đoàn xe, lại quay sang nói với Triệu Dung:

- Ngài Ruv cho gọi mầy cùng đám bạn của mầy, nếu không phải ông ấy không cho tao giết chết mầy thì giờ mầy đã không còn đứng được ở đây.

Triệu Dung khạc nhổ một bãi nước bọt dưới chân hắn:

- Mầy phản lên nắm quyền đi, khi đó mới có quyền giết tao.

Tên râu ria giận đỏ bừng mặt định giương súng bắn vào Triệu Dung thì từ xa một người đàn ông quần khăn ngang mũi đi đến.

- Đệ Thiếu đến thăm, vinh hạnh cho Ruv tôi. À có cả Tiêu Lão Đại nữa, anh hùng hội tụ. Chúng ta cùng nhau ngồi ăn một bữa.

Tiếng Ruv cọt nhả, Triệu Dung hai tay nắm thành quyền, lại cố nén lại nên gương mặt anh trông có chút đáng sợ.

Triệu Dung khinh bỉ lên tiếng:

- Ruv, ông cho người của ông chào đón khách như thế là quá không biết điều rồi.

Ruv cười ha ha:

- Triệu đệ thiếu, anh quá nặng lời rồi. Người của tôi chỉ giỡn chơi một chút thôi, nào quá đáng như anh nói chứ.

Ruv lại nhìn vào trong xe Tiêu Hàn, giọng mang ý cười lạnh lẽo:

- Tôi nói như vậy có đúng không Tiêu Lão Đại?

Tiêu Hàn nãy giờ vẫn ngồi im trong xe, lần này nghe tên Ruv gọi, anh mới đích thân đi xuống.

Tiêu Hàn được Lạc mở cửa xe, anh bước xuống, Thượng Vũ, Phương Hạo cùng xuống theo chỉ riêng Phiêu là đã biến đi đâu mất dạng.

Ruv nhìn theo Tiêu Hàn, mắt hắn lại sáng rõ khi nhìn thấy Thượng Vũ.

- Tiêu Lão Đại, anh hôm nay đưa mỹ nhân đi du ngoạn hay sao, thật là mỹ mãn.

Tiêu Hàn mặt vẫn dửng dưng, hai tay thông thả đút vào túi quần.

Ruv không nhận được câu trả lời, hắn ta vẫn không nổi giận. Đi đến gần Thượng Vũ, nhìn cô chăm chăm, hắn ta lại nói:

- Quả là mỹ nhân, không hổ danh Tiêu Lão Đại xưng bá hắc đạo, đến chơi đàn bà cũng chọn em ngon nhất.

Tiêu Hàn nheo mắt, cả người anh như phát ra sát khí chết người.

Triệu Dung nhìn Tiêu Hàn, môi khẽ cười hài lòng. Xem ra, hôm nay có kẻ phải đi chầu Diêm Vương rồi.

Tiêu Hàn vẫn không trả lời, tên râu ria đi theo Ruv tiến lên chĩa súng vào Tiêu Hàn. Hắn ta hùng hồn:

- Tiêu Lão Đại cái chó gì, đến đảo Lục Á thì phải tuân theo người mạnh nhất ở đây.

Nói rồi hắn lại nhìn tên Ruv:

- Ngài Ruv nếu thích con đàn bà này thì cứ lấy về chơi, ai dám cản.

Thượng Vũ nhìn tên Ruv rồi lại nhìn tên râu ria, cô chỉ thiếu chút nữa là xông lên 42 quyền 78 chương cho tên kia tan xương nát thịt ra.

Mẹ kiếp, cô đây là để bọn khốn nạn bọn hắn lựa chọn à? Rác rưởi.. rác rưởi!

Thượng Vũ vừa đi lên đã bị Phương Hạo kéo lại, anh cười ha ha:

- Người của Lão Đại, đến khi nào được bọn heo chó lên tiếng lựa chọn.

Lời vừa dứt 4 phía người của Tiêu Hàn xông ra, trên tay cầm súng lục chĩa thẳng về hướng Ruv.

Ruv nhìn xung quanh, trên tay ám vệ là khẩu FN Five-Seven tối tân bậc nhất thế giới. Khẩu súng này bên hấn muốn nhập cũng không đủ điều kiện xin nhập, nhưng ở chỗ Tiêu Hàn lại có. Hấn ta nhắm mắt, cho tên râu ria lui ra.

- Cow lui xuống, không được vô lễ với Tiêu Lão Đại.

Cow vẫn ngang ngạnh, hấn ta lên tiếng:

- Ngài Ruv sợ gì tên choắt con đó, ngài....

Tiếng chưa dứt đã bị Ruv tán một phát vào bên má. Tên Cow ôm mặt, mặt hung hấn nhìn chằm chằm về Tiêu Hàn.

Lần này Ruv hạ giọng hòa hoãn:

- Tiêu Lão Đại chẳng hay Ruv tôi có thể mời ngài về nhà đàm đạo một chút được không?

Tiêu Hàn nhìn nhìn Thượng Vũ, biết cô giận lắm, anh đáng lý muốn giải quyết nhanh gọn nhưng tên Ruv đã không biết điều, anh cũng không muốn cho hấn chết yên ổn.

Tiêu Hàn nhìn về Phương Hạo. Phương Hạo cười hề hề nói với Ruv:

- Mời ngài Ruv đây dẫn đường.

Toàn bộ ám vệ buông vũ khí, đứng chờ lệnh Tiêu Hàn.

Ruv đi trước, hấn ngồi lên lưng một con sư tử đen to. Tiêu Hàn cũng ngồi lên một con, anh đưa tay địu Thượng Vũ ngồi cùng. Tất cả còn lại đều đi song song theo.

Đi được 5 phút, con sư tử có dấu hiệu gầm gừ. Thượng Vũ hai tay run cầm cập, cô thật sự sợ chết lắm, kiếp này cô chưa trả thù được cơ mà!

Tiêu Hàn vỗ vỗ tay cô, anh nhỏ giọng:

- Không sao, không vấn đề gì.

Phía trước vang lên một khúc nhạc khó hiểu, con sư tử to bỗng nhiên gầm một tiếng thật lớn. Tiếng nhạc vang to hơn, con sư tử lại như điên cuồng. Nó gồng mình lên hắc vắng Tiêu Hàn cùng Thượng Vũ xuống đất.

Thân thủ nhanh nhẹn, Tiêu Hàn một tay ôm Thượng Vũ vào lòng, giúp cô ngã tiếp đất không bị thương.

Phía bên này Phương Hạo không kịp ứng phó đã bị lính của Ruv vây đến. Lạc một tay giao súng cho Tiêu Hàn, tay còn lại nhả súng vào con sư tử đang điên cuồng gầm gừ.

Từ xa một viên pháo đỏ bay tới hướng con sư tử, Tiêu Hàn buông tay Thượng Vũ, anh bay đến chớp nhanh lấy que pháo đỏ bỏ dưới chân dúi cho tất không còn một mảnh cháy nào. Đang bị kích thích cộng thêm hỗn loạn con sư tử đã được thuần phục gần như mất không chế, nó chỉ nhìn thấy trước mắt Tiêu Hàn vung que pháo.

Cả thân sư tử to gần bằng một con voi nhỏ chạy bỏ nhào về phía Tiêu Hàn. Tiêu Hàn lúc bấy giờ lại đang chia mũi súng vào Ruv.

Cục diện rối rắm đến cực điểm, ngay khi con sư tử bỏ nhào về phía Tiêu Hàn, thì Thượng Vũ từ xa đã chạy nhanh đến.

Cô cố sức chạy thật nhanh, thật nhanh....

"Đùng đùng đùng đoàng đoàng", tiếng súng bắn vang trời, Lạc nhắm thẳng vào đầu con sư tử bắn hai phát chí mạng giết chết nó trong gang tấc.

Không may, móng vuốt của con sư tử điên cuồng vồ trúng lưng Thượng Vũ ngay lúc cô chạy nhào đến chỗ Tiêu Hàn.

"Xoạc" 3 đường thẳng song song, trên lưng Thượng Vũ máu chảy ra không ngừng. Cô ngã nhào về phía Tiêu Hàn.

Chỉ muốn chút nữa thôi, một chút nữa thôi, nếu cô đến muộn con sư tử đã vồ mất Tiêu Hàn rồi. May quá không sao, kim chủ của cô không sao!

Tiêu Hàn hoảng hốt nhìn về phía Thượng Vũ, xung quanh người của Ruv kéo đến, anh một tay ôm lấy cô tay còn lại nhả súng không ngừng.

- Thượng Vũ, em tỉnh dậy đi, em không được ngất đi, không được ngất.

Thượng Vũ nghe tiếng anh gọi, cô mơ màng mở mắt.

Cố gắng lấy tay xoa ngay vết máu chảy khiến bản thân đau đớn mà tỉnh táo trở lại.

Nhìn xung quanh bốn phía, Lạc và Phương Hạo đang đấu súng không ngừng. Nhìn lại Tiêu Hàn, anh vừa ôm lấy cô vừa nhả đạn điên cuồng. Lại nhìn

lên phía trước, tên Ruv đang nấp sau lưng một tên lính.

Ngay sát bên cạnh, lính của Ruv vây đến. Bọn nó tay liên tục bóp cò vào Tiêu Hàn mà ám vệ xung quanh Tiêu Hàn đã rơi dài đi một nửa.

Lại cảm nhận được cái gì đó chạm vào eo cô, Thượng Vũ đưa tay dò tìm, hóa ra đó là súng ngắn mini của Tiêu Hàn. Tay cô rút ra khẩu súng nhắm vào tên lính đang che cho Ruv.

Do khoảng cách quá xa mà thần trí cô lại không hoàn toàn tỉnh táo nên khi nhả 2 phát đạn, đều không trúng mục tiêu.

Tiêu Hàn nhìn cô, anh đưa tay bắn về phía kia.

" Bằng đoàng "

Tên lính ngã xuống, Ruv quay đầu tháo chạy.

- Tiêu tổng...hắn chạy...chạy...

Từ xa một viên đạn sượt ngang qua vai Tiêu Hàn, anh trúng đạn.

Phương Hạo như điên nhìn về hướng đạn phát ra, một tên bắn tỉa đang núp trên nóc tòa nhà cao chọc trời.

Đi đến gần xác một ám vệ cầm khẩu súng nỏ. Nhắm chuẩn sát, " Đùng đùng ", tốc độ kinh hoàng, tầng thượng bị phát nổ.

Phương Hạo hét lên:

- Nhanh đi Lạc, Tiêu Hàn bị thương rồi!

Tiêu Hàn ôm Thượng Vũ lại, anh để cô đứng úp trước người mình. Cho mặt cô úp vào vai của anh, lại dùng sợi dây cương sư tử quần cô chặt vào với anh.

Xé một mảnh áo sau lưng cô tránh cho bụi của áo len chạm vào vết thương. Nhìn vết thương trên lưng cô, anh nghiêng răng hai mắt sọc tia đỏ.

- GIẾT!!!

Viên đạn từ khẩu P226 bắn xuyên qua lớp không khí cấm pháp vào đầu não Ruv, kết liễu mạng sống của hắn tại thế gian này.

Ruv ngã quy, toàn bộ lính của hắn đều buông súng bỏ chạy.

Từ trên cao 3 chiếc trực thăng quân dụng bay đến, Triệu Dung cùng Phiêu vẫy tay với mọi người.

Phương Hạo dưới này vừa bắn một tên vừa hét:

- Các cậu đi du lịch à? Sao không đi dạo thêm một vòng nữa.

Nói rồi anh cùng Lạc chạy đến chỗ Tiêu Hàn.

Tiêu Hàn một tay ôm Thượng Vũ, tay kia lại vỗ vỗ vào má cô.

Thượng Vũ mơ màng tỉnh giấc, trong cơn mê cô thấy mình là một Thái tử phi cao quý, sống vai cùng Thái tử một vương quốc nào đấy hình như không có trong lịch sử cổ đại. Mở mắt ra, gương mặt Tiêu Hàn hiện lên trong mắt cô.

Sao...sao giống đến như thế?

Tiêu tổng...anh là Thái tử của cô sao????

Bạn đang đọc truyện *Tiền Duyên Kiếp Này Gặp Gỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Thành phố.

Thượng Vũ sau khi hôn mê được Tiêu Hàn nhanh chóng đưa lên trực thăng về thẳng thành phố A.

Mọi việc dọn dẹp còn lại giao cho đám Phương Hạo giải quyết. Trên cơ bản đảo Lục Á sau này có thêm một ông vua mới, người ngoài gọi ông vua ấy là Tiêu Lão Đại.

Bệnh viện Nhân Ái.

Thượng Vũ nằm trên phòng VIP tầng 2 của bệnh viện, bên ngoài rất nhiều ám vệ canh giữ an ninh.

Tiêu Hàn ngồi trên ghế dựa, mắt nhìn chăm chăm cô gái xinh đẹp đang nằm trên giường.

Anh biết cô hiện giờ không yêu anh, cũng không có chút nào tình cảm với anh. Giữa anh và cô là sự trói buộc về một giao dịch trả thù.

Cô...không nhất thiết phải thay anh đỡ một mạng!

2 ngày 1 đêm kể từ khi cô hôn mê, mọi kết quả kiểm tra sức khỏe đều không có gì đáng ngại. Vết thương sau lưng trên cơ bản đã được điều trị kịp thời không để lại biến chứng nguy hiểm. Nhưng có lẽ do mất máu quá nhiều nên trong thời gian ngắn cô không tỉnh lại được.

Mà trong 2 ngày này Tiêu Hàn luôn túc trực ở bệnh viện, các vấn đề của công ty và tổ chức đều giao lại cho Phiêu và Lạc. Riêng Phương Hạo vẫn ở lại đảo Lục Á tiếp nhận quyền cai quản vùng đất mới.

Người con gái đang nằm trên giường, 2 mắt khẽ giật giật. Đuôi mắt nhếch lên, cô từ từ mở mắt...

Mùi sát trùng đập vào mũi, cộng thêm đau nhức từ dưới lưng truyền lên khiến Thượng Vũ khẽ cau mày, cô rên lên một tiếng nhẹ:

- Ai ui...ui...

Tiêu Hàn đưa tay nắm lấy tay cô, gương mặt anh nhăn nhó vì đau lòng. Lại sợ chạm mạnh đến cô nên anh chỉ xoa xoa bàn tay nhỏ của cô.

- Thượng Vũ em sao rồi?

Thượng Vũ cố lách người ngồi dậy, nhưng bất thành vì vết thương sau lưng quá đau.

Ôi mẹ ơi, đau đến mức muốn lấy mạng người mà!

Tiêu Hàn lại giữ cho cô nằm thẳng xuống giường, anh lo lắng nói:

- Em nằm đó đi không được cử động, vết thương trên lưng chưa lành được đâu.

Thượng Vũ không nói gì, cô chỉ nhăn nhó mà gật đầu.

Tiêu Hàn bấm nút trên đầu giường, 2 phút sau một đoàn bác sĩ đi vào.

Thượng Vũ đưa mắt nhìn đoàn người, cô có ấn tượng đầu tiên mạnh mẽ nhất với cô gái tóc ngắn ngang vai, gương mặt thanh tú.

Cô gái ấy đi đến chỗ cô lướt qua Tiêu Hàn, trong mắt có vài tia cười...

- Cô Chu, cô cảm thấy đau nhiều không?

Thượng Vũ ai oán, nói như muốn khóc:

- Đau...bác sĩ đau lắm.

Cô gái gật đầu, mỉm cười trấn an cô:

- Cố gắng nhé, vết thương còn mới hiện tượng đau nhức vẫn còn. Mặc dù đã được cấp cứu kịp thời nhưng vẫn không thể lành ngay được.

Tiêu Hàn lạnh giọng, hỏi:

- Mẫn, cô ấy bao lâu có thể đi lại bình thường?

Thượng Vũ mặc dù đang rất đau nhưng vẫn để ý đến lời nói của Tiêu Hàn.

Mẫn? Tiêu tổng quen với cô gái này à?

Mẫn ngược đôi mắt đẹp lên nhìn Tiêu Hàn, môi động nhẹ:

- Chưa đâu, vẫn còn chờ đến khi không còn đau hẳn đã. Hiện giờ cô ấy vẫn nên nằm trên giường, sức khỏe nữ giới vốn không được như anh đâu.

Ô, họ quen biết có vẻ thân thiết quá nhỉ?

Tiêu Hàn gương mặt hòa hoãn một chút, anh lại nhìn về phía Thượng Vũ:

- Có thêm được giảm đau cho cô ấy không?

Mẫn cười cười:

- Được. Em sẽ cho y tá truyền giảm đau cho cô ấy.

Tiêu Hàn lại lên tiếng:

- Em làm đi, truyền ngay bây giờ.

Mẫn có chút bất ngờ, cô liếc vội qua Tiêu Hàn lại nhìn Thượng Vũ một cái. Rất nhanh sau đó đã quay lại trạng thái vui tươi ban đầu. Quay ra sau, nói với một anh chàng bác sĩ thực tập trẻ tuổi:

- Vĩ, lấy cho tôi giảm đau.

Chàng thanh niên tên Vĩ gật đầu, anh ta đi ra xe thuốc phía sau, đem vật dụng y khoa đến cho Mẫn.

Mẫn nhanh tay đi đến chỗ Thượng Vũ, cô ấy mỉm cười cầm lấy tay cô, thoa một chút thuốc đỏ sát trùng sau đó ghim một mũi kim vào tay cô. Lại điều chỉnh ông dãn truyền cho nhịp chảy ổn định, xong hết việc cô đi lại chỗ Tiêu Hàn, nói với anh ấy:

- Em xong rồi, anh còn cần em làm gì nữa không?

Tiêu Hàn vốn không để tâm đến Mẫn, mắt như dán chặt vào Thượng Vũ đang nhắm nháy cau có trên giường.

- Không. Em đi ra ngoài đi, lát anh sẽ ghé qua.

Tiêu Hàn đi đến chỗ Thượng Vũ, khi đi lướt qua Mẫn lại bị cô ấy giữ lại.

Mẫn nhìn Tiêu Hàn, cô nói:

- Anh cũng bị thương mà, có cần....

Chưa nói dứt lời đã bị Tiêu Hàn cắt ngang:

- Không cần đâu, anh không sao.

Nói rồi anh lại đi đến chỗ Thượng Vũ, mặc cho Mẫn vẫn ngây ngốc đứng đó.

Tiêu Hàn nhìn nhìn cô, anh dịu dàng nói:

- Cố gắng, truyền giảm đau một lát sẽ ổn thôi.

Thượng Vũ gật đầu. Cô vì đau nên quên mất một người này giờ vẫn đứng sau lưng Tiêu Hàn.

Mẫn nhìn Tiêu Hàn không chớp mắt, cô như không tin vào mắt mình. Cô chưa bao giờ nhìn thấy một mặt dịu dàng của Tiêu Hàn như thế, thật sự chưa bao giờ!

Khôi phục lại gương mặt tươi vui của mình, Mẫn mỉm cười, nói với Tiêu Hàn:

- Em đi ra ngoài trước nhé.

Tiêu Hàn không nói gì, anh chỉ gật đầu.

Thượng Vũ nằm yên trên giường, cô nhắm mắt nhớ lại những hình ảnh hôm hôn chiến. Ngay lúc cô hôn mê hình như cô đã thấy cái gì đó....rất lạ. Nhưng bây giờ khi tỉnh lại rồi, cô lại không tài nào nhớ lại được.

Tiêu Hàn nheo nheo mắt nhìn Thượng Vũ đang cau mày miệng lẹp nhẹp. Cảm thấy có chút buồn cười, anh xoa xoa đầu cô, hỏi:

- Em nghĩ cái gì vậy Thượng Vũ?

Bị gọi tên, Thượng Vũ giật mình. Cô buồn bực nói, lại kiểm đại một lý do để lấp liếm:

- Không có gì, tôi chỉ không biết điều kiện anh đưa ra là gì thôi.

Tiêu Hàn cau mày:

- Điều kiện? Điều kiện gì?

Thượng Vũ lớn tiếng:

- Tiêu tổng, không lẽ anh quên giao dịch hôm trước của chúng ta rồi đó chứ?

Tiêu Hàn giãn chân mày, anh cười cười:

- Đề em khỏe đi đã.

Cô có chút khó hiểu. Việc cô khỏe và việc thực hiện điều kiện trong giao dịch có gì liên quan đến nhau?

Tiêu Hàn nhìn gương mặt khó hiểu của cô, anh không biết là vui hay buồn, lại buông ra một câu làm Thượng Vũ xuyết chút nữa đứng tim:

- Làm người tình của tôi!

Thượng Vũ:

- .....

Phòng làm việc của bác sĩ.

Tiêu Hàn sau khi chờ Thượng Vũ ngủ say thì đi đến phòng làm việc của Mẫn.

Gõ cửa, anh lên tiếng:

- Ngọc Mẫn, anh đây.

Bên trong giọng nói trong trẻo của một cô gái vang lên:

- Anh vào đi.

Đi vào, Tiêu Hàn nhìn thấy cô đang đánh máy trên máy tính. Ngồi xuống ghế, anh cười hỏi:

- Em vẫn đang làm à?

Mẫn dừng gõ chữ, cô tháo kính xuống, môi mỉm cười thật tươi:

- Em vẫn rất chăm chỉ nhé.

Tiêu Hàn không nói gì, anh xoa xoa cây bút bi trên bàn của cô, đây cũng là thói quen mỗi khi anh đến tìm cô. Cái thói quen làm cô không sao quên được.

Một lát sau, Tiêu Hàn lại hỏi:

- Mẫn, vết thương của cô ấy có nặng lắm không? Sao cô ấy lại đau đến như thế?

Mẫn ngẩn người, cô không nghĩ anh đến đây lại hỏi đến cô gái ấy.

Cười gượng gạo, cố nén lại khó chịu trong lòng mình:

- Không sao đâu, bị như thế mà vẫn tỉnh táo xem ra là vẫn ổn. Nghỉ ngơi một thời gian là không sao, anh yên tâm.

Tiêu Hàn khẽ gật đầu, anh đứng dậy, đặt cây bút bi xuống bàn.

- Mẫn anh đi trước, em đừng làm việc cố sức.

Mẫn cũng đứng theo, cô gấp gấp:

- Tiêu Hàn anh không để em kiểm tra vết thương cho anh à?

Tiêu Hàn nhìn cô, môi cười nhẹ:

- Không cần, anh ổn. Em làm việc tiếp đi, anh có việc đi trước. Nhớ là nên ăn uống đầy đủ.

Nói rồi, anh quay người bước nhanh ra phía cửa....

Tiêu Ngọc Mẫn ngẩn ngơ nhìn theo bóng dáng Tiêu Hàn. Lại nhìn đến cây bút bi đặt trên bàn...

Đây là lần đầu tiên anh đến rồi đi nhưng lại không đặt cây bút vào đúng vị trí cũ của nó. Anh gấp gấp hay là anh....đã quên?

Chu Thượng Vũ....thật ra cô là ai?!

Kể từ hôm Mẫn kiểm tra vết thương cho cô đến nay đã hơn 1 tuần. Ngày nào bác sĩ Mẫn cũng đứng giờ đến kiểm tra cho cô, cô ấy vẫn rất vui vẻ, nói chuyện qua lại cũng không nhiều. Mà vấn đề vẫn xoay quanh những câu hỏi và dằn dò của một bác sĩ với bệnh nhân, không có gì khác hơn.

Bọn Phương Hạo hôm qua có đến thăm cô, ba tên bọn họ mặt mày nghiêm túc, cúi đầu cảm ơn cô không ngừng. Thật sự làm cho cô có chút thụ sủng nhược kinh.

Vết thương sau lưng bắt đầu khô lại và đóng vảy, cô giờ đây đã có thể đi lại bình thường.

Mỗi ngày Tiêu Hàn vẫn luôn túc trực bên cô, chỉ khi nào có cuộc họp hoặc những việc quan trọng anh mới nhờ đến Lạc cùng Angel trông cô giúp.

Nhưng nói đúng ra, cô một mình vẫn ổn, bên ngoài đã có 2 nữ hộ tá, việc gì phải kinh động nhiều người đến như thế cơ chứ.

Như thường lệ, Tiêu Hàn hôm nay xong giờ họp lại đến trông cô. Nhìn thấy anh, Thượng Vũ nhăn nhó:

- Lại là cháo trắng tởm yếm à?

Tiêu Hàn gật gật, tay anh để khay cháo xuống bàn, múc ra cho cô một chén nhỏ:

- Em vẫn nên ăn thanh đạm một chút.

Thượng Vũ lại càng đau khổ:

- Nhưng...đã ăn hơn 1 tuần rồi.

Tiêu Hàn vẫn rất cương quyết, anh tay cầm chén cháo nhỏ, tay lại cầm một ly nước ấm.

- Em không lo cho sức khỏe của em nhưng tôi lo, tôi không muốn người ngoài nói là tôi không chăm sóc tốt cho cô gái đỡ hồ cào thay mình.

Thượng Vũ nheo mắt:

- Tiêu Lão Đại là con sư tử chứ.

Tiêu Hàn vẫn ngang nhiên trắng trợn thay đổi trắng đen:

- Tôi thích đó là con hổ, đấu với con hổ vẫn uy cường hơn con sư tử điên cuồng kia.

Thượng Vũ cảm thấy hết nói nổi.

Tiêu Hàn đi đến bên giường, kéo chiếc ghế dựa ngồi xuống, tay múc một muống cháo đầy đưa đến bên môi cô:

- Ăn đi.

Thượng Vũ cau có trốn tránh:

- Hôm nay nghỉ một bữa được không? Tôi ngán lắm rồi.

Tiêu Hàn vẫn vô cùng kiên quyết:

- Không được. Em không ăn cái gì khác ngoài cái này được.

Thượng Vũ nghĩ đến thân thể mình một chút nhưng cô vốn là người thích ăn ngon, bây giờ bắt ăn chay như thế, cô thật sự không chịu nổi a.

Tiêu Hàn lại ra sức dỗ dành:

- Ngoan đi, mai tôi cho người nấu món mặn cho em.

Cô hai mắt sáng rỡ:

- Được chứ, thật chứ?

Tiêu Hàn gật gật, anh dè dặt:

- Tôi là Tiêu Hàn.

Thượng Vũ suy nghĩ một chút.... A hèm, ai có thể không giữ lời nhưng Tiêu tổng đây chắc chắn là không thể.

Tốt, vậy cô tin anh lần này.

Há mồm đủ to để cho muốn cháo vừa vện vào miệng. Thượng Vũ vừa ăn vừa cố gắng suy tưởng đây là soup của Huỳnh Đế.

Huhu.... sư tử ơi là sư tử, bọn mày ác với bà đây quá đấy!

Ăn mà như đánh vật, một người dọa nạt người kia lại nhăn nhó. La hét cả ngày cuối cùng cô cũng ăn xong bát cháo.

Lắc lắc cái đầu, Thượng Vũ ngao ngán:

- Ư ư kinh khủng quá, kinh khủng quá.

Tiêu Hàn tay cầm quyền thuyết trận đồ, mắt vẫn liếc qua cô gái nhỏ đang lắc lắc cái đầu bên kia.

- Em sau này tập ăn thanh đạm chút đi, ăn nhiều dầu mỡ không tốt đâu.

Cô xoa tròn mắt:

- Tiêu tổng, anh là người thời đại nào vậy, anh trả lời cho tôi biết đi?

Tiêu Hàn kéo quyền sách xuống thấp một chút, anh nhỏ giọng:

- Em nói gì?

Thượng Vũ nhìn thấy ánh mắt phát ra lửa của anh, cô nuốt nước bọt ực một cái, cười xòa xòa:

- À à tôi đã nói gì đâu....

Tiêu Hàn đứng dậy, anh đi đến chỗ cô, khom người xuống, chống hai tay ngang người cô. Đôi mắt mị hoặc, anh cười nhạt:

- Em muốn ăn mặn à?

Thượng Vũ ngơ ngác gật đầu:

- À muốn.

Tiêu Hàn môi mỉm cười, đáy mắt tràn vẻ sùng nịnh:

- Một chút ngọt được không?

Thượng Vũ vô thức gật gật.

Tiêu Hàn cúi thấp xuống thêm chút nữa, anh càng cúi xuống, theo phản xạ Thượng Vũ càng ngã ra sau. Đến khi đầu chạm gối mềm, cô mới hốt hoảng quay mặt đi chỗ khác, hai tay chống trước ngực anh:

- Tiêu Tiêu.... tổng...tôi...tôi....

Tiêu Hàn giọng khàn khàn:

- Em trốn à?

Thượng Vũ lắc đầu xong rồi lại gật đầu, cô lí nhí:

- Không.... nhưng tôi...tôi...

Anh xoay mặt cô về đối diện với anh, môi cong lên thành một đường cung đẹp mắt:

- Tôi và em nên thực hiện giao dịch đi là được rồi, trước lạ lắm sau lại quen thuộc. Em thấy như thế nào?

Thượng Vũ gương mặt dần ửng đỏ, cô biết cái giá cô phải trả cho cuộc giao dịch này là như thế nào. Cô vốn đã chuẩn bị tâm lý từ trước, thế nhưng nếu nói bây giờ xảy ra quan hệ xác thịt....à cô có chút choáng ngợp.

Thân xử nữ....ô....cô 2 kiếp vẫn là xử nữ đấy!

Tiêu Hàn nhìn cô, hơi thở nóng ấm phả dần đều lên môi cô. Cái tư vị này....nó lạ lắm quá.

- Thượng Vũ, giao dịch của chúng ta chính thức có hiệu lực.

Buông lời, môi anh chạm khẽ đến môi cô. Cảm giác va chạm thật khiến Thượng Vũ có chút hoảng hốt, hai tay cô vô thức bấu vào áo sơ mi của anh, vo nhăn nhúm thành một mảng.

Tiêu Hàn ấn chặt người cô xuống nệm lại đưa lưỡi tách môi cô ra.

Thượng Vũ lúc đầu có chút khó chịu nhưng sau lại hòa hợp hơn, mà cái sự hòa hợp này chính cô cũng cảm thấy bất ngờ.

Đầu lưỡi anh nhẹ nhàng tiến vào, đảo đều một vòng quanh khoang miệng cô. Có lúc nghiêm túc, lúc lại như đùa bỡn, khiến cô thần hồn điên đảo.

Môi lưỡi day đưa trên dưới, từng tiếng "chậc chậc" vang lên như khiêu đốt tâm hồn người nghe được.

Thượng Vũ lúc đầu bị động, sau lại nhiệt tình hơn rất nhiều. Hai tay cô ôm lấy cổ anh, đưa môi cao hơn cho anh dễ dàng mút mát.

Lại liên tiếp một loạt tiếng chậc chậc của môi lưỡi day đưa, cả hai như đắm chìm vào dục vọng.

Đợi đến khi Thượng Vũ hít thở không thông anh mới buông cô ra.

Day đưa anh đưa môi hôn xuống cằm, xuống cổ. Cổ trắng ngần, ẩn hiện xương quai xanh khiến gợi dưới lớp áo bệnh nhân hồng nhạt.

Tiêu Hàn tham lam hôn hít, từng dấu hôn của anh như mộc ấn chứng tỏ vùng đất này do anh sở hữu.

Tay trái nhẹ nhàng đưa lên, khẽ chạm vào một bên ngực của cô. Cái va chạm đột ngột khiến cô giật nảy mình.

Tiêu Hàn giọng khàn đục, anh thở gấp:

- Cho anh....Thượng Vũ.

Cô hai mắt tròn xoe nhìn anh, không phải nói cô dễ dãi nhưng trước một người đàn ông hoàn hảo như thế này. Cô có thất thân cũng không tiếc a....

Nhưng đó cũng là ý nghĩ, lý trí cô vẫn không thể chấp nhận quá nhiều.

- Tiêu tổng....

Tiêu Hàn giật mình, anh khẽ cứng đờ, môi mím chặt. Lại nhìn người con gái đôi má ửng đỏ phía dưới.

Anh....lỗi mẫn quá, cô vẫn là bệnh nhân chưa hồi phục đấy!

Thở một tiếng dài, Tiêu Hàn chống hai tay cao hơn, anh ngồi dậy, tháo giày, nằm xuống bên cạnh cô.

Khẽ xoay nghiêng người, anh ôm cô vào lòng. Môi thủ thủ bên tai cô:

- Tôi xin lỗi, là do tôi không tốt. Em ngủ đi, ngoan!

Một nụ hôn lại rơi xuống sau gáy cô, cảm giác kích thích ngứa ngứa khiến lông non toàn thân cô dựng ngược.

Trái tim đập tưng tưng một vài nhịp, môi bắt đầu lại nở một nụ cười....đẹp đẽ và có chút mẫn nguyện.

Đêm dài, trong phòng người thích, bên ngoài có kẻ ôm hận càng sâu.

Bạn đang đọc truyện *Tiền Duyên Kiếp Này Gặp Gỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Bích y

Sau đêm hôm ấy, hai người lại có thêm một bước đến gần với nhau hơn...

2 tuần sau Thượng Vũ cơ bản đã hồi phục, cô lại tiếp tục đi làm.

Vừa đến công ty Tiểu Hảo đã bỏ nhào vào cô, tay chân xuýt xoa hỏi han:

- Thượng Vũ cô làm sao vậy? Nghe chị Angel nói cô bị bệnh nặng? Đã khỏe lại chưa? Đã khỏe lại chưa?

Thượng Vũ choáng ngợp với vô số câu hỏi của Tiểu Hảo. Cô cười có chút ngại ngùng, nhanh nhẩu đáp:

- Không. Tôi không sao, bây giờ ổn rồi, ổn cả rồi.

Angel cũng đi đến:

- Không sao khỏe lại là được rồi, em vào trong đi Thượng Vũ, Tiêu tổng đã vào rồi.

Thượng Vũ tròn xoe mắt:

- Tiêu tổng đã đi làm rồi hà chị?

Angel gật đầu:

- Ủ, chiều nay có cuộc họp quan trọng. Một năm 2 lần nên Tiêu tổng thường sẽ đi sớm hơn một chút.

Thượng Vũ gật gù, cô gấp gấp:

- Vậy em vào trong trước, trưa mình gặp lại.

Nói rồi cô đi nhanh vào trong. Tiểu Hảo nhìn nhìn theo Thượng Vũ, cô nói nhỏ vừa đủ cho cô và Angel nghe:

- Thượng Vũ xinh đẹp và may mắn thật.

Angel nhìn Tiểu Hảo, cô nghiêm giọng:

- Là cô ấy vốn được như thế!

Tiểu Hảo nhìn thoáng qua Angel, cô có chút chột dạ, lại thôi không nhìn theo hướng cánh cửa CEO kia nữa.

Thượng Vũ rón rén đi vào trong, vừa mở cửa vào đã gặp được ánh mắt sáng quắc của Tiêu Hàn.

- Em đi muộn.

Thượng Vũ trưng mắt:

- Tiêu tổng à, anh đi sớm.

Tiêu Hàn khoanh tay, vẻ dửng dưng:

- Em không đọc quy định của thư ký tầng 42 à? Phải có mặt trước khi tôi vào công ty.

Thượng Vũ xoa xoa trán, cô cố nói lại:

- Nhưng mà Tiêu tổng, công ty quy định 8g chính thức vào giờ làm việc. Bây giờ chỉ vừa 7g50 thôi, tôi đã đi làm rất đúng giờ. Hơn nữa tôi làm sao biết khi nào anh đi làm mà đi sớm hơn.

Tiêu Hàn vẫn nhìn cô chăm chăm:

- Tại sao Hảo và Angel đều đến trước chỉ em là đến sau tôi?

Cô hết nói nổi, chỉ biết trách Trời trách Đất tới qua lạnh trời nên cô ngủ có chút ngon. Huhu

Tiêu Hàn nhìn vẻ khó xử của cô, anh lại thích thú:

- Thượng Vũ, em vừa đi làm đã nghỉ gần 1 tháng, hôm nay đi làm lại đi trễ. Tôi nghĩ Tiêu thị thiệt thòi khi thuê một nhân viên như em.

Thượng Vũ thiếu chút nữa đã kêu Thần kêu Thánh.

Thở địa ngó lên mà coi, cô vì sao lại nghĩ? Là vì đỡ sự tử vờ cho tên đang ngồi kia đó. Thế mà hán...ô ô...tức chết cô mà!

- Tiêu tổng...tôi không biết được khi nào anh sẽ đi đến công ty đâu.

Tiêu Hàn đi đến chỗ cô, từ trên nhìn xuống, anh hơn cô đến một cái đầu. Đút hai tay vào túi quần, anh trầm giọng nói:

- Hay em đến nhà tôi ở đi, như thế em sẽ không lo đi làm muộn hơn tôi nữa.

Thượng Vũ tròn tròn mắt nhìn anh, cô hốt hoảng đến cực điểm, miệng lắp bắp nói không rõ chữ:

- Tiêu...tổng...anh...anh...

Tiêu Hàn lại nheo nheo mắt:

- Đây là điều kiện của tôi, em phải ở bên cạnh tôi 24/24.

Cô không nói gì, vì thực sự không biết phải nói gì. Nếu anh đã nói đây là điều kiện anh đưa ra, cô cơ bản không có quyền phản đối. Nhưng... ở chung một nhà... a hèm, có chút không đúng cho lắm.

- À Tiêu tổng...tôi sợ làm phiền anh...cho nên...không...

Tiêu Hàn vuốt ve cằm xinh đẹp của cô:

- Không sao. Một tháng qua tôi cũng quen rồi, bây giờ thấy có chút thiếu thiếu.

Nói rồi anh buông cô ra, đi đến bàn làm việc, ngồi xuống:

- Quyết định như vậy đi, tối nay Phiêu sẽ dọn đồ đến giúp e. Tan ca em theo tôi về là được rồi, vào làm việc đi, ngày mai tôi có cuộc họp quan trọng.

Thượng Vũ đứng hình, cô không lẽ như thế là dọn đến nhà Tiêu Hàn đấy chứ???

Ôi sao lại thế này, sao lại thế này.

Thấy cô vẫn đứng ngây ngốc, anh lên tiếng:

- Vào làm việc của em đi, còn đứng ngây ra đó, tôi trừ lương.

Trừ lương? Không không...cô yêu tiền, cô rất yêu tiền. Cho nên không được trừ lương a...

Ngồi vào bàn, Thượng Vũ mở máy tính. Thôi thôi những việc riêng tư kia tính sau, bây giờ cô làm việc kiếm tiền trước đã.

À nhưng...cô làm cái gì bây giờ?

Ngó ngó Tiêu Hàn, cô mạnh dạn hỏi:

- À Tiêu tổng... tôi làm gì bây giờ?

Tiêu Hàn ngược mắt lên nhìn cô, ánh nhìn gắt gao:

- Em liệt kê tất cả những thứ trong tháng vừa qua tôi đã mua cho em ra giấy, lát tôi kiểm tra.

Cô thiếu chút nữa rơi hết răng xuống đất. Cô..đến công ty để làm những việc vô nghĩa đó thôi sao? Ô bằng đại học của cô đem về đốt uống đi là vừa rồi.

- À không phải hôm nay có cuộc họp sao? Tôi có thể giúp gì được không?

Tiêu Hàn vừa xem tài liệu vừa nói:

- Không cần đâu, cuộc họp dời ngày mai. Mọi việc Angel đã sắp xếp xong, em cứ ngồi đó làm việc của em đi.

Thượng Vũ đành im lặng, không cho cô làm thì thôi, như thế cô lại còn khỏe.

Trưa vào giờ cơm.

Thượng Vũ cùng Angel và Tiểu Hào đi xuống nhà ăn. Ở đây cô lại đụng mặt Trương Lâm cùng Bích Y.

Nhìn chỗ bàn hai người đó đang ngồi, trong có vẻ cũng hạnh phúc lắm.

Thượng Vũ đi ngang qua chỗ bọn họ, vốn cô cũng không muốn bắt chuyện lại tự nhiên bị Bích Y đi ra nắm tay cô nói không ngừng:

- Chị Thượng Vũ, gần 1 tháng rồi em mới được gặp chị đó. Trời ơi nghe nói chị đi công tác cùng Tiêu tổng phải không?

Tiếng Bích Y đủ lớn làm cho cả gian phòng đều nghe được. Mọi người lại một phen chỉ trỏ bàn tán.

Vốn theo như tính Tiêu Hàn từ xưa đến nay không hề có một thư ký nữ nào theo cùng anh đi công tác hoặc đi gặp đối tác. Duy nhất mọi việc điều do Lạc phụ trách.

Xung quanh tiếng xì xào vang lên:

- Nghe chưa, đã nói đẹp như vậy mà phỏng vấn xong lên được tầng 42 là không đơn giản mà.
- Đi công tác hay đi....haha...

Thượng Vũ nheo nheo mắt, cô khó chịu nhìn Bích Y.

- Bích Y, cô nói chuyện cho rõ ràng. Cái gì đúng sự thật hãy nói, đừng ăn nói lung tung gây ảnh hưởng đến người khác.

Bích Y buông tay Thượng Vũ ra, trên mặt tràn về sợ hãi. Cô ta thút thít:

- Em...em...em xin lỗi...em nghe người ta kể...

Thượng Vũ càng nhìn càng ghét, cô lại nói:

- Tôi đã nói gì đâu, tôi bảo cô sau này nói đúng thôi mà. Cái gì biết chính xác hãy nói, cô nói lung tung để đến tai Tiêu tổng, lại thiệt thòi cho cô.

Nhắc đến Tiêu Hàn, mọi người dường như im bặt. Họ không biết chính xác thông tin kia là đúng hay sai, nhưng ở đây lại có mặt của 3 mỹ nhân tầng 42. Nếu ăn nói bậy bạ để họ nói lại với Tiêu tổng thì.... đáng sợ a!

Bích Y thoáng chốc cứng đờ, ả quên cả khóc.

Trương Lâm có chút không vui lại nhìn nhìn Thượng Vũ. Hắn nghe Bích Y nói rằng cô có quan hệ không bình thường với Tiêu Hàn, cộng thêm cô vắng mặt gần 1 tháng, cùng lúc đó Tiêu Hàn cũng không thường xuyên đến công ty. Nên hắn có chút tin tưởng, lại cộng thêm vẻ chán ghét với loại phụ nữ dùng sắc đôi tiền. Hắn cảm thấy Thượng Vũ không phải loại phụ nữ đoan trang.

Nhưng khi nhìn thấy cô những suy nghĩ của hắn trước kia như vơi đi một nửa. Không biết vì cô quá đẹp hay thần thái quá kinh người mà làm cho hắn điên đảo.

Phụ nữ này, hắn nhất định phải chinh phục được, cả trái tim và thể xác.

- Thượng Vũ, YY không có ý đâu. Cô bé nghe sao nói vậy, em đừng để bụng.

Cô thoáng nhìn qua Trương Lâm, hận ý trong lòng càng đậm.

YY? Nghe thân thiết thật haha, kiếp trước hắn chưa bao giờ gọi cô là Vũ Vũ đâu?

Cười cười, cô nói:

- Có gì mà để bụng với để ruột. Tôi có khó chịu đâu, chẳng qua em nó còn nhỏ, tôi chỉ muốn tốt cho em nó thôi.

Nhìn nhìn Bích Y cô lại nói tiếp:

- Chị vẫn dễ chịu, chứ nếu em nói lung tung về người khác thì người ta sẽ không bỏ qua cho em đâu. Thôi, tôi đi trước, sắp hết giờ com rồi.

Nói rồi, cô đi lại chỗ Angel, Angel tư nãy đến giờ đều không nói giúp cô nhưng trên môi cô ấy nụ cười rất đậm.

Bích Y ngồi xuống, hai mắt nhìn theo Trương Lâm. Hắn bây giờ vẫn luyến tiếc nhìn theo Thượng Vũ.

Hai tay vo tròn dưới bàn, ý hận trong lòng càng thêm rõ nét.

Sau giờ com, trên diễn đàn mạng nội bộ Tiêu thị không có một tin tức nào không hay được đưa lên. Không phải vì mọi người tin Thượng Vũ trong sạch, mà là họ sợ uy nghiêm của Tiêu Hàn.

Bởi thế, người đời thường rất mâu thuẫn.

Chiều hôm ấy, vào giờ trà chiều. Thượng Vũ mặt mày ủ dột đi ra ngoài. Cô đã nằm dài trên bàn cả buổi trưa, bây giờ phải ra ngoài đi lại nếu không xương cốt sẽ rã rời hết.

Vừa nhìn thấy cô đi ra, Tiểu Hảo mừng như vớ được vàng.

Cô giao hai tập hồ sơ vào tay Thượng Vũ, xong lại gấp gấp giải thích:

- Thượng Vũ giúp tôi, đem tập hồ sơ xuống tầng 30. Tôi gấp gấp gấp lắm rồi, đây là tập hồ sơ quan trọng, ngày mai là diễn ra cuộc họp, mớ hồ sơ này không thể thiếu được.

Thượng Vũ ngơ ngác hỏi thêm:

- Nhưng giao cho ai?

Tiểu Hào ôm túi xách, vừa đi vừa nói:

- Đem xuống cho trưởng phòng Ma đi, bảo anh ta kí vào xong ngày mai cầm lên.

Nói rồi, Tiểu Hào bỏ đi mất. Để lại Thượng Vũ ngầy ngốc đứng đó.

Cô nhìn nhìn tập hồ sơ, chắc là quan trọng lắm mà không biết Tiểu Hào gấp cái gì mà lại đi nhanh như vậy, cô vẫn chưa hỏi xong cơ mà.

Nhưng thôi, đem hồ sơ đi một vòng cũng coi như là giãn gân giãn cốt.

Tầng 30.

Cô phải đi nhầm 2 phòng, mới biết được trưởng phòng Ma phòng làm việc ở gian thứ 3.

Ôi mẹ ơi, Tiểu thị thật sự quá rộng, phòng ban nhiều đếm không xuể mất.

Đưa thẻ lên cửa kính, đợi thông báo ting một tiếng, cửa tự động mở, cô nhẹ nhàng bước vào.

Nhìn vào trong mọi người đang hăng say làm việc, nào giống cô ở tầng 42...uiiii....

Đang không biết phải đưa cho ai, cô lại thấy Bích Y. Cô ta cũng nhìn thấy cô, lại bỏ cả việc chạy đến chỗ cô. Vừa đi vừa cười tươi đến phát sợ:

- Chị Thượng Vũ, chị xuống đưa hồ sơ à? Bình thường do Tiểu Hào đưa xuống, hôm nay cô ấy bận à?

Thượng Vũ không muốn dông dài, cô gật đầu:

- ừ, cô ấy có việc bận nhờ tôi đưa giúp. Trưởng phòng Ma đang ở đâu vậy Bích Y?

Bích Y nhìn nhìn một chút, à ta lại nói:

- Hay chị đưa cho em đi, em đưa lại cho trưởng phòng.

Thượng Vũ cảnh giác nhìn cô ta, cô có chút không an tâm.

- Thôi không cần đâu, cô đưa tôi vào tôi tự đưa được mà.

Cung lúc đó, tiếng điện thoại reo lên, thượng Vũ nhăn nhó khi đọc tin nhắn.

" Đi xuống tầng hầm. Gấp "

Ô tin nhắn kiểu này chỉ có Tiểu Hàn nhắn, người gì lại khô khan đến phát sợ như thế chứ!

Bích Y nhìn nhìn cô, à ta ôm tập hồ sơ trên tay cô, miệng nói cười:

- Chị bận thì đi đi, em giúp chị đưa cho trưởng phòng. Bây giờ anh ấy cũng không có ở đây đâu, vừa đi đâu rồi.

Thượng Vũ ngó ngó đến căn phòng phía xa, cửa mở toan hình như không có người.

Cô gật gật đầu, nói với Bích Y:

- Nhờ cô vậy, đưa đến tay trưởng phòng giúp tôi. Cảm ơn cô trước.

Bích Y lại cười đáng yêu:

- Có gì cần cảm ơn, em còn chưa xin lỗi chị chuyện hồi trưa nữa là.

Thượng Vũ cũng không nói nhiều, cô gật gật sau lại đi ra ngoài.

Bích Y nhìn nhìn theo cô, à hai mắt cười gian ác. Hồ sơ gồm 3 tập, à nhanh tay đi đến chỗ chậu cây, giấu một tập vào trong gốc chậu phía kệt khuất không ai nhìn thấy. Xong lại quay người đi lại bàn làm việc như chưa hề có việc gì....

Thượng Vũ chạy có chút muốn trọ chân.

Mẹ kiếp, cô hôm nay mang giày cao gót nhé.

Từ xa đã thấy xe Tiêu Hàn chờ sẵn, cô đi nhanh một mạch đến xe. Ngồi vào trong xe, cô thở hắt hắt.

Tiêu Hàn nhìn cô, anh cau mày:

- Em đi đâu như ma đuổi vậy?

Thượng Vũ đưa tay lên ngực vuốt vuốt, cô bực dọc:

- Tiêu tổng, anh bảo tôi xuống gấp còn gì.

Tiêu Hàn vẫn đứng đưng:

- Tôi có kêu em đi nhanh như vậy đâu.

Thượng Vũ hết nói nổi, cô tức giận ôm túi xách ngồi dựa vào trong xe.

Tiêu Hàn cũng không nói gì, anh cho xe đi

Đi đến khu cao cấp thành phố A, chạy vào trong tầm 500m nữa là đến nhà riêng của Tiêu Hàn.

Xe chạy thẳng vào cổng, mở cửa xe bước ra ngoài, cô có chút nữa là choáng ngợp.

Mẹ ơi, đẹp quá, đẹp quá!!!

Sân trước to gần bằng công viên, nào là cây cảnh, hoa thơm lại có cả hồ cá nữa. Đi vào trong, lối kiến trúc cổ đại như hoàng cung điểm lệ. Đây có lẽ là lần đầu tiên cô được nhìn thấy ngôi biệt thự kì lạ và độc đáo như thế này.

Đi theo sau Tiêu Hàn, vừa bước vào cửa, đã thấy hai hàng người giúp việc đứng cung kính ở hai bên. Ai nấy đều trong thân thiện đáng tin, lại nhìn thấy một ông lão tuổi đã cao đi ra ngoài.

Ông ấy nói:

- Cậu chủ, ngài đã về.

Hai bên cũng đồng thanh gọi một tiếng "Cậu chủ".

Tiêu Hàn dứt hai tay vào túi quần, anh nhàn nhạt hỏi ông lão tóc bạc:

- Chú Kiên, chú đã sắp xếp đồ cho Thượng Vũ chưa?

Ông Kiên gật đầu, cung kính đáp:

- Rồi thưa cậu chủ.

Tiêu Hàn gật đầu:

- Ừ được rồi, mọi người đi làm việc đi.

Tiêu Hàn nói rồi đi lên lầu, Thượng Vũ cũng nhanh chân chạy theo.

Đi đến trước một căn phòng, Tiêu Hàn quay sang nói với cô:

- Em ngủ trước đi, hôm nay tôi có việc về muộn. Lát nữa anh tới xong đi dạo một chút rồi lên phòng, không cần đợi tôi.

Thượng Vũ chỉ chỉ vào cánh cửa trước mặt:

- Phòng này đúng không?

Tiêu Hàn gật gù. Anh lại xoa xoa má cô, cười dịu dàng.

- Ngoan, tôi sẽ về sớm.

Nói rồi anh quay đi, đợi đến khi anh đi mất cô mới rón rén mở cửa đi vào trong.

Ô trời ơi, phòng gì to đến kinh người vậy? Khéo cô chạy marathon cũng đủ giúp giảm béo rồi đấy.

Lại nhìn ngó xung quanh, cả căn phòng thiết kế với gam màu trắng đen, đơn giản nhưng vô cùng hài hòa.

Lại đi đến tủ quần áo, cô len lén mở ra.

Ôi đập vào mắt cô chính là.....quần áo của cô, có thêm cả chục bộ mới size và màu sắc cô đều yêu thích.

Tiêu Hàn....cũng rất tâm lý đấy chứ!

Tìm một bộ váy thích hợp, cô đi vào nhà tắm, trước hết cứ tắm thoải mái đã, những việc khác từ từ tính tiếp.

Vừa tắm xong lại có người chờ sẵn ngoài cửa, lại bung vào cho cô một khay đồ ăn lớn lại toàn các món cô thích.

Chu choa, sống ở đây coi bộ cũng thích lắm ý chứ.

Đêm hôm ấy, đang chìm vào giấc ngủ, cô cảm nhận được vòng tay của ai đó rất rộng lớn rất ấm áp ôm cô vào lòng.

Cô....không hề bài xích với cái vòng tay ấy!

Sáng hôm sau khi cô dậy Tiêu Hàn đã đi từ lúc nào, hình như mấy ngày hôm nay anh khá là bận.

Cũng không nghĩ gì nhiều, cô ăn sáng xong lại nhân nhả đi đến công ty. Vô tình để quên cái điện thoại ở nhà.

Phải chạy nhanh lắm thì cô mới không đi trễ giờ làm việc của công ty. Xui xẻo cho cô hôm nay có tai nạn ngoài đường kẹt xe quá nhiều.

Đến khi lên được đến tầng 42, vừa bước ra khỏi thang máy đã bị một đám người Tiểu Hảo vây quanh.

- Thượng Vũ, hồ sơ đâu?

Cô ngơ ngác, không biết chuyện gì:

- Hồ sơ nào?

Tiểu Hảo gấp đến độ mặt:

- Hồ sơ hôm qua tôi nhờ cô giao cho trưởng phòng Ma đó. Đâu rồi?

Thượng Vũ càng ngạc nhiên hơn nữa:

- Tôi đã đưa rồi mà, tôi có giữ tập nào đâu?

Lúc này Angel cũng tiến lại:

- Thượng Vũ, hôm qua 3 tập, cô giao mấy tập?

Cô nghiêm túc trả lời:

- Tôi giao hết cho Bích Y, cô ấy nói sẽ đưa giúp cho trưởng phòng Ma vì lúc ấy không thấy anh ấy ở đây.

Bích Y từ đâu đi đến, thút thít:

- Chị Thượng Vũ, chị đưa em bao nhiêu em đưa hết lại cho trưởng phòng bấy nhiêu..em.

Thượng Vũ nhìn Bích Y, cô biết cô bị ả gài rồi. Nhưng tình thế này cô phải giải quyết sao đây???

Tiểu Hảo bực dọc:

- Thượng Vũ, tôi giao cho cô sao cô lại giao cho người khác? Cô xem bây giờ lạc mất một tập hồ sơ rồi, làm sao ăn nói với Tiểu tổng đây.

Angel hòa giải:

- Từ từ không phải lỗi hoàn toàn của cô ấy.

Tiểu Hảo lại khó chịu:

- Chị Angel, cô ta vô dụng thiếu trách nhiệm thì em nói. Đúng sự thật mà.

Trưởng phòng Ma cũng lên tiếng:

- Bích Y đưa cho tôi chỉ 2 tập, tôi còn hỏi lại cô ấy sao chỉ có 2. Tức là phía tôi sẽ không thể làm mất được.

Bích Y khóc lóc:

- Chị Thượng Vũ, em chắc là đã đưa đủ cho trưởng phòng. Chị đừng nghĩ hôm qua chị trách em vụ nói linh tinh trong giờ ăn trưa mà em hại chị..không có đâu...

Một vài người đứng sau xem chuyện hay cũng sầm sì to nhỏ:

- Trả thù, cô gái này đẹp thiệt mà tính cũng đáng sợ quá...

- Vụ này là sao đây? Sao tôi không hiểu gì hết vậy...

Lại có người tâm lý nhiều vững hơn:

- Vụ này chắc có ẩn tình gì đây?

Trương Lâm phía sau cũng đi lên, hần nói:

- Thượng Vũ, em nhớ kỹ xem có để lạc mất ở đâu không?

Một bà giám đốc phòng nhân sự cũng góp đầu vào lửa:

- Người ta nói cô xinh đẹp yêu mị, tôi nghĩ chắc do ganh tị, giờ tôi mới biết cái hồng nhan họa thủy là có thật.

Một người lên tiếng, người khác cũng nói theo:

- Ủi cô coi bây giờ không đủ tài liệu làm sao chúng tôi trình bày trước cổ đông. Cái đó là công sức của cả phòng ban, cô vô dụng cũng vừa vừa thôi chứ.

Một tên eo lé ganh ghét nói theo:

- Đẹp thì được gì, đẹp mà không có đầu óc cũng là dạng vứt đi thôi.

Thượng Vũ im lặng, này giờ cô vẫn im lặng phán đoán tình hình.

Bích Y lại khóc lóc:

- Mọi người đừng nói chị Vũ vậy mà, là lỗi của em, em đi nhận lỗi là được. Em..em...

Mấy người phía sau lại xúm nhau vào an ủi:

- Tiểu Y cô không có lỗi, cô không cần nhận lỗi.

- Ủi đúng đó Y Y, muốn nhận lỗi cũng phải do cô ta nhận lỗi.

.....

Vô số lời nói khó nghe khiến Thượng Vũ rất khó chịu. Nhưng cô vẫn rất bình tĩnh, cô không thể để mang tiếng được, không thể bại dưới tay Bích Y kia được!!!

Bạn đang đọc truyện *Tiền Duyên Kiếp Này Gặp Gỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Tiêu mẫn

Tình hình đã căng thẳng lại thêm việc các cổ động, giám đốc các mảng từ từ tiến vào làm cho mọi người vốn lo sợ nay còn lo sợ thêm.

Bởi lẽ nếu việc này làm ảnh hưởng đến cuộc họp thường niên 2 năm 1 lần, hậu quả là không ai dám tưởng tượng.

Tiêu Hào gấp gáp găt gong:

- Thượng Vũ, cô nói gì đi chứ, việc này do cô mà ra sao cô cứ im lặng hoài vậy.

Angel bình tĩnh lên tiếng:

- Vũ, hôm qua em giao tập tài liệu cho Bích Y ở đâu?

Thượng Vũ nhìn Bích Y, cả người cô như tỏa ra sát khí lạnh lẽo.

- Bích Y, cô chắc là tôi chỉ đưa cho cô có 2 tập hồ sơ?

Bích Y ôm mặt, khóc lóc:

- Chị Thượng Vũ, em thật sự nhận được có 2 tập thôi. Hồ sơ công ty em đâu dám...ô huhu...

Thượng Vũ hai tay nắm chặt, cô rất muốn vạch mặt ả ta ngay bây giờ nhưng hiện tại cô không bằng không chứng. Tài liệu là do cô nhận, đi giao cũng là cô, bây giờ mặt cô không thể nói ngang được.

Thượng Vũ nhìn nhìn xung quanh:

- Được, nếu vậy đi xem camera đi sẽ biết được tập hồ sơ vì sao lại mất.

Angel giọng có chút buồn bực, cô lên tiếng:

- Hôm qua toàn bộ camera của công ty đều ngưng hoạt động, bảo trì thiết bị định kì, việc trích xuất lại máy quay là không được.

Thượng Vũ nheo nheo mắt nhìn về phía Bích Y. Tốt lắm, xem ra tính toán cũng rất kỹ đấy!

Vừa lúc ấy Tiêu Hàn cùng Lạc đi đến, vừa thấy Thượng Vũ bị một đám người bao vây, anh có chút khó chịu.

- Mọi người làm gì tụ tập ở đây?

Angel lên tiếng:

- Dạ, tập hồ sơ bị mất thưa Tiêu tổng.

Tiêu Hàn cau mày:

- Tập hồ sơ nào?

Trưởng phòng Ma lên tiếng giải thích:

- Thưa Tiêu tổng, là tập hồ sơ hôm nay phòng tài chính phải trình bày trước ban quản trị. Vốn tập hồ sơ có 3 nhưng bây giờ chỉ còn 2 thôi.

Tiêu Hàn nghe xong, lại đưa mắt nhìn về phía Thượng Vũ. Cô bây giờ hai môi mím chặt, mắt gắt gao nhìn anh. Vẻ nhỏ nhắn nhưng ý chí lại quá mức quật cường.

Tiêu Hàn bất giác nhìn một lượt xung quanh, xong lại nhìn Trương Lâm đang đứng sau một cô gái. Anh có chút không vui:

- Tất cả vào phòng chờ chờ tôi, tôi sẽ giải quyết việc này.

Cả đám người nhao nhao hoảng hốt, ngay cả Bích Y cũng có chút cảm giác sợ hãi nói không nên lời.

Riêng Thượng Vũ là không nói gì, cô biết anh sẽ tìm cách giải vây cho cô. Nhưng thật sự trong lòng cô cảm thấy rất tức tối, cô lần này bị đưa vào ngõ cụt, mọi bằng chứng đều chống lại cô. Giải vây hay không cũng không quan trọng nhưng điều cô ghét nhất lại là việc cô bị Bích Y gài bẫy.

Kiếp này vẫn tưởng ả ta hiền nhưng hóa ra ông Trời không tạo nhầm nhân cách cho bất cứ ai.

Cuộc họp diễn ra trong vòng 30 phút, mà lúc này bên phòng chờ ngoài Angel cùng bà giám đốc đã ở bên phòng họp thì còn lại tất cả những người khi nãy đều có mặt ở đây. Và hình như không ai là yêu mến Thượng Vũ, ngay cả Tiểu Hào cũng ngồi cách xa cô.

Giọng một người đàn ông eo éo vang lên:

- Đẹp thì được gì, ngu ngốc.

Mọi người lại len lén cười, còn tên Trương Lâm bây giờ đang vỗ về Bích Y, ả Bích Y khóc rưng rức từ nãy đến giờ vẫn không ngừng.

Tiểu Hào lại hỏi:

- Thượng Vũ, cô chắc đã đưa đủ 3 tập?

Thượng Vũ lại nhìn cô ta, cô nói:

- Cô tin tôi không?

Tiêu Hào im lặng, cô khoanh tay đứng nhìn Thượng Vũ lại ngó sang Bích Y. Nghe tiếng Bích Y khóc lóc, cô cũng khó chịu:

- Bích Y, cô khóc cái gì, đã ai nói gì cô.

Bích Y nghe tiếng quát, ả ta nín hân, lại vờ như không có lỗi:

- Em...em...sợ Tiêu tổng trách tội..huhu...

Thượng Vũ lúc này mới lên tiếng:

- Cô bảo cô đi nhận tội mà, sao bây giờ lại sợ bị trách tội?

Bích Y gương mặt càng đỏ ửng, ả ta đưa tay lên môi cố nén nước mắt.

Trương Lâm này giờ vẫn im lặng:

- Thượng Vũ em nói cái gì kì vậy? Y y không có lỗi sao lại nhận?

Bích Y được người phụ họa thêm, ả ta càng diễn giỏi:

- Thôi anh Lâm, là lỗi của em để một chút em nhận là được rồi. Chị Vũ...nói...đúng mà.

Thượng Vũ cười nhạt:

- Tôi nói đúng hay không đúng một lát nữa sẽ rõ. Qua mặt được mọi người nhưng muốn qua mặt Tiêu tổng là không thể. Người không làm thì cần gì giải thích nhiều.

Thượng Vũ lần này đặt hết hy vọng vào Tiêu Hàn, cô không thể có khả năng giải quyết ngay được. Đến cả camera của công ty còn chống đối lại cô thì cô biết giải quyết bằng cách nào.

Mọi người nghe nói đến Tiêu Hàn thì có phần lo sợ. Việc nhỏ có đưa đến tay Tiêu tổng cũng trở thành việc lớn. Không biết rồi ai sẽ chịu phạt nữa đây?

Bên ngoài có tiếng bước chân, cửa mở ra Tiêu Hàn đi vào.

Ngồi vào ghế trên cùng, sau lưng là Lạc. Mọi người nhìn thấy cũng tự dưng đứng dậy theo.

Tiêu Hàn đảo qua một vòng, ánh mắt lại nhìn về phía Thượng Vũ, mà cô cũng đang nhìn anh đắm đắm.

- Angel, mọi chuyện là như thế nào?

Angel kể sơ qua một lần nữa. Tiêu Hàn lại nhìn về phía Thượng Vũ, anh nói:

- Cô giao đủ cho cô gái kia không?

Thượng Vũ gật đầu:

- Dạ đủ thưa Tiêu tổng.

Anh lại nhìn về Bích Y:

- Còn cô?

Bích Y bây giờ như nín hân, ả ta đáp:

- Dạ tôi chỉ nhận có 2 tập hồ sơ thôi Tiêu tổng, chị Thượng Vũ đưa bao nhiêu tôi nhận bấy nhiêu.

Tiêu Hàn cũng không nói gì, anh ra lệnh cho Lạc, sau đó thấy Lạc cũng rời đi.

Bích Y lộp bộp trong lòng vài cái, ả nhó đã giấu kỹ lắm rồi, chắc không ai biết được đâu, không ai đâu.

Tiêu Hàn đảo mắt qua một vòng, lại nhàn nhạt lên tiếng:

- Các người cũng thật là vô dụng, chỉ một việc đơn giản như thế cũng không giải quyết được. Tập hồ sơ kia mất thì làm ngay lại cái khác, Tiêu thị tôi nuôi những nhân viên không biết xử lý tình huống từ khi nào vậy?

Trưởng phòng Ma tiếng lên nhận lỗi:

- Tiêu tổng là do tôi không đủ khéo léo, xin lỗi ngài.

Tiêu Hàn lại nhìn tên Trương Lâm, anh nói:

- Anh làm ở phòng ban nào?

Trương Lâm giật mình:

- Phòng kinh doanh thừa Tiêu tổng.

Tiêu Hàn lại nhìn hần không chớp mắt, đây đúng là người mà Thượng Vũ muốn trả thù. Nhưng sau khi điều tra hồ sơ cá nhân thì giữa cô và hần ta nào có quen hệ quen biết trước đó. Rốt cuộc là nguyên nhân vì sao?

Lúc ấy Lạc cũng tiếng vào, trên tay anh là một chiếc máy tính.

Tiêu Hàn lên tiếng:

- Mở to lên cho mọi người cùng xem.

Lạc gạt đầu, sau đó lại liên kết máy tính cùng màn hình lớn. 3 phút sau trên màn hình hiện lên một cô gái, bóng dáng ấy chính là Thượng Vũ. Tay cô đang ôm một sấp tài liệu, Lạc phóng to màn hình, trên tay cô rõ ràng là 3 quyển. Sau đó cô lại gặp một người, cam không quay được hết người đó chỉ thấy được đôi tay cùng đôi giày cao gót.

Một lát sau cô gái trong ảnh ôm lấy tập tài liệu trên tay Thượng Vũ...

Mọi người lại tập trung vào màn hình, màn hình chuyển đen sau lại nhìn thấy Thượng Vũ đi ra, trên tay trống không không còn gì. Đến đây màn hình chuyển đen không nhìn thấy gì nữa.

Tiêu Hàn lại cau mày:

- Lạc cho người kiểm tra phòng kinh doanh.

Lạc gạt đầu, nhanh chóng đi xuống dưới. 5 phút sau Lạc cầm một tập hồ sơ đi lên.

Tiêu Hàn nhận lấy tập hồ sơ trong tay, anh đảo mắt nhìn mọi người:

- Mọi người nghĩ như thế nào?

Ai nấy đều im lặng, mọi người trước nghĩ do Thượng Vũ cố tình hại Bích Y nhưng khi xem xong cam lại không nghĩ như vậy nữa.

Bích Y lúc này căng cứng cả người, ả ta vội tiếng lên khóc lóc:

- Tiêu tổng, tôi tôi không có giấu, không phải lỗi của tôi, tôi tôi....

Tiêu Hàn cười nhạt:

- Tôi không nói cô, bằng chứng cũng không nói cô giấu tài liệu. Nhưng...tôi có một thắc mắc, cô tự ý ôm tập tài liệu vào người làm gì khi mà tôi cảm thấy Chu Thượng Vũ hình như không có ý nhờ vả.

Bích Y hai tay bấu vào nhau, ả lắp bắp:

- Tôi...tôi...

Tiêu Hàn đứng lên, hai tay anh đút vào túi quần âu.

- Tôi hôm nay không muốn truy cứu thêm việc này. Là người của công ty tôi không muốn thấy các người vì thù riêng mà đánh đổi lợi ích của công ty. Lần này tôi bỏ qua nhưng lần sau là không có ngoại lệ.

Nói rồi anh đi ra ngoài, khi đi ngang qua Thượng Vũ, anh nói với cô:

- Chu Thượng Vũ, về phòng tôi gấp.

Tiêu Hàn đi rồi, Thượng Vũ cũng đi theo. Trước khi đi cô có nói với Bích Y:

- Bích Y, tôi không biết nguyên nhân vì sao cô thích đẩy tôi vào ngõ hẻm. Nhưng cô nhớ sau này không phải ai cũng sẽ yêu thương cô như khi này. Còn nữa tôi muốn sau này cô đừng thân thiết với tôi, tôi sợ bị đâm sau lưng lắm.

Bích Y mặt mày tái nhợt, ả ta hai mắt đỏ ửng, cả người như run rẩy.

Đợi khi Thượng Vũ đi rồi, trưởng phòng Ma mới lên tiếng:

- Lần này Tiêu tổng xử quá nhẹ. Camera ấy là camera ẩn do Tiêu tổng quản lý, lần này làm lộ xem ra lần sau công ty sẽ gặp gao hơn nhiều.

Nói rồi anh lại nhìn về phía Bích Y, lạnh giọng:

- Bích Y, cô về phòng ban làm bảng tường trình, cuối tháng tôi sẽ họp ban khiển trách sau. Lần này là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng.

Anh lại nhìn hết một lượt những người phòng mình:

- Tầng 42 không phải dễ trêu đùa, tôi không muốn sự việc buồn cười này xảy ra lần thứ 2.

Nói rồi mọi người cùng nhau đi ra, riêng Trương Lâm ở lại sau cùng. Hắn ta nhìn Bích Y, lạnh lẽo nói:

- Anh không nghĩ em là người như vậy, em tự kiểm điểm lại bản thân mình đi.

Bích Y run rẩy cả người, ả ta hai tay siết chặt... Lại thua, ả lại thua Thượng Vũ, ả không phục, không phục!!!

Trưa hôm ấy mạng nội bộ Tiêu thị tung ra một tin sốt dẻo. Danh tiếng thánh nữ trong sáng của Bích Y mất sạch sẽ, đổ vào đó đâu đâu mọi người cũng tung hô Thượng Vũ cùng Tiêu Hàn.

Đáng lẽ loạt tin tức này sẽ không được tung ra ngoài, trừ khi là do người có quyền lực ở sau cho phép. Những người phòng kinh doanh trước sợ Tiêu Hàn sau lại sợ thêm một Thượng Vũ!

Trưa hôm nay Thượng Vũ không đi đến phòng ăn, cô một phần vì không đói phần còn lại là do bức tức trong người.

Lần này cô may mắn do Tiêu Hàn có lắp hệ thống giám sát bảo mật riêng, nếu như không có trách nhiệm này một mình cô phải lãnh đủ.

Bích Y, Trương Lâm....thời gian dò mồi đã kết thúc!

Tiêu Hàn nhìn cô, anh nhàn nhã hỏi:

- Em làm sao lại không ăn cơm?

Thượng Vũ ngã ra bàn, cô buồn bực:

- Tôi hôm nay không đói.

Tiêu Hàn đưa ngón tay ngoắc ngoắc cô lại, ý cười tỏa ra trên môi:

- Lại đây.

Cô lắc lắc cái đầu, uể oải:

- Không, tôi không lại đâu.

Tiêu Hàn cau có:

- Em có đi lại không hay muốn tôi trừ lương?

Ai ui...lương lương! Tháng này cô còn phải trả nợ tín dụng nữa đấy. Không được để mất tiền, không được.

Nghĩ nghĩ, cô đứng dậy đi đến bên bàn Tiêu Hàn.

Tiêu Hàn nhìn thấy cô, môi anh cong cong thành một đường cung rất đẹp.

- Ngồi lên đây.

Thượng Vũ ngơ ngác. Ngồi đâu? Ở đây ngoài ghế tổng tài thì còn cái ghế nào nữa? Hay là cô leo lên bàn ngồi????

Tiêu Hàn nhìn mặt cô ngêếch ra, anh cười xán lạn:

- Lại chỗ tôi.

Cô nghe theo, đi từng bước từng bước đến bên cạnh anh.

Bỗng nhiên một lực đạo rất mạnh kéo cô ngã về phía trước, khi hoàn hồn lại, cô mới biết mình đã ngồi lên người anh.

À tư thế ngồi có chút.....đỏ mặt.

Tiêu Hàn nhìn cô, anh cười khê:

- Em ngại cái gì? Ngủ chung cũng đã làm rồi, hôn cũng đã hôn rồi, còn thiếu....

Thượng Vũ đỏ bừng mặt, cô lí nhí nói:

- Tiêu tổng...ở đây...không...

Anh lại cười gian xảo:

- Không sao, trong kia có giường êm, sẽ không để em chịu thiệt thòi đâu. Yên tâm

Cô nhìn mặt anh, xong lại dẩy dựa không ngừng.

- Thả ra Tiêu Hàn, anh thả tôi ra...

Tiêu Hàn được nước đùa vui cũng không muốn dừng sớm:

- Im đi, em muốn cả công ty đều biết chúng ta làm chuyện vui sao?

Thượng Vũ im bật, cô cảm thấy không biết phải làm thế nào thì đột nhiên bên ngoài có tiếng gõ cửa.

Được cứu, cô nhảy vội khỏi người Tiêu Hàn. Chạy nhanh ra ngoài mở cửa, Tiêu Hàn nhìn theo cô, nụ cười trên môi càng đậm.

Thượng Vũ thở phào nhẹ nhõm, cô vuốt tóc áo lại chỉnh tề xong lại mở cửa đón khách.

Cửa vừa mở ra một cô gái xinh đẹp tiến vào, tiếng nói cười trên môi là không thể thiếu.

- Tiêu Hàn, xem em đem món gì đến cho anh nè!

Tiêu Hàn mỉm cười, Thượng Vũ nhìn anh cười tươi có chút khó tiêu. Lại nhìn sang cô gái đang xách một túi đồ ăn thơm phức, đây chẳng phải bác sĩ xinh đẹp chăm sóc cô lúc cô nằm viện đây sao?

Tiêu Mẫn nhìn thấy Thượng Vũ, cô có chút hốt hoảng. Nụ cười trên môi nhạt đi vài phần nhưng cô vẫn rất lịch sự gật đầu chào với Thượng Vũ.

Thượng Vũ cười hi hi, lại nhìn về phía Tiêu Hàn:

- Tiêu tổng, cứ tự nhiên tôi đi ra ngoài trước.

Nói xong chưa kịp đợi Tiêu Hàn đồng ý cô đã phi nhanh ra ngoài, không quên đóng luôn cửa.

Tiêu Mẫn nhìn Tiêu Hàn, nụ cười của anh tràn đầy vẻ sủng nịnh. Cô biết anh không yêu cô nhưng cảm giác anh thích một người khác làm cho cô thật sự không thể thoải mái được.

Lại nhìn nhìn vào trong góc, một chiếc bàn nhỏ được kê, trên đó ngoài một chiếc máy tính ra thì không có gì khác.

Bỗng nhiên tim nhói lên vài hồi, liệu cô có can tâm không?

- Mẫn, em tìm anh có gì không?

Tiêu Mẫn trực tính trở lại, cô nở một nụ cười xinh đẹp:

- Tiêu Hàn, anh xem em đem món gì đến cho anh nè....

Thượng Vũ đi ra ngoài, trên mặt cô đầy vẻ vui mừng, cuối cùng cô cũng không bị thiệt a..

Tiêu Hao Hảo nhìn thấy cô, cô ta chạy ngay lại, trên mặt vẻ ngại ngùng thấy rõ:

- Tiểu Vũ tôi xin lỗi cô, xin lỗi vì đã hiểu lầm cô.

Thượng Vũ cười thoải mái:

- Không sao, tôi không giận gì cô cả, cô có lỗi gì đâu.

Lời nói thân thiện nhưng trong lòng Thượng Vũ đã có sự cảnh giác, cô không nghĩ mọi chuyện làm trùng hợp đến mức đáng sợ như vậy!

Tiểu Hào ôm lấy tay cô:

- Cảm ơn cô nhé Thượng Vũ.

Nói rồi hai người cùng đi lại bàn thư ký, nơi Tiểu Hào và Angel làm việc.

Tiểu Hào nhìn cô, cô ta hỏi:

- Người yêu Tiểu tổng đang ở trong hả Thượng Vũ, nhìn họ đẹp đôi thật đó.

Thượng Vũ ngạc nhiên, cô hỏi lại:

- Người yêu sao?

Tiểu Hào gật đầu:

- Ừ, cô không biết cũng đúng, chứ công ty ai mà không biết. Nghe nói cô ấy là do Tiểu tổng nuôi lớn đấy. Nghe mọi người nói rằng họ yêu nhau lâu rồi chỉ là không công khai thôi.

Thượng Vũ có chút tò mò, cô nhìn về phía cánh cửa phòng CEO, không biết à trong đó họ đang làm gì?!

Angel ngồi kế bên, bây giờ mới lên tiếng:

- Tiểu Hào đừng có ăn nói linh tinh, cái gì chính xác hãy nói.

Tiểu Hào lè lưỡi tinh nghịch:

- Nhưng em nói đúng mà, Tiểu thị ai mà không biết. Có Thượng Vũ không biết nên em nói cô ấy nghe thôi.

Angel lại nhìn Thượng Vũ, cô cười nhạt nói:

- Em đừng nghe Tiểu Hào nói bậy kéo đến tai Tiểu tổng thì không tốt, ngài ấy không thích ai bàn chuyện riêng của mình đâu.

Thượng Vũ không nói gì, cô chỉ gật gật. Có điều trong lòng cô có chút gì đó không mấy thoải mái....

Bạn đang đọc truyện *Tiền Duyên Kiếp Này Gặp Gỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Đoạn 1 : Cuộc nói chuyện bí mật

Chiều hôm ấy lúc tan ca làm, Thượng Vũ cố tình trốn Tiểu Hàn. Cô canh lúc anh vào nhà vệ sinh liền ôm túi xách chạy thẳng ra ngoài. Bắt một chiếc taxi chạy về biệt thự của Tiểu Hàn tìm điện thoại xong lại cho xe chạy đến khu chung cư cũ của cô.

Cô có cảm giác khó chịu khi nghe Tiểu Hào kể về chuyện tình giữa Tiểu Hàn và Tiểu Mẫn. Cô sợ, cô sợ lắm một ngày nào đó cô...lỡ yêu anh thì chắc cô sống không nổi mất.

Cô cũng không hiểu vì sao bản thân mình lại có cảm giác tim đập nhanh khi anh gần kề, bản thân như có một ma lực kéo cô về phía anh. Cô thật sự sợ lắm!

Đến trước khu chung cư, đang định lên phòng thì cô gặp được bà chủ nhà. Nhìn thấy cô, bà ấy cười hề hề:

- Tiểu Vũ, cháu về thăm cô à?

Thượng Vũ nhìn bà chủ nhà tuổi đã ngũ tuần, cô cũng đi đến thăm hỏi như trước kia:

- Vâng. Cô khỏe không ạ? Cháu định lên phòng.

Bà chủ nhà trở mắt nhìn cô:

- Phòng nào? Chẳng phải bạn trai cháu trả phòng nhận lại tiền cọc rồi hả?

Thượng Vũ cũng ngạc nhiên không kém, cô hỏi lại:

- Khi nào vậy cô?

Cô chủ nhà vỗ vai Thượng Vũ cái bộp:

- Cái con bé này, về thăm cô thì nói chứ sao thích đùa cô. Bạn trai cháu hôm trước đi cái xe gì gì đấy nghe người ta nói đắt lắm. Vào chuyển hết đồ, cậu ấy còn bảo hai đứa sắp cưới rồi còn gì.

Sắp cưới? Cô sắp cưới ai mà bản thân cô lại không hề biết vậy?

Thượng Vũ cười giả lả, cô hỏi:

- À nhưng người hôm đến gặp cô trông như thế nào cô nhỉ?

Cô chủ nhà lại nhìn Thượng Vũ, trong mắt vẫn tràn ý cười, chắc có lẽ bình thường cô hay đùa vui nên cô chủ nhà mới không cảm thấy kì lạ.

- Con bé này sao cứ trêu cô mãi thế, bạn trai cháu đẹp trai đến thế còn gì, trên tay lại luôn đeo túi đen. Chắc là giám đốc phải không Tiểu Vũ, trong sang trọng lịch lãm thế cơ mà.

Thượng Vũ suy ngâm một chút....à có thể nào là Lạc không nhỉ?

Búng tay cái chốc, chắc là anh ta rồi chứ Tiêu Hàn làm gì lại nói chuyện nhiều với cô chủ nhà như vậy chứ. Ừ đúng rồi, đúng rồi đấy!

Thượng Vũ lại cười hề hề cô ôm vai cô chủ nhà:

- Con biết tông hết nhưng con đùa cô thôi, hôm nay tự dưng nhớ cô nên con đi về thăm. Ôi ôi ôm cô như vậy như ôm mẹ con ấy, thích quá cơ.

Cô chủ nhà vỗ vỗ tay cô, bà cũng ngậm ngùi:

- Ừ khi nào nhớ thì về thăm cô. À ăn chiều chưa vào đây vào ăn chung với cô nào.

Nghe đến đồ ăn, Thượng Vũ hai mắt sáng rỡ, cô gật đầu lia lịa:

- Được được, cháu đang đói, đang đói lắm.

Cô chủ nhà lại cốc vào Thượng Vũ vài cái, trên môi vẫn là ý cười đậm:

- Bỏ cô, vào đây, vào đây ăn nhanh còn về với chồng nào.

Ăn uống no nê chưa kịp tiêu hóa, Thượng Vũ lại giật bắn người vì có điện thoại đến.

Nhìn vào điện thoại là số của Tiêu Hàn, cô hai tay run run, cô bỏ trốn đã được 2 tiếng rồi, bây giờ làm sao đây, có nên nghe không?

Chuông điện thoại vẫn reo, Thượng Vũ vẫn bất động suy nghĩ. Đến khi chuông điện thoại ngừng reo, cô vẫn chưa suy nghĩ xong.

Lại bị tiếng ting ting của tin nhắn làm cho hoàn hồn. Cô nheo nheo mắt, cảnh giác đọc tin nhắn.

" Em trốn đi đâu, điện thoại em có cài định vị, tôi đang đến chỗ em "

Ôi mẹ ơi, đang đến chỗ cô, có cài định vị???

Chạy thôi, chạy thôi...

Gấp gáp chào cô chủ nhà, cô ôm túi xách, tay lại xách giày chạy thụt mạng ra ngoài sân.

Vừa hay lúc ấy một chiếc Cadillac chắn ngang chặn cô lại. Trên xe đích thị là Tiêu Hàn cùng bọn người Phương Hạo.

Tiêu Hàn ngồi từ trên xe nhìn xuống thấy cô đang hốt hoảng tìm cách bỏ chạy. Anh vừa buồn cười vừa tức giận, rõ ràng không lý do tự nhiên cô lại trốn khỏi anh. Thật là đáng giận mà!

Nhìn thấy Tiêu Hàn, Thượng Vũ như không còn đường chạy trốn. Cô thả đôi giày xuống đất, mỗi cổ nặng ra một nụ cười tươi nhất có thể. Hai tay vẫy vẫy:

- Tiêu...tổng..

Phương Hạo từ cửa kính phía phụ lái khom đầu ra nói với cô:

- Chị dâu lên xe đi chứ, sao lại đứng đó vậy.

Thượng Vũ vẫn chưa chịu lên, cô đang nhìn Tiêu Hàn, trông mặt anh giờ đây không khác gì cái đĩa nồi cơm nấu cùi. Hình như anh không thích việc cô tự ý đi thì phải???

Tiêu Hàn nhìn cô, trong lòng mặt dù rất giận nhưng lại không nỡ nhìn cô đứng đợi lâu.

Cửa xe mở ra, anh ngoắc tay:

- Tiểu Vũ, vào đây.

Thượng Vũ nhích nhích nhẹ nhàng đi vào trong xe. Ô thần thánh ơi, Tiêu tổng gọi cô là Tiểu Vũ, là Tiểu Vũ đó. Nghe sao cứ không được tự nhiên vậy nhỉ?

Đợi đến khi cô vào ngồi xe rồi mới biết trong xe hôm nay đầy đủ bá quan văn võ. À ừm đi ăn cưới ai à sao lại tập trung đủ thế?

Tiêu Hàn xoa xoa tóc cô, anh hỏi:

- Em đi đâu vậy?

Thượng Vũ lí nhí trả lời:

- À tôi đi thăm cô chủ nhà?

Tiêu Hàn cau mày:

- Đi thăm hay bỏ trốn.

Cô hết nói, rõ ràng biết rồi vẫn còn vắn hời cô. Đáng chết nhà anh!

Buông cô ra, anh nói lạnh tanh:

- Tôi không muốn lần sau lại đi tìm em.

Thượng Vũ không nói gì, cô cố gắng cúi đầu xuống mức thấp nhất có thể.

Phía trên Phương Hạo vẫn đang luyện thuyền không ngừng với Lạc, chỉ có Phiêu là ngồi phía dưới.

Một lát lâu sau, Phiêu lên tiếng:

- Lão Đại, Trần Đặc vừa gửi thiệp mời tiệc thường niên của Trần Quốc.

Tiêu Hàn cau mày:

- Tiệc thường niên?

Lạc phía trên cũng lên tiếng:

- Em nghe nói tất cả Lão Đại các khu vực đều được mời. Thiệp mời gửi đến Lão Đại là sớm nhất.

Phương Hạo khó hiểu lên tiếng:

- Hắn ta bình thường không thích ồn ào, vì sao hôm nay lại tổ chức linh đình?

Lạc giải thích:

- Địa bàn Trần Quốc đã được khuếch đại hơn rất nhiều lần so với những năm về trước. Lần này có lẽ muốn phô trương một chút.

Thượng Vũ nghe có vẻ không hiểu lắm, cô nhào người lên phía trên, hỏi:

- Trần Quốc là ở đâu?

Phuong Hạo nghe có người kém hiểu biết hơn mình thì vui lắm, anh đang định giải thích thì Tiêu Hàn đã nhanh hơn một nhịp:

- Trần Quốc là trấn cổ lâu đời nằm ở phía Đông núi Vilat, đây là khu vực trung tâm của đường dây buôn bán ma túy. Cách biệt với thế giới bên ngoài, ở đây như một vương quốc riêng của Trần Đạc.

Thượng Vũ gật gù, cô lại hỏi tiếp:

- Có liên quan đến mình không?

Lần này vẫn là Tiêu Hàn lên tiếng trước:

- Trên cơ bản là không, nhưng hẳn có giao dịch mua bán với chúng ta vài lần, số lượng hàng đặt cũng không nhỏ.

Lại nhìn Thượng Vũ gật gù, Tiêu Hàn thích thú hỏi:

- Em muốn đi Mông Cổ không?

Cô hỏi lại:

- Vui không?

Phiêu ngồi phía sau, đùa vui:

- Nếu có đánh nhau thì vui.

Thượng Vũ nghe đến đánh nhau, cô rất phấn khích:

- Thật có đánh nhau à, đi đi, vậy đi đi.

Tiêu Hàn vỗ vỗ trán, anh cười:

- Em nghĩ có đánh nhau thật à?

Thượng Vũ lại hung hăng đấm một phát vào phía trước:

- Có chứ. Đang yên đang lành mời nhiều Lão Đại tụ tập đến như vậy không đánh nhau thì làm gì, không lẽ chơi bài à?

Cả xe im bật, không gian quý dị. Mãi một lúc sau tiếng cười phá lên vang dội cả ra ngoài.

Phấn khích nhất là Phuong Hạo, anh cười chảy cả nước mắt:

- Haha..haha, chị dâu biết đùa. Haha..đánh bài, haha.

Tiêu Hàn cũng không nhịn được, anh cười mím:

- Được. Em muốn đi thì đi.

Nói rồi anh nghiêm túc quay sang Phiêu:

- Phiêu. Báo với Trần Đạc, Tiêu Hàn tôi nhận lời.

Lạc cho quay xe kít, chạy thẳng về tổng bộ của Kinh.

Trong một quán cà phê sang trọng.

Một giọng nữ trong trẻo, tay đeo chiếc vòng cẩm thạch, hỏi nhỏ:

- Cô đã làm việc tôi nói chưa?

Đối diện, một cô gái khẽ lên tiếng:

- Rồi, như cô đã nói.

Cô gái kia lại nói:

- Tốt. Đợi xem cô ta sẽ làm gì, cũng xinh đẹp cũng yêu nghiệt không kém..

Cô gái đối diện lại hỏi:

- Không kém ai?

Nhếch môi cười, cô gái xinh đẹp có phản tức giận:

- À cô không cần biết, cũng là loại như cô ta thích đeo bám đàn ông hào nhoáng.

Lại xoay xoay chiếc vòng tay cẩm thạch, cô lên tiếng:

- Cô không cần phải lo, tôi sẽ giúp cô một tay.

Người đối diện có chút khó hiểu, cô hỏi:

- Tại sao cô giúp tôi, rõ ràng cô cũng yêu anh ấy mà?

Cười chua chát, cô gái xinh đẹp lên tiếng:

- Yêu là một việc, tôi và Hàn không có khả năng, tôi thích cô, tôi thà tác hợp cho hai người còn hơn cho con tiện nhân đó.

Nói rồi cô gái xinh đẹp ngồi thẳng lưng hơn một chút, miệng cười duyên nhưng không thiếu phần độc ác:

- Cô giúp tôi làm một việc, tôi muốn cho cô ta không còn thể diện nào nữa.

Cô gái đối diện cau mày:

- Bằng cách nào?

Ngồi ngả ra ghế dựa, chiếc vòng cẩm thạch được xoay đúng một vòng:

- Tiệc thường niên của Tiêu thị.

Bạn đang đọc truyện *Tiền Duyên Kiếp Này Gặp Gỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10-2: Đoạn 2 : Rừng thảo nguyên - Thượng vũ mất tích

" Khuyên Thành, nàng đừng chết, Khuyên Thành "

Tiếng hét đau thương cùng cực xé tan con ác mộng của Thượng Vũ, giật mình tỉnh dậy trên trán mồ hôi ướt sũng, cô phải lắc lắc đầu nhỏ mấy lần mới khiến bản thân tỉnh táo trở lại.

Lại nhìn xung quanh, cô bay đã được lâu rồi, không biết bây giờ đã di chuyển đến đâu.

Cửa khoang máy bay được mở, Tiêu Hàn đi vào trong. Lại nhìn thấy cô đang ngây ngốc ngồi đó, trên mặt rất khó coi. Nhíu nháu mày kiếm, anh hỏi:

- Em làm sao vậy Thượng Vũ?

Cô giật mình, lau lau trán, ừ ừ thở dài:

- Tôi không sao chỉ là gặp ác mộng thôi.

Tiêu Hàn lại cau chân mày chặt hơn:

- Ác mộng sao, trong mơ em lại bị ai đánh à?

Thượng Vũ khó chịu, cô lên tiếng:

- Nếu bị ai đánh tôi đã chẳng nói, lại cứ mơ vớ vẫn làm Thái tử phi, đáng bực mà.

Ý cười trên môi Tiêu Hàn tắt ngấm, cả người anh run run, thần sắc lo sợ đến cực điểm. Nhưng lại vờ như không có gì, anh hỏi:

- Có chuyện đó nữa sao?

Thượng Vũ gật gật:

- Ừ toàn mơ thấy những chuyện kì lạ, nhưng chẳng hiểu sao tôi lại có cảm giác rất chân thật.

Nói rồi cô đứng dậy đi vào phòng vệ sinh, để Tiêu Hàn ngồi ở đây với mơ suy nghĩ phức tạp đến đau lòng.

2 tiếng sau, máy bay đáp xuống sân bay tư nhân của Trần Đặc. Từ xa đã nhìn thấy một đoàn người đợi sẵn, Tiêu Hàn nắm tay Thượng Vũ đi xuống trước.

Đoàn người kia tiến lên, người đàn ông mặc bộ đồ da beo, đầu quần thỏ bằng da beo cùng màu, hần cười rạng rỡ:

- Chào Tiêu Lão Đại, chào Chu tiểu thư, chào tam hộ vương.

Thượng Vũ nheo mắt, hần biết cô, hần điều tra Tiêu Hàn à?

Phượng Hạo lên tiếng:

- Ngài đây khách sáo rồi.

Trần Đặc lại nhìn về phía Tiêu Hàn cùng Thượng Vũ, miệng cười cười:

- Quả không thẹn tiếng đồn truyền xa, người phụ nữ của Tiêu Lão đại tư sắc cũng hơn người.

Tiêu Hàn cười nhìn Thượng Vũ, giờ đây cô gái nhỏ lại đậm đậm đánh giá người đàn ông trước mặt mà quên mất anh. Hần giọng anh nói:

- Mời ngài chỉ đường.

Trần Đặc lại nhìn nhìn về phía Tiêu Hàn, rõ ràng vừa rồi là do cô gái kia tập trung về hần nên Tiêu Hàn mới không hài lòng. E hèm cô gái này trọng lượng trong lòng Tiêu Lão Đại cũng không nhỏ a.

Trần Đặc đưa mọi người về doanh trại của hần, ở đây được xây dựng như 1 doanh trại thực thụ. Chỉ khác nhau ở điểm, những doanh trại của các quốc gia sẽ không thể nào hiện đại và thác loạn được đến như vậy.

Trần Đặc tự thân đưa Tiêu Hàn vào phòng, mà đây cũng không gọi là căn phòng, nó là một dạng lều to của người Mông Cổ. Căn lều hình tròn, đỉnh chóp ở giữa xung quanh là các cọc sắt rất chắc chắn, cửa ra vào là một tấm màn che bằng bố rất dày.

Thượng Vũ còn đang ngó nghiêng xung quanh thì lại nghe tiếng Trần Đặc nói:

- Tiêu Lão Đại, Chu tiểu thư đây là lều của hai người, nếu có gì không hài lòng xin ngài cứ nói tôi sẽ cho người thay đổi ngay.

Nói rồi hần gật đầu đi ra ngoài, lại cho người đứng canh ở trước.

Thượng Vũ đi vào trong, nhìn xung quanh, cuối cùng vẫn là cô thích nhất chiếc giường bằng da beo mềm mại kia. Ngã nhào xuống giường êm, Thượng Vũ chỉ muốn ngủ ngay một giấc thật thoải mái.

- Em muốn ngủ à?

Thượng Vũ gật gật:

- Cũng không hần chi là tôi có chút mệt thôi.

Tiêu Hàn nhìn cô, anh đi lại phía giường, ngồi xuống kế bên cạnh cô:

- Em mệt thì ngủ đi, khi nào cần thiết tôi sẽ gọi dậy.

Cô gật đầu, quay lưng nằm thẳng xuống giường. Lại liếc mắt nhìn về Tiêu Hàn thấy anh vẫn đang nhìn cô, có chút ngại ngùng, cô nhắm mắt, đưa bản thân chìm vào giấc ngủ...

Tiêu Hàn sau khi xác nhận cô đã ngủ say, anh mới thờ dãi đi đến tấm màn che ra vào. Khẽ vén màn đi ra ngoài, dưới tầm mắt của anh là thảo nguyên bao la rộng lớn, cảnh vật ở đây có chút giống Thảo Vực của Tống Văn...

Lại nhớ đến những lời Thượng Vũ nói khi trên máy bay, anh thật sự đau lòng. Đến cả khi cô không còn nhớ gì nữa thì nằm mơ cô cũng không được bình yên. Đến cuối cùng năm đó cô vì sao lại muốn bỏ đi, vì sao lại hận anh đến cực điểm, kể cả là mạng sống cô cũng không cần đến nữa..

Đế vương bao đời hàng nghìn phi tần thê thiếp, lẽ nào cô không biết sao???

Thượng Vũ choàng tỉnh dậy, nhìn 1 vòng lại không thấy Tiêu Hàn đâu. Bên ngoài trời có vẻ nhá nhem, trong lều đã được bật đèn sáng.

Ọc ọc, tiếng bụng sôi lên vì đói, Thượng Vũ bật ngay dậy đi tìm Tiêu Hàn.

Thay một bộ đồ sạch sẽ, quần bò đen cùng áo sơ mi đen, cô mon men vén màn đi ra ngoài.

Bên ngoài cũng không quá tối như cô nghĩ, tất cả đều có đèn điện, mặc dù không phải như đèn thành phố nhưng sáng như vậy cũng đã là đủ lắm rồi.

Điện thoại ở vùng này lại không liên lạc được, cô đành đánh liều đi tìm bọn người Tiêu Hàn. Bình thường gan cô cũng chẳng lớn đến như thế đâu, nhưng vì bụng đói cô buộc phải lặn vào bếp.

Đi được một đoạn khá xa, phía trước lại có căn lều khá to bên trong lại phát ra tiếng nhạc. Cô thầm nghĩ chắc có lẽ Tiêu Hàn ở đây, lại có khả năng xung quanh sẽ có phòng bếp. Đi đến đây không cần tìm Tiêu Hàn vẫn có thức ăn.

Còn tầm 2,3 căn lều nữa là đến chỗ Tiêu Hàn, Thượng Vũ nhanh chân hơn vài nhịp. Lại đi ngang qua một căn lều nhỏ, bên trong lại nghe có tiếng người phát ra.

- Tiêu Hàn đã đến Đại ca....

Nghe loáng thoáng có ai nhắc đến Tiêu Hàn, cô buộc lòng kim con đói lại, áp tai vào màn vải bố lắng nghe:

- Ừ không ngờ hẳn hôm nay lại đến..

- Haha.. Thù trước kia chúng ta có thể báo cho Lão nhị rồi đấy Đại ca...

- Tao lần này sẽ không để nó thoát đâu.

Thượng Vũ giật mình cả kinh, cô không ngờ lần này lại có người muốn giết Tiêu Hàn.

Đang định bỏ đi tìm Tiêu Hàn thì dưới chân lại phát hiện có rấn bò đến, hoảng hốt cô giật mình nhảy ra sau. Con rấn một đường bị động bò đi mất.

Chưa kịp mừng rỡ đã phải sợ bẽ mặt vì bên trong đã phát hiện ra cô.

- Ai bên ngoài, ài?

Thượng Vũ bỏ chạy, vô tình lại đánh rơi điện thoại dưới chân.

Tiêu Hàn sau khi từ lều của Trần Đặc về thì lại không thấy cô đâu. Anh nghĩ cô đi loanh quanh đâu đó nên cho người đi tìm. Mãi một lát sau vẫn không tìm thấy cô, điện thoại cô lại không gọi được, chế độ định vị riêng của Kinh cũng bị tắt. Tiêu Hàn tức tốc cho người đi tìm, huy động cả đến những Lão Đại khác.

Thượng Vũ bỏ chạy một mạch, đến khi cô cảm nhận đằng sau không còn dấu chân chạy theo, cô mới dừng lại.

Nhưng càng giật mình hơn nữa là hình như lúc nãy vì quá vội nên cô đã chạy vào cánh rừng gần thảo nguyên.

Cô đứng thẳng dậy, tay vỗ vỗ ngực, miệng thở hồng hộc, lại có chút không tin vào mắt mình. Theo như những gì cô được biết thì gần vùng thảo nguyên làm gì lại có rừng, vì đất quá khô không thể khó có thể hỗ trợ được rừng.

Nếu đúng là như vậy thì tại sao ở đây lại có rừng? Và quan trọng hơn nữa ai lại muốn giết Tiêu Hàn?

Dưới bụng lại truyền đến trận sôi của bao tử, cô thực sự quá đói, khi nãy lại sử dụng lực quá nhiều, cơ thể bây giờ gần như rất mệt.

Định hình lại trước mắt, khi nãy do sợ bị phát hiện nên cô cứ một đường mà chạy, lại không có đủ thời gian để quan sát khiến cho bây giờ đã mù đường lại càng đường mù.

Thượng Vũ lại không dám đi lung tung, thứ nhất đặc điểm của rừng này rất lạ, thứ hai nữa là một khi đã lạc nếu không có người dẫn ra thì khả năng sống sót là không có. Ban đêm lại tuyệt đối không nên đi lại trong rừng, nếu không có nguy hiểm cũng thành có nguy hiểm. Rừng thiêng nước độc, người đời dạy là không sai.

Bóng tối đen như mực, nhiệt độ trong rừng lại thấp hơn bên ngoài rất nhiều, bộ đồ mỏng vải của cô không đủ làm cho cơ thể cô ấm lên được.

Thượng Vũ mò trong bóng tối tìm được một gốc cây to, cô phìu phìu, sau khi xác định không có gì nguy hiểm thì ngồi xuống.

Nhiệt độ lạnh lẽo, bụng lại đói meo, vết thương sau lưng do thời tiết lạnh lại có chút đau nhức. Co ro ngồi cuộn mình vào gốc cây to, Thượng Vũ mệt mỏi nhớ đến lời nói của bọn người khi nãy.

Họ muốn giết Tiêu Hàn, họ muốn dồn anh vào chỗ chết nhưng là vì sao, anh gieo thù gì với họ à?

Và quan trọng hơn hết là vì sao cô lại khấn trương vì anh? Cô vốn không cần lo lắng cho anh mà, cô đâu có liên quan gì đến anh???

Tại sao kể từ khi gặp được anh, những giấc mơ kỳ lạ luôn bám víu lấy cô. Trong mơ có khi cô nhìn rõ mặt anh, có khi lại mờ mờ thấy được. Cô và anh là có duyên gì?

Kiếp trước và kiếp này, cô dần dần không thể kiểm soát được rồi.

Cô hận Trương Lâm nhưng ngoài hận ra thì không có gì khác. Cô tưởng bình thường với Tiêu Hàn thì hóa ra lại day dưa cả trong giấc mơ. Và hình như tim cô có chút đập loạn nhịp vì một ai đó!

Tiêu Hàn sau khi cho người đi tìm, lại không tìm thấy tung tích của cô, anh mới ra lệnh cho bọn Phương Hạo mượn người của Trần Đặc đi tìm. Trần Đặc sau khi biết tin người phụ nữ của Tiêu Lão Đại đi lạc thì thần trí hẳn có chút lo sợ. Nếu cô đi lạc lung tung đâu trong thảo nguyên thì không có gì đáng lo, nhưng nếu cô đi lạc vào cánh rừng kia mà xảy ra chuyện gì không hay thì....

Trời ơi, hậu quả hẳn gánh sao nổi đây!

Tin tức Thượng Vũ đi lạc lan sang các lều trại của các Lão Đại khác rất nhanh, sau đó tất cả mọi người máu mặt đều tập trung tại lều của Tiêu Hàn.

Sau thời gian cho người tìm kiếm toàn thu doanh trại và thảo nguyên bao la vẫn không tìm thấy cô. Trong lúc Trần Đặc đang lo sợ thì âm vệ lại thông báo tìm được một đôi bông tai của cô nằm rơi ngay bên hàng cây lá kim sát với khu lều khách.

Trần Đặc nghe đến đây tim đập lộp bộp không ngừng, không ngờ điều hắn sợ cũng đã thành sự thật. Thượng Vũ chính xác đã đi vào trong rừng.

Tiêu Hàn cau mày nhìn gương mặt méo mó của Trần Đặc, anh bực dọc hỏi:

- Trần Đặc, tôi hỏi anh cho người vào khu rừng đó tìm người tại sao anh ấp úng không nói gì?

Một Lão Đại khác cũng lên tiếng:

- Lão Đại, ở đây không thiếu người, anh sợ gì vậy chứ. Có phá tan khu rừng đó cũng phải tìm được người của Tiêu Lão Đại.

Trần Đặc mặt mày tái xanh, hắn khó khăn mở miệng:

- Khu rừng đó không...không...phải khu rừng. bình thường.

Tiêu Hàn giọng trầm xuống:

- Không bình thường?

Trần Đặc lại cúi đầu thấp xuống chút nữa:

- Khu đất đó.....có vấn đề, vào đó sẽ không thể quay ra.

Tiêu Hàn nổi điên, tay anh rất nhanh rút khẩu kiếm thanh sau lưng lên đạn chĩa thẳng vào giữa trán tên Đặc.

Mọi người xung quanh đứng cả dậy, trong góc tối một người đàn ông đội mũ che kín mặt lặng lẽ đi ra ngoài. Vô tình lại để cho Lạc phát hiện ra.

Trần Đặc cả người run lập cập, hắn hốt hoảng giải thích:

- Tôi..tôi..từng cho một tổ chức thuê đất nghiên cứu, sau khi kết thúc hợp đồng, bọn họ có nói với tôi nên phóng hỏa thuê cháy khu đất ấy và phong tỏa lại nhưng tôi...tôi..

Phương Hạo lại chĩa thêm một mũi súng vào một bên thái dương của hắn nữa, làm cho hắn cả người run rẩy, đứng gần như không vững.

- Tiêu Lão Đại.... tôi...tôi.....

Tiêu Hàn lạnh lẽo lên tiếng:

- Nói khu rừng đó làm sao?

Trần Đặc lại lo sợ trả lời:

- Thực vật trong khu rừng đó đều bị.... bị... biến chất gấp nhiều lần so với bên ngoài. Bao nhiêu người từng đi lạc vào đều không có đường ra, đến khi cho flycam dò xét thì chỉ tìm thấy những mẫu thịt vụn...

Tiêu Hàn giận đến run người, anh cầm khẩu súng đập vào mũi Trần Đặc làm hắn ngã ngửa ra sau, máu mũi chảy ra be bét.

- Tại sao mày lại giữ lại khu rừng đó?

Trần Đặc vừa ôm mũ vừa nói:

- Tôi dùng đó làm...làm... nơi nghiên cứu cho mình nhưng sau đó vì khu rừng quá nguy hiểm nên không thể nào tiếp tục nghiên cứu được. Nhưng... nhưng... lại lấy đó làm tấm bia chắn với bọn địch bên ngoài.

Hắn nói đến đây làm mọi người đều hiểu được lý do của hắn. Trần Đặc vốn là người không thích giao tiếp với bên ngoài, vào 4,5 năm về trước, doanh trại của hắn toàn bị bọn đối đầu đánh úp. Nhưng một vài năm kể lại đi, doanh trại của hắn liên tục lớn mạnh. Mọi người nói hắn có vũ khí riêng, xem ra vũ khí được lấy ra từ khu rừng ấy.

Trần Đặc lại nói tiếp:

- Tiêu Lão Đại yên tâm, giữa khu rừng có khu vực an toàn, ở đó có người của tôi canh giữ, tôi sẽ liên lạc với bọn nó ngay.

Tiêu Hàn nổi giận thật sự:

- Mau!!!

Bên ngoài Phiêu cho flycam bay vào tìm kiếm, nhưng hiện tại trời tối đen như mực, bên trong cây cối lại phủ cả bầu trời. Thực sự thực vật ở khu rừng nhân tạo này rất khác lạ, nói quá to so với bình thường.

Tiêu Hàn ra lệnh cho Phương Hạo:

- Phương Hạo cậu ở đây, tôi và Phiêu sẽ vào trong tìm kiếm. Nếu gặp được Thượng Vũ phải báo ngay cho tôi.

Nói rồi Tiêu Hàn đi ra ngoài. Đứng trước nơi tìm được bóng tai của Thượng Vũ, hai mắt anh như phát ra tia lửa, cả người sát khí tỏa ra kinh người.

Nếu hôm nay Thượng Vũ không thể ra được thì anh cũng mãi mãi không trở ra ngoài.

Đời này anh và cô mãi không xa rời!!!

Bạn đang đọc truyện *Tiền Duyên Kiếp Này Gặp Gỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Em tin được anh không ?

Thượng Vũ ngồi cuộn mình vào gốc cây to, cô thật sự rất mệt, lại lạnh và vô cùng đói. Thời gian vừa qua cô sống bên cạnh Tiêu Hàn từ việc ăn đến việc ngủ đều được anh quan tâm chăm sóc. Có khi cô đã thật sự quen với việc ở bên cạnh anh...

Hôm nay vừa xa anh một chút, cô lại gặp rắc rối ngay. Rõ ràng cô vô dụng quá rồi còn gì?

Lại ngồi suy nghĩ không biết Tiêu Hàn đã biết được cô mất tích chưa, hay thật lòng anh vẫn chưa biết?

Nhưng mà quên mất, anh vẫn chưa biết được việc anh sắp bị người ta hãm hại, cô vẫn chưa nói cho anh biết. Làm sao đây, làm sao đây?

Thượng Vũ thật sự không thể nào ngồi yên được, bây giờ cô không cần biết cô có tình cảm gì với Tiêu Hàn hay không. Nhưng nếu Tiêu Hàn thật sự có chuyện gì thì cô sẽ khó chịu lắm. Cái khó chịu mà ngay cả chính bản thân cô cũng không thể hiểu được.

Không nghĩ nhiều nữa, cô đứng dậy lại ngó nghiêng một chút, theo cảm tính cô chọn một hướng để đi.

- Tiêu Hàn, tốt nhất anh đừng có chuyện gì, nếu không Thượng Vũ tôi sẽ cảm thấy rất khó chịu.

Tiêu Hàn nhìn vào cánh rừng đen sâu trong kia, anh thật sự vô cùng lo lắng cho cô. Anh thật lòng không hề muốn cô gái nhỏ của mình phải chịu bất kì đau đớn hay tổn thương nào.

Ngay cả khi cô vẫn còn là Thái tử phi, chỉ cần cô bệnh anh đã lo đến sốt vó thì đừng nói đến chuyện cô hôm nay bị lạc một mình trong rừng sâu.

Nếu hôm nay cô không ra được, anh cũng sẽ theo cô, và bọn người ngoài kia cũng phải bồi theo cô.

Tiêu Hàn trang bị súng, quả kích nổ loại tân tiến nhất của Kinh cùng với chó săn nghiệp vụ của Trần Đặc.

Đi theo sau anh là Phiêu cùng ám vệ của Kinh, một tốp lính của Trần Đặc, và hắn cũng đích thân đi cùng.

Tiêu Hàn vẫn rất nhân từ, tạm thời để cho cái đầu vẫn nằm yên trên cổ của hắn mà không bị biến dạng chút nào.

Đoàn người tiến dần vào trong rừng sâu, chó săn chạy đi trước, bọn người Tiêu Hàn theo sau.

Đi sâu vào tầm 2 km thì quả thật khu rừng này có chút kì dị. Thực vật trong đây sinh trưởng rất tốt hay nói đúng hơn là quá tốt. Các dây leo hiếm gặp trong vùng thảo nguyên cũng được xuất hiện ở đây. Giữa bạt ngàn thảo nguyên bao la lại mọc lên một đám rừng, chuyện hiếm có cũng lại xảy ra.

"Xột xoạc", trong bụi cây to đằng kia có tiếng động lạ. Tiêu Hàn đưa tay thông báo mọi người dừng lại, một vài ám vệ của Kinh đi lên trước, tiến đến kiểm tra bụi cây.

Những chú chó nghiệp vụ sủa không ngừng, nhưng không phải là đánh hơi ra Thượng Vũ mà giống như vừa phát hiện ra việc gì đó kì lạ lắm.

Tiếng cột xoạc lại càng lúc càng lớn, ám vệ của Kinh đi từng bước một cẩn thận đến không phát ra tiếng động.

Trần Đặc dõi mắt theo nhìn, đến hẳn cũng phải ngạc nhiên về sự lợi hại của các ám vệ. Không hổ danh là tổ chức sát thủ số 1 hiện nay, đến cả đi cũng không để lại tiếng động.

Các ám vệ đi càng gần đến bụi cây thì tiếng động phát ra càng to. Hai người ám vệ nhìn nhau gật đầu, nhanh chóng tách đôi bụi cây ra làm hai bên.

Cả đoàn người hoảng hốt khi một con rắn to hơn cả trăn Nam Mỹ đang bò ra, trên miệng nó vẫn đang ngậm một con chuột to.

Tiêu Hàn cho người lùi lại, ra lệnh cho ám vệ tản ra hai bên.

Anh lại chăm chú nhìn kĩ một chút, rõ ràng về màu sắc và tốc độ vận chuyển của con rắn thì nó trông giống một con rắn lục nước nhiều hơn là rắn độc.

Phiêu lên tiếng:

- Lão Đại, hình như là rắn lục nước.

Tiêu Hàn gật gù, anh nói:

- Tất cả đứng im, không ai được nhúc nhích.

Rắn lục sẽ không có độc, nhưng con rắn này quá to so với bình thường, không biết nó đã bị nhiễm độc hay đây là kết quả của các nhà khoa học thuê đất của Trần Đặc nghiên cứu. Tốt nhất những việc không chắc chắn không nên hành động bừa.

Con rắn bò chậm chậm đến chỗ Tiêu Hàn, toàn thân nó màu xanh lục, da trơn bóng trong đáng sợ vô cùng. Đầu con rắn to như đầu một người bình thường, thật sự rất kinh hãi.

Đoàn người im lặng không ai nhúc nhích gì, con rắn bò qua từng người, sau lại bò đi mất. Đúng như Tiêu Hàn nghĩ, nó sẽ không ăn thịt người.

Trần Đặc gan thả, lo sợ hỏi:

- Tiêu Lão Đại sao anh không giết con rắn đó.

Phiêu ra hiệu cho đoàn người tiếp tục đi, nhàn nhả nói:

- Ngài muốn nổ súng dụ các loại khác ra đây hợp mặt à?

Trần Đặc khề rùng mình, vừa nãy chỉ là một con rắn lục không độc. Nếu lại ra thêm một con hổ mang.....đáng sợ quá!

Thượng Vũ một mình đi vào trong rừng, cô vừa nãy gặp một con sâu nhưng to gần bằng con lươn nhỏ. Thật sự khu rừng này quá đáng sợ, cô không biết rồi mình có gặp được những sinh vật nào đáng sợ hơn thế nữa không.

Đoàn người Tiêu Hàn đi đến một góc cây to, xem xét xung quanh, lại cho chó săn đến đánh hơi.

Những chú chó sủa vang trời, có người thông báo:

- Tiêu Lão Đại đã tìm ra Chu tiểu thư.

Tiêu Hàn gật đầu:

Đi theo.

Thượng Vũ đi lang thang trong rừng, cô giờ phút này đã không thể nào đi được nữa. Cơ thể vừa lạnh lại vừa đói, không có nước cũng không có thức ăn, nhiệt độ trong rừng lại quá kinh dị.

Bản thân kiệt sức nhưng trí óc lại không cho phép cô ngã quỵ. Cô phải tìm được Tiêu Hàn, tìm được anh cô lúc đó mới yên tâm.

Đi thêm một đoạn nữa, Thượng Vũ mệt mỏi, cô ngồi phịch xuống đất mặc cho nền đất dơ bẩn. Trên trời lại đổ mưa, những hạt mưa rơi xuống đầu xuống vai cô, cảm giác lạnh lẽo càng tiến lại gần.

Thượng Vũ cô như kiệt sức, chỉ còn đầu óc là tỉnh táo.

Ngã vật xuống đất, cô miên man nhớ đến gương mặt Tiêu Hàn. Cô tự hỏi cảm xúc của cô đối với anh thật ra là gì?

Gọi là yêu à? Cô gặp anh đã bao lâu đâu. Nhưng sao khi biết được anh đối diện với khó khăn trái tim cô lại khó chịu đến như vậy. Còn nữa, là cô ghen, ghen với Tiêu Mẫn, ghen khi Tiêu Hào nói rằng bọn họ là người yêu của nhau...

Cô rốt cuộc có yêu anh hay không?

Hai mắt nhắm chặt, tiếng gió bão kêu gào làm lòng cô tê dại. Kiếp này cô cầu trả thù đôi hoạn đâm kia, nhưng nếu cô yêu anh, cô có nên trả thù tiếp hay không đây???

Thù hận kia, có quan trọng hơn người cô yêu?

Tiêu Hàn từ xa đã nhìn thấy được bóng dáng cô gái nhỏ nằm ngã ra giữa nền đất lạnh lẽo. Trái tim anh đau như ai bóp nghẹn. Anh không quen, không quen nhìn cô gái của anh bất lực đến thế kia, anh không quen!

Chạy nhanh đến chỗ cô, Tiêu Hàn ôm xóc cô lên, anh vỗ vỗ nhẹ vào mặt cô vài cái.

Thượng Vũ mở mắt hồ hồ, cô nhận ra anh, là Tiêu Hàn, là anh...

- Tiểu Vũ, em dậy đi, em đừng làm anh sợ, anh đến rồi đây, anh đến rồi.

Thượng Vũ đưa tay vuốt ve mặt anh:

- Ừ đến rồi, anh đến rồi.

Tiêu Hàn mừng rỡ mỉm cười, anh bế cô lên, ôm cô vào lòng. Lại cho đoàn người đi về phía vừa đi, phải nhanh chóng đưa cô ra khỏi khu rừng đáng sợ này.

Bỗng dưng từ xa có tiếng bước chân chạy rầm rầm đến. Một tiếng hét kinh hồn vang lên:

- Tiêu Hàn, mày phải chết, phải chết.

Viên đạn từ nòng súng người đàn ông đó bay ra, vì trong mưa gió lại thêm việc bọn người Tiêu Hàn đang quay lưng về nên viên đạn ấy cắm phập vào lưng Tiêu Hàn.

Phiêu hét hoảng nổ súng vào bọn chúng, cả đoàn người Tiêu Hàn cũng nổ súng vang trời.

Phía bên kia nhân lực cũng rất mạnh, bọn chúng cho kích một quả pháo nổ, trong tích tắc cả vùng trời khói bao phủ.

Tiêu Hàn ôm chặt Thượng Vũ trong tay, anh khẽ nói:

- Nhắm mắt lại, ngoan, nhắm mắt lại sau đó anh đưa em ra ngoài.

Thượng Vũ ôm lấy vết thương trên vai anh, máu đỏ từ vai anh thấm dần ra bên ngoài. Nước mưa như trút xuống, cô vội dùng hết sức tát một cái thật mạnh vào má mình, khiến bản thân vì đau mà trở nên tỉnh táo hơn.

Một tay Tiêu Hàn ôm lấy cô, tay còn lại liên tiếp nhả súng về phía bọn người kia.

Do bên Tiêu Hàn bị phục kích lại trong thế bị động, một vài người của Trần Đạt đã ngã xuống.

Trần Đạt giờ phút này rất tức giận, hấn hét lên:

- Mẹ kiếp bọn mày, dám đến địa bàn của ông giết khách của ông à?

Phiêu cười cợt:

- Trần Đạt, ông phòng bị kiểu gì thế?

Trần Đạt vừa bắn gục một tên, cười ha hả:

- Phiêu này, là do bên tôi sai sót, nếu ra được tôi hứa sẽ bồi tội cho Tiêu Lão Đại.

Phiêu lại cười lớn tiếng:

- Cái gì mà nếu ra được, chúng ta chỉ có thể thắng, không thua.

Trần Đặc lại nhìn người của Kinh, bắt giác trên môi ông ý cười sâu hơn.

Phía bên kia, tên cầm đầu lên tiếng:

- Haha...Tiêu Hàn, mày không nghĩ có ngày sẽ chết dưới tay tao đúng không?

Tiêu Hàn vừa nổ súng bắn chết một tên vừa nói:

- Mày có bản lĩnh đó đã không đợi đến bây giờ.

Tên cầm đầu hét lên:

- Ngày trước mày giết em trai tao, bây giờ tao phải giết chết mày.

Nói rồi hắn vừa xả đạn liên tục về hướng bên này, vừa chạy đến chỗ Tiêu Hàn.

"Bằng" một phát, viên đạn bay ngay chính đầu tên kia. Hắn ta há hốc mồm như không tin vào mắt mình.

Viên đạn đó là do Lạc bắn.

Tên cầm đầu ngã quy, hai mắt hắn trợn ngược lên như kiểu không can tâm. Nhưng không can tâm thì làm sao được, thắng làm vua,thua mất mạng. Có trách là trách năng lực bản thân mình chưa đủ.

Phiêu cùng đoàn người giải quyết những tên còn lại, ngay cả tên đi theo tên vừa chết kia cũng bị bắn chết.

Phiêu nhìn Lạc, anh hỏi:

- Tưởng chú đi đâu hóa ra là đi dạo trong rừng à?

Lạc vỗ vỗ vai Phiêu:

- Tôi xem chút nữa không còn miếng thịt trở về rồi, anh đừng đùa tôi nữa.

Phiêu bây giờ mới để ý, Lạc cả người bẩn thỉu, trên mặt toàn là đất dơ.

- Này, cô nào đuổi theo chú hay sao vậy?

Lạc rung mình:

- Em rần.

Phiêu nheo mắt. Rần à? Có khi nào là con rần khi nãy không???

Tên Lạc này sợ rần à?!!!

Tiêu Hàn nhanh chóng ôm lấy Thượng Vũ chạy như bay ra ngoài. Cô đã mệt lắm rồi, cả người cô tỏa ra hơi nóng bùng bùng.

Thượng Vũ vẫn ôm vết thương trên vai Tiêu Hàn, cô khó chịu hỏi:

- Anh thả tôi xuống đi, để Lạc đưa tôi ra ngoài là được rồi.

Tiêu Hàn vẫn đi nhanh như chạy:

- Không được, bọn họ không nhanh bằng anh.

Cô vừa mệt nhưng lại vừa đau lòng, cảm giác trái tim nghẹn như bị ai bóp nghẹt:

- Anh bị thương rồi, vết thương chảy máu nhiều lắm. Anh bỏ tôi xuống đi, bỏ xuống đi.

Tiêu Hàn cau mày, nước mưa rơi xối xả vào mặt anh, từng giọt từng giọt chảy ôm theo đường nét gương mặt anh.

- Vết thương nhỏ đó không đáng gì, em có dấu hiệu sốt rồi.

Thượng Vũ nghe đến đây, nước mắt cô tự nhiên chảy dài. Phải là chân tình như thế nào anh mới không màng đến thân thể của mình mà lo cho cô. Một cái sốt của cô có là gì so với vết thương đang loang lổ máu kia.

Anh thích cô, anh nói anh thích cô, nhưng giữa thích và sự hy sinh quên cả bản thân mình nó còn xa lắm.

Trái tim cô rung rinh rồi, trái tim cô như tan chảy rồi. Là tan chảy vì mưa hay là vì sự ân cần của anh?

Ngước đôi mắt đắm lệ, cô đưa bàn tay vuốt ve gò má anh:

- Tiêu Hàn, anh yêu tôi từ khi nào?

Tiêu Hàn nhìn cô, chân anh vô thức đi chậm lại, giữa màn mưa lạnh buốt, anh ôm cô siết chặt hơn bao giờ hết. Trong đáy mắt tràn về nhu tình:

- Nếu anh nói anh yêu em từ kiếp trước thì liệu Thượng Vũ em có tin không?

Thượng Vũ nhìn anh, hỏi cô tin không à? Cô không biết, cái cô biết được bây giờ là sự chân thành đến cực điểm của anh.

Cô không nói gì, chỉ khẽ mỉm cười, môi cong lên rất đẹp:

- Em tin anh được không?

Trong mắt Tiêu Hàn tràn đầy vẻ kích động, anh cười:

- Nếu em không tin được Tiêu Hàn anh thì trên đời này chẳng ai là đáng tin được cả.

Bạn đang đọc truyện *Tiền Duyên Kiếp Này Gặp Gỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Hồ Ly thượng vũ !

Sau khi ra khỏi khu rừng chết chóc đó, đoàn người Tiêu Hàn trực tiếp lên máy bay bay thẳng về thành phố A.

Tiêu Hàn được bác sĩ riêng lau rửa vết thương và lấy đạn ra nhanh chóng. Sau anh lại cho bác sĩ kiểm tra cho Thượng Vũ.

Cô cơ bản là không sao, chỉ sốt nhẹ chứ không có gì đáng ngại. Nhưng do quá mệt nên cô ngủ li bì đến khi máy bay hạ cánh vẫn chưa tỉnh dậy.

Tiêu Hàn cũng không muốn đánh thức cô, anh cứ như thế ôm cô một đường từ máy bay xuống lại ôm cô lên xe, đến khi về nhà cô vẫn chưa tỉnh dậy.

Đặt cô nằm lên giường, Tiêu Hàn khẽ cười, hôn lên trán cô, anh nói:

- Ngốc chỉ giỏi ngủ.

Cho người canh cô, anh dặn dò chú Kiên quản gia:

- Khi nào Tiểu Vũ tỉnh dậy, chú bảo cô ấy ở nhà đợi con, con đến công ty có chút việc cần giải quyết.

Chú Kiên ngơ ngác nhìn bóng lưng cao gầy của Tiêu Hàn. Anh xưng con, gọi chú với chú, chuyện đáng kinh ngạc. Đã hơn 20 năm rồi, chú Kiên chưa từng nghe lại cách gọi thân thương đó kể từ khi ba mẹ Tiêu Hàn mất.

Bất giác anh nhìn lên trên lầu, lại mỉm cười gật đầu hài lòng hơn hết.

Tiêu Hàn đến công ty, người vui nhất có lẽ là Tiểu Hào. Cô nhanh tay rót một tách cà phê cho Tiêu Hàn, lại cứ đứng chần chừ không chịu ra khiến cho Tiêu Hàn có phần khó chịu.

- Tiểu Hào, sao cô không ra ngoài?

Tiểu Hào giật mình, cứ mãi nhìn Tiêu Hàn nên cô quên mất cả ý tứ:

- Xin lỗi Tiêu H...à Tiêu tổng, em mãi suy nghĩ một việc, em xin lỗi, xin lỗi ngài.

Tiêu Hàn cau mày, anh cũng không muốn làm khó dễ cô:

- Ừ cô đi ra đi, lần sau chú ý hơn.

Tiểu Hào đi ra ngoài, đi ngang qua bàn làm việc của Thượng Vũ, mắt cô neho lại, sát ý hiện ra rõ ràng.

Mà một màn kia, làm sao qua được mắt Tiêu Hàn.

Thượng Vũ sau khi tỉnh dậy, bụng lại đói cồn cào. Cô đi nhanh ra ngoài, vừa ra lại gặp được chú Kiên. Nhìn thấy cô, chú cười hỏi:

- Chu tiểu thư cô là muốn xuống nhà sao?

Thượng Vũ cười tươi:

- Sau này chú đừng gọi cháu là tiểu thư này tiểu thư nọ nữa. Cứ gọi cháu là Tiểu Vũ hay Vũ Vũ là được rồi.

Chú Kiên gật đầu, ông cười phúc hậu:

- Được, được, Tiểu Vũ muốn tìm gì à?

Thượng Vũ xoa xoa cái bụng, cô nũng nịu:

- Chú Kiên cháu đói quá.

Chú Kiên gật đầu, ông dẫn cô xuống nhà bếp cho người dọn một bàn ăn ngon cho cô.

Thượng Vũ sau khi ăn xong lại nghe chú Kiên nói Tiêu Hàn đã đến công ty. Cô không nghĩ nhiều liền thay quần áo, bắt xe đến công ty.

Vừa vào đến tầng 42, cô đã thấy một đám người tụ tập ngay góc khuất vào bàn thư ký. Lại nghe loáng thoáng tên cô, cũng không vội lắm, cô núp sau nghe ngóng một chút xem họ nói gì.

- Ê Tiểu Hào lâu quá sao tôi không gặp Chu Thượng Vũ?

Tiếng Tiểu Hào nhỏ nhắn:

- Tôi không biết nữa, không nghe chị Angel nói gì cả.

- Ủ mà nghe nói cô ta đang qua lại với Tiêu tổng, việc đó có thật không?

- OMG, qua lại với Tiêu tổng ư? Hò ly tình, đúng là hò ly tình.

Thượng Vũ cau mày, cô là hò ly tình? Cô biến hóa thành hò ly được không nhi, bọn điều ngoa..

Tiếng của Tiểu Hào:

- Tôi không biết đâu, mà Tiêu tổng đã có người yêu rồi mà.

Cả đám lại nhao nhao lên:

- Ai? Là ai vậy?

- Có phải là cô gái xinh đẹp Tiêu Mẫn không? Người được Tiêu tổng nhận nuôi đó hả?

Tiểu Hào cười cười:

- Tôi không có nói à nha, là do các người tự nói đó.

- Đúng rồi, tôi từng thấy Tiêu tổng đưa cô Tiêu đó đi ăn ở nhà hàng mà.

- Ủ ừ còn gì nữa, tiệc thường niên năm nào mà Tiêu tổng không nhảy cùng cô Tiêu đó chứ.

Thượng Vũ thật sự không bức khi có người nói sau lưng cô, cái cô bức là việc Tiêu Hàn có tình ý với người con gái khác. Tính cô yêu ghét rất rõ, cô sẽ không chấp nhận việc day dưa lằng nhằng này.

Từ xa giọng Angel truyền đến:

- Ai cho các cô tụ tập ở đây? Tiểu Hào cô quên quy tắc công ty rồi à?

Nghe tiếng trưởng thư ký tầng 42, mọi người ai nấy đều lo sợ giải tán. Ngay cả Tiểu Hào cũng giật mình một phen.

Đám người lục đục tan đi, khi đi qua hành lang vào thang máy thì đụng mặt Thượng Vũ, cả đám người hốt hoảng giật mình.

Thượng Vũ thì đang giả vờ như suy ngẫm cái gì đó.

Một cô gái khi này luôn miệng chửi rủa cô là hồ ly tinh, giờ lại lên tiếng trước:

- Thượng Vũ, cô đang làm gì vậy?

Thượng Vũ giả vờ giật mình, cô khó chịu nói:

- À không có gì, tôi đang suy nghĩ không biết là khi này đánh cô ta mắt trái hay mắt phải.

Cả đám người ngờ ngạc nhiên ra:

- Đánh người gì? Là sao vậy Thượng Vũ?

Thượng Vũ lại bực mình, cô tức giận:

- Các cô nghĩ xem, cô ta gặp tôi đã nói tôi là hồ ly tinh mê hoặc Tiêu tổng của chúng ta. Giận quá tôi đâm cho cô ta một cái, bây giờ nghĩ lại tôi không nhớ mình đâm bên trái hay bên phải nữa.

Cả bọn giật mình thon thót, có người thì cứng hơn lên tiếng hỏi ngược:

- Thượng Vũ cô nói thế là có ý gì?

Thượng Vũ khôi phục bộ dáng đánh đá, cô kèn kiệu:

- Các người nghe không hiểu à?

Lại cười nhạt, cô đi đến chỗ bọn họ, khoanh hai tay, nói khẽ:

- Tôi là hồ ly tinh, nhưng không phải ai muốn làm hồ ly cũng đều làm được. Các cô rảnh rồi có khi đến tìm tôi, tôi dạy cho một khóa mê hoặc sếp tổng. Đừng phí thời gian đứng đây múa võ mồm nữa.

Búng tay cái bốc, cô nói tiếp:

- Thượng Vũ tôi lòng dạ hẹp hòi, nếu các cô còn đứng đây cản đường khiến tôi khó chịu, hồ ly tôi hứa sẽ cho các cô một vé rời khỏi Tiểu thị nhanh hơn cả khi các cô chửi rủa tôi là hồ ly. Các cô có tin không?

Cả bọn người nháo nhào chạy vào thang máy, như ong vỡ tổ. Đáng đời cái bọn nhiều chuyện nhất gan.

Thượng Vũ cười hả hê, cô lại nhớ đến một Tiểu Hào đưa cô lên đầu sóng ngọn gió. Lại nhớ đến sự trùng hợp đáng ngạc nhiên kia, tâm tình Thượng Vũ có chút khó chịu. Quả thật như Tiêu Hào nói, nếu không tin anh thì trên đời này chẳng ai là đáng tin nữa.

Thượng Vũ nghĩ nghĩ rồi lại trở về gương mặt vui vẻ thân thiện đi vào trong.

Tiểu Hào vừa nhìn thấy cô, sắc mặt cô ta có chút không được tự nhiên lắm. Trong lòng lại đang thầm mắng Thượng Vũ hèn hạ, nghĩ mấy hôm, hôm nay vừa nghe tin Tiêu tổng đến công ty lại cũng đến theo.

Nhưng trên mặt vẫn là ý cười thân thiện:

- Tiểu Vũ, cô đi đâu mấy hôm nay vậy?

Thượng Vũ nhìn Tiểu Hào, nói:

- À nhà bố mẹ tôi ở dưới quê có chút việc riêng.

Lại nhìn sang Angel, cô cười hỏi:

- Chị Angel, Tiêu tổng đã vào công ty chưa?

Angel nhìn cô, ý cười có chút đậm:

- Đã vào rồi, cô cũng nên vào làm việc đi.

Tiểu Hào nhìn thấy Thượng Vũ đi vào trong, cô có chút bực dọc:

- Tiểu Vũ, hay lát nữa hãy vào, tôi thấy Tiêu tổng không được vui.

Thượng Vũ không mặn cũng không nhạt, nói:

- Tôi phải vào làm việc đây, cảm ơn cô.

Tiểu Hào trên mặt có chút lúng túng, cô thoáng chốc nghĩ đến những lời nói khi nãy. Không biết Thượng Vũ có nghe được hay không mà thái độ của cô rất lạ so với bình thường.

Lại thêm phần tức tối, cô nói nhỏ:

- Chảnh chọe...

Angel khó chịu ra hân, cô lên tiếng:

- Tiểu Hào, tôi thấy cô dạo này rất kì lạ, việc của Thượng Vũ cô tốt nhất đừng mần đến làm gì.

Tiểu Hào bĩu môi:

- Nhưng chị không thấy thái độ và cách làm việc của cô ta sao, có khi lại giống với tin đồn ngoài kia.

Angel nghiêm mặt:

- Cô đừng nói tôi không nhắc nhở, Thượng Vũ không phải người cô và tôi có thể day vào. Lời đồn đại không có căn cứ, đến nghe cũng thấy không đáng tin. Mà nếu sự thật có vậy đi nữa thì cũng không đến phiên cô quản được.

Nói rồi Angel cũng bỏ đi, để lại Tiểu Hào ôm một bụng tức ngồi ở đó.

Thượng Vũ gõ cửa phòng Tiêu Hàn, lại nghe một giọng nam trầm ấm truyền đến:

- Vào đi.

Cô rón rén đi vào, cố gắng giảm thiểu tiếng va chạm của đế giày và mặt sàn. Lại đứng trước bàn làm việc nhìn Tiêu Hàn chằm chằm không chớp mắt.

- Có việc gì?

Tiếng Tiêu Hàn hỏi, chắc anh nghĩ cô là Tiểu Hào hay Angel nên mới hỏi như thế.

Thượng Vũ cố nín cười, cô vẫn không thêm lên tiếng. Tiêu Hàn đợi nửa ngày vẫn không nghe ai nói gì, anh có chút khó chịu.

Ngước mắt lên lại thấy Thượng Vũ đang mở to mắt nhìn anh, trên môi là ý cười vui vẻ. Nhịn không được, môi anh cũng tự giác cong lên.

- Anh đã nói chú Kiên em cứ ở nhà đợi anh mà?

Thượng Vũ gật gật, lại cười:

- Vâng nhưng em muốn đến tìm anh, không được à?

Tiêu Hàn đứng lên, anh đi đến chỗ cô, đưa tay kéo cô vào lòng, trên môi là nụ cười rất đậm:

- Được chứ, em tìm anh lúc nào cũng được.

Thượng Vũ lại nhìn anh, bất chợt cô dang đôi tay trắng mềm ôm lấy anh. Tiêu Hàn bị cô ôm làm cho cả người cứng đờ, phải mấy phút sau anh mới khôi phục lại thần trí, lại siết nhẹ cô vào lòng.

Thượng Vũ lại nỉ non:

- Tiêu Hàn, thật thoải mái.

Anh không nói gì, lại để cho cô ôm một lát thật lâu.

Tiêu Hàn như người trong mộng, anh nhớ da diết vòng tay mềm mại của cô, lại nhớ đến muốn phát điên cái điệu bộ nhỏ nhắn nỉ non của cô. Ngày hôm nay những thứ anh nhớ đều được thực hiện, trái tim anh như muốn reo lên không ngừng.

Khẽ tách cô ra, anh nâng chiếc cằm xinh đẹp của cô lên, cuôi người đưa môi mình phủ xuống môi cô...

Dây thần kinh như căng lên, môi cô thật sự quá ngọt, thần trí hiện giờ như không còn tỉnh táo. Thượng Vũ cũng không ngần ngại hòa theo anh, cô hiện tại không xác định rõ tình cảm cô giành cho anh có phải là tình yêu hay không. Nhưng nếu nói cô trao bản thân mình cho anh, cô sẽ không ngần ngại. Anh có thể không mần vết thương của mình chỉ lo cho sự an nguy của cô, thì cô tiếc gì cái gọi là ngàn vàng cho anh.

Tiêu Hàn nhận được sự hưởng ứng nhiệt tình của cô, anh càng ngày hôn càng mạnh mẽ. Nụ hôn mới đầu là nhẹ nhàng sau là mãnh liệt, lại men theo mùi vị dục vọng dâng cao.

Tiêu Hàn đưa bàn tay thô lớn xoa lên một bên ngực cô, tay còn lại ôm lấy cô thật chặt. Thượng Vũ cũng không phản kháng, ngược lại cô còn ôm lấy cổ anh, hai tay đan xen vào những tảng tóc đen nhánh của anh.

Tiêu Hàn mút mát hương vị thơm tho nơi khoang miệng cô, lại tham lam di chuyển xuống cổ, xuống xuống quai xanh, dần dần tiến gần xuống bờ ngực pháp phòng vì hôn sâu của cô.

Anh đưa tay xoa khẽ, lại nhẹ nhàng cân trọng nhìn cô, trong mắt tràn màu sắc của dục sắc:

- Tiểu Vũ, cho anh có được không?

Cô không trả lời, chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

Tiêu Hàn như được đốt thêm lửa, anh nhấc bổng cô lên, bổng cô về phía phòng nghỉ riêng trong kia.

Đá cửa phòng, bên trong có một chiếc giường không quá rộng nhưng đủ cho hai người nằm. Tiêu Hàn đặt cô xuống giường, lại cho kéo đóng kín cửa sổ lại, trong phòng chỉ còn lại một màu đen tối.

Với tay bật đèn ngủ phía trên tủ, cả khuôn mặt Thượng Vũ hiện ra trước mắt anh.

Cô nằm đó, tóc xõa dài, đôi mắt ước ất, ngực khê pháp phòng theo từng hơi thở. Tiêu Hàn như muốn bùng nổ tất cả dây thần kinh giác quan, đẹp quá, thật sự cô quá đẹp. Nét đẹp hiện đại lại có 8 phần dung mạo trước kia của Khuyết Thành, nhưng có lẽ vì giữa hiện đại và triều đại Tống Văn nên vẻ đẹp của cô có chút cách biệt. Nhưng không sao, trên cơ bản cô là một là được rồi.

Tiêu Hàn lại hôn cô, cái hôn mạnh mẽ vang dội, tay lại nhanh chóng cởi từng chiếc cúc áo của cô. Tay còn lại nhanh chóng luồn sau lưng, kéo khóa váy cô xuống, một đường lòi chiếc váy xinh đẹp bối tung ra ngoài.

Nuốt nước bọt vài cái, cả thân thể trắng nõn nà của Thượng Vũ hiện rõ mồn một trước mắt Tiêu Hàn. Mắt anh như không còn minh mẫn, con ngươi đỏ rực màu sắc dục vọng.

Nhanh tay cởi ngay chiếc áo sơ mi tối màu cùng quần âu đen thon dài, anh tiến lại phía cô, hai tay chống bên trên người cô đem cô bao bọc dưới thân mình.

Thượng Vũ bất chợt ôm lấy cổ anh, cô thều thào:

- Tiêu Hàn....

Nghe tiếng gọi yêu kiều của cô, anh không nhịn nổi nữa một đường hôn lấy vai cô, lại cởi dây áo trong, môi mút mát một bên hoa đào nhỏ, tay còn lại men theo đường cong cơ thể cô mà vuốt ve.

Thượng Vũ bị sự kích thích đến tê người, cô khẽ vận vẹo, hai tay bầu vào lưng anh không ngừng.

Tiêu Hàn lại cứ như chìm vào đôi bông đào cao vút ngạo nghễ, anh tham lam mút bên này rồi lại qua bên kia, chốc chốc lại dùng tay xoa nắn bánh bao nhỏ thành hình dạng không tưởng.

Như trêu đùa anh dùng lưỡi đá nhẹ lên hạt đào hồng nhuận, hạt đào bé bé như nụ hoa nhỏ từ từ nở rộ dưới môi anh.

Từng đợt mút mát trêu đùa như khiến cả anh và Thượng Vũ tê dại..

Một hồi lâu, anh lại mon men đưa tay đi xuống nơi bí ẩn nhất trong cô. Nâng cô nửa ngồi nửa nằm trên giường, anh cho tay mân mê huyết nhỏ, khiến Thượng Vũ như muốn rên lên thành tiếng. Trêu đùa chưa dứt, anh cố tình đưa ngón tay thon dài đi vào trong thăm dò. Ngón tay đi đến đâu, Thượng Vũ như cứng người đến đó. Cô không thể nào diễn tả được đây là loại cảm giác gì, chỉ thấy nó ngứa ngáy lại có phần hưng phấn lạ thường.

Thăm dò nhẹ nhàng, tay anh lại rút ra, kéo theo đó là một dòng nước ấm nhầy chảy ra. Thượng Vũ xấu hổ, kéo tay anh, cô nỉ non:

- Đừng mà Hàn, đừng mà....

Tiếng rên yêu kiều như kích thích anh đi đến giai đoạn cuối cùng. Tay nhanh nhẹn cởi chiếc quần lót, bên trong cự long đang càng ngày càng bành trướng.

Đặt hai chân cô dang rộng, anh khàn giọng:

- Anh sẽ nhẹ thôi, nhẹ thôi..

Nói rồi anh đưa cự long to lớn vào trong huyết nhỏ của cô.

Cảm giác của Thượng Vũ là đau đến không chịu được, trên má cô lăn xuống một giọt nước mắt, hai tay nắm thùm thụp vào ngực anh:

- Đau, đau quá!

Tiêu Hàn cả người cứng đờ, cô...cô không lẽ vẫn còn....

Cảm giác phấn khích như xâm chiếm tâm hồn anh, môi khẽ hỏi:

- Thượng Vũ em chưa...chưa...

Thượng Vũ tức giận hét lên:

- Chưa chưa cái gì, bà đây còn trong trắng, đau quá, đau chết tôi mất....

Tiêu Hàn khẽ lau mồ hôi trên trán, anh thà không được ăn, chứ cái kiểu ăn chưa no đã phải dùng nó khó chịu lắm..

Đỗ ngọt cô, anh khẽ hôn lên trán cô:

- Không đau, anh hứa sẽ không đau, không đau chút nào.

Không đợi cô nói thêm, anh đã đưa cự long đang bất động tiến dần vào, cảm giác như xuyên qua cơ thể đi vào nơi cực điểm của cô.

Giây phút cô hét lên đau đớn, trái tim anh vừa thỏa mãn lại vừa thương xót.

Nước mắt Thượng Vũ rơi thành dòng, cô khẽ thút thít, phía dưới vẫn truyền lên cảm giác đau đớn không thể tả được.

Tiêu Hàn đau lòng thay cô, anh hôn đi những giọt nước mắt kia, lại ôm cô vào lòng, môi thủ thủ:

- Anh xin lỗi, xin lỗi em Thượng Vũ.

Ngay thời điểm anh muốn rời ra, cô lại kéo anh lại, bắt giác nơi đó đụng chạm sâu hơn một chút làm cô nhũ mảy khó chịu. Lại nhìn gương mặt vì ghen mà khó coi của anh, cô tự dưng lại không nổi.

À cái này trước sau gì không bị phá vỡ, đau một chút đã không chịu được thì còn sức đâu mà mong trả thù?

Thượng Vũ nhìn anh, cô mỉm cười ôm lấy cổ anh hôn thật nhẹ. Tiêu Hàn lại hòa theo một, vừa hôn vừa dùng sức thân dưới tiến sâu hơn theo từng đợt hôn của cô.

Đến khi cả hai hòa làm một anh mới thăm dò biểu thái của cô, thấy cô đã thôi đau đớn anh mới nhẹ nhàng động khẽ.

Thượng Vũ ban đầu còn đau đớn khóc lóc nhưng sau đó được Tiêu Hàn vừa hôn vừa nhẹ nhàng thực hiện, cô thôi đau mà thay vào đó là một cảm giác sung sướng khó tả.

Từng đợt va chạm nhẹ của anh như đưa cô lên một bậc cao mới, từng cú huyệt nhịp nhàng và ổn định, cô hai tay bấu vào vai anh, cảm giác lần lần khó tả.

Tiêu Hàn phía trên vừa ra sức vừa thỏa mãn nhìn cô, từng tiếng rên nhẹ khẽ của cô như động viên tinh thần chiến đấu oanh liệt của anh.

Nhẹ nhàng sóng vỗ, sau là mạnh mẽ tăng dần, đến từ từ lại vang dội nhịp nhàng. Anh đưa cô lên vùng cấm thần tiên, từng cú đâm như muốn chạm sâu đến vùng cực điểm của cơ thể cô. Đến khi tiếng rên khẽ ngân nga cao vút, khi ấy cô đã thoải mái đến run người.

Tiêu Hàn vẫn chưa dừng lại, anh khẽ động, khẽ động nhịp nhàng. Mãi lâu sau đó, khi Thượng Vũ gần như kiệt sức thì một tiếng gầm nhẹ vang lên, Tiêu Hàn mồ hôi ướt đầm ngả ra trên người cô....

Bạn đang đọc truyện *Tiền Duyên Kiếp Này Gặp Gỡ* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Trung ti đại sư

Tiêu Hàn sau khi sáng khoái tinh thần liền hí hửng một bụng no đủ, chỉ mỗi Thượng Vũ là nhăn nhó cuộn mình trên giường.

- Tiêu Hàn chết tiệt!

Nghe cô lầm bầm, anh nheo nheo mắt cười:

- Tiểu Vũ em nói gì cơ?

Cô trừng mắt nhìn anh:

- Em bảo anh là đồ chết tiệt, chết tiệt đấy.

Tiêu Hàn một thân mặt dày nhào về phía cô, ôm ôm lại hôn hôn:

- Ủ anh xin lỗi, anh không cố ý.

Mãi một lát sau, cô mới có thể tự mình xuống giường. Chân vừa đặt xuống đất, một trận đau nhức dưới thân truyền đến.

Thượng Vũ lao đảo xuyết ngã nhưng rất nhanh được Tiêu Hàn đỡ lấy.

Vừa ôm tay anh, cô vừa nhéo nhéo không ngừng:

- Em bảo anh đừng làm nhiều, anh lại.... tức chết em mà.

Tiêu Hàn một bộ dạng vô tội, anh cứ cười hì hì đưa cô vào nhà vệ sinh, lại đích thân lau sạch sẽ cho cô, xong lại giúp cô mặc quần áo, chỉnh tề ngay ngắn mới cho cô ra ngoài.

Vừa vặn đến giờ tan ca, Tiêu Hàn đi xuống tầng hầm trước, Thượng Vũ đi sau, lý do vì cô chưa muốn công khai kéo lại kéo thêm phiền phức..

Ngồi trong xe, Thượng Vũ xoa xoa cái bụng, cô than thở:

- Ôi đói thật đấy, đói quá.

Tiêu Hàn xoa xoa đỉnh đầu cô, anh hỏi:

- Em muốn ăn gì?

Thượng Vũ hai mắt phấn khởi, cô hiện tại rất đói và cũng rất muốn đi ăn chút gì đó ngon ngon:

- Vịt nướng đi, em muốn ăn vịt.

Tiêu Hàn không nói gì, anh chỉ gật đầu đồng ý.

Ăn uống no nê, anh và cô về nhà, đêm đêm lại lăn qua lộn lại mấy lần nữa. Cuộc sống muốn bao nhiêu êm đẹp liền có bấy nhiêu êm đẹp.

1 tháng sau...

Tiệc thường niên của Tiêu thị vào mỗi rằm tháng 8 gần ngày Tết Nguyên Tiêu sẽ diễn ra một lần. Vào ngày này của những thời đại phong kiến ngày xưa đều là dịp lễ hội náo nhiệt. Năm nay cũng là lúc thân long từ quay về với thời đại của mình thuận theo ý chỉ của ân trên..

Trong giờ ăn trưa, Thượng Vũ lại gặp mặt Bích Y cùng Trương Lâm, cô không nghĩ sau sự việc kia Trương Lâm vẫn không dứt tình được với Bích Y, đúng trời sinh một cặp mà.

Lại nhìn về người đàn ông là trời là đất của cô trong kiếp trước, giờ đây cô đã không còn sự tức giận cùng hận ý. Có chăng có chút khó chịu, có chút tủi thân... Cô có lẽ nào đã buông bỏ vì Tiêu Hàn?

Lắc lắc cái đầu, cô không hiểu, thật sự không hiểu. Nếu trời cao an bày cho cô sống lại thì tại sao bây giờ lại xóa đi hận thù trong cô?

Mục đích mà ông Trời cho cô sống lại là để làm gì?

Hay..... Chắc không phải, chắc không phải đâu..

Tiểu Hào quơ tay mấy vòng trước mặt cô, cô áy hỏi:

- Cô suy nghĩ gì mà tập trung quên cả ăn vậy Thượng Vũ?

Nghe tiếng Tiểu Hào, cô giật mình, gấp gấp nở nụ cười trấn an:

- À không có gì, tôi đang nghĩ đến hôm tiệc thường niên không biết nên mặc gì?

Angel cười cười:

- Em mặc gì chẳng được.

Tiểu Hào lại nhanh miệng:

- Hay mình đi mua váy đi, dù sao cũng là bộ ba thư ký tầng 42, cũng nên ăn diện một chút chứ. Tôi nói đúng không Thượng Vũ?

Thượng Vũ vẫn còn đang đắm chìm trong suy nghĩ về cặp đôi Trương Lâm Bích Y nên cũng không tập trung mấy vào lời nói Tiểu Hào, cô vô tư gật đầu.

Nhận được sự đồng ý của Thượng Vũ, Tiểu Hào quay sang Angel:

- Chiều mai tan ca về sớm mình đi chọn váy nhé chị?

Angel cũng rất hài lòng, cô gật đầu đồng ý.

Sau giờ ăn trưa, Thượng Vũ có chút uể oải, cô thực sự cảm thấy kinh sợ khi ý nghĩa trả thù trong cô dần dần phai nhạt.

Phải biết khi cô sống lại chỉ nung nấu duy nhất một ý nguyện trả thù, nay ý nguyện đó lại bay mất một cách không giải thích được. Điều đó làm cho cô rất hoang mang, cô như mất đi mục tiêu sống, mà có khi lại có cảm giác nhẹ nhõm của sự buông bỏ...

Ngồi vò đầu bứt tai đến mãi một lúc sau mới thở dài mà nhìn nhìn đến bàn bên kia, nơi có người yêu cô, và hình như cô cũng yêu người đó!

Đi lại chỗ Tiêu Hàn, cô kéo lê chiếc ghế dựa xoay tròn của mình đi theo, lại ngồi sát vào Tiêu Hàn, cô hai tay ôm lấy tay anh. Buồn rầu ừ ừ hỏi:

- Tiêu Hàn, anh có hận ai bao giờ chưa?

Tiêu Hàn nheo mắt, từ trên cao nhìn xuống thấy được chớp mũi thẳng tắp của cô, anh trầm giọng:

- Rồi.

Cô thấp giọng:

- Anh có bỏ qua cho người khiến anh tổn thương bao giờ chưa?

Tiêu Hàn toàn thân bỗng cứng đờ, anh không hiểu cô hỏi anh là có ý gì nhưng câu hỏi đó lại khiến tâm tình anh chao đảo.

Cô vốn không hề nhớ được những gì từ kiếp trước, cô cũng không nhớ rằng anh đã từng làm cô tổn thương đến mức nào để cô phải tìm con đường tự vẫn bỏ mặc gia tộc, bỏ mặc cả anh...

Anh từng hận cô, hận cô ích kỷ một mình bỏ đi khi không chịu hiểu cho anh. Thân bất do kỷ anh không có lựa chọn khác trong thời điểm lúc đó..

Nhưng sau khi mất đi cô rồi, anh mới hiểu được không biết là khi ấy cô có bao nhiêu hận ý với anh, vì anh đã không giữ được lời hứa năm ấy...

Anh từng hận cô nhưng không thể nào ngừng yêu cô, nói chính xác ra anh không thể hận cô được.

- Đã từng - anh nói.

Thượng Vũ xoa xoa tay anh, cô thở dài:

- Anh làm cách nào hay vậy?

Tiêu Hàn tìm đập lộp bộp:

- Cách nào? Anh không thích cảm giác hận ai, nếu buông bỏ được nên buông bỏ. Còn không buông bỏ được thì nên từ bỏ, nhưng anh không hy vọng em sẽ từ bỏ.....

Đúng, anh sợ, là cảm giác sợ khi cô nhớ ra được kí ức của kiếp trước. Nếu cô hận anh, anh phải làm sao??

Chỉ bằng bây giờ khuyên cô nên buông bỏ, mặc dù anh không rõ cô đang đề cập đến ai...

Tiêu Hàn xoay Thượng Vũ đối diện với mình, anh dịu dàng nói:

- Thượng Vũ, con người có bao nhiêu cái hạnh phúc, nếu trong lòng ôm thù hận sẽ mãi không được thanh thản. Thay vì em cố chấp hận một người, sao không buông bỏ để lòng được nhẹ nhõm. Ông Trời sẽ không để em thiệt thòi, em không cần vung tay trả thù hay dẫn vật sẽ có người khác thay em giáo huấn người làm em đau lòng.

Nói đến đây anh có phần chột dạ nhưng biết thế nào vì muốn trừ đi hậu họa về sau, anh nên tự vả vào mình là tốt nhất.

- Em vốn không cần làm ác quỷ, đừng hận ai cũng đừng khư khư ôm hận ý trong lòng. Tha thứ sẽ làm bản thân em nhẹ nhõm đi rất nhiều...

Thượng Vũ nhìn anh đăm đăm, chốc lát cô lại phá lên cười:

- Tiêu Hàn, ôi đây là Tiêu Lão đại giết người không sợ máu tanh đây sao? Sao em thấy giống một sư thầy đang giảng giải cho chúng đệ tử vậy?

Tiêu Hàn có chút lúng túng, anh vội khụ khụ vài tiếng:

- À anh..anh chỉ không muốn thấy em khó chịu.

Thượng Vũ gật gật:

- Em hiểu rồi, hiểu rồi. Ấy da, không ngờ Tiêu tông của chúng ta lại thấu tình đạt lý đến như vậy.

Tiêu Hàn ôm lấy cái đầu nhỏ của cô, anh hôn nhẹ lên môi cô, lại cười đẹp trai rạng rỡ:

- Anh thấu tình đạt lý lắm, anh còn thấu việc này hơn nữa....

Nói rồi, anh nhắc bổng cô lên, đưa vào trong phòng nghỉ. Một lát sau bên trong có tiếng la hét lại có tiếng trầm luân khiến người nghe phải đổ tai tía mắt.

Bên ngoài cửa, có một người thoáng lạnh tâm, cả người mang theo dịch ý lạnh lẽo đến ghê người!

Tổng Văn Quốc.

Trong Đông Suồng điện, một thân ảnh tuấn tú đang nằm ngay ngắn trên giường, kế bên là một nữ tử xinh đẹp động lòng người nhưng sắc mặt lại nhợt nhạt khiến người nhìn phải đau lòng.

Giọng nữ nhân dịu dàng vang lên:

- Trung Ti đại sư, ngài có thể xem giúp bốn cung số mệnh của Thái tử và Thái tử phi hay không? Bốn cung lo lắng cho an nguy của hai đứa nhỏ này, e rằng cứ nằm đây mãi bọn chúng sẽ nguy mất.

Trung Ti đại sư vận một bộ trang phục thái giám tổng quản, thân hình ốm yếu gầy gò nhưng nét mặt lại hiền hậu phúc đức. Ông vuốt chòm râu bạc trắng, hai tay chấp trước ngực, đầu khẽ cúi:

- Nam mô A di đà phật, theo như căn mệnh không lâu nữa Thái tử sẽ tỉnh dậy khỏe mạnh như thường, mong Nương Nương không quá lo lắng.

Hoàng hậu nương nương nở nụ cười mừng rỡ, không lâu sau đó ánh mắt lại mang theo tia lo lắng nhìn thân ảnh nữ tử đang nằm yên lặng kia:

- Trung Ti đại sư, còn về Thái tử phi?

Vị cao tăng im lặng hồi lâu, cuối cùng vẫn chỉ là một đoạn thờ dài tiếc nuối:

- Thứ cho bản tăng nói thẳng, Thái tử phi e rằng mệnh số đã tận...

Thân ảnh Hoàng Hậu lão đạo không vững, may là có Hồng Cô Cô chương quản Phụng Tê cung đứng sau chống đỡ, mới tránh cho Hoàng Hậu một cái ngã xuống đất.

Hồng Cô Cô lo lắng, nói:

- Hoàng hậu nương nương xin người bảo trụ phụng thể.

Hoàng Hậu đứng đó lại nhìn về phía giường rộng, trong lòng nhất thời một bụng đau lòng dâng lên. Lệ nóng dâng khóe mi, bà lại gắng gượng giữ cho không tuôn trào.

Thành Nhi, đứa nhỏ đáng thương của bà, bà ngàn tính vạn tính cũng không tính được mệnh Trời. Bà tưởng rằng từ nhỏ nhìn nàng lớn lên là có thể hiểu được chân tình của nàng. Nhưng e rằng bà một chút cũng không hiểu được, không hiểu được.

Bà là Hoàng Hậu đứng đầu hậu cung, từ nhỏ Thành Nhi đã theo bà lại được Hoàng Đế ban hôn cho đích tử của bà làm Thái tử phi cao cao tại thượng. Bà cứ ngỡ rằng nàng rồi sẽ giống như bà, làm một Hoàng hậu tốt, bỏ qua được sự ghen tuông nữ nhi thường tình mà vững vàng ngồi trên hậu vị.

Nhưng nữ nhân vẫn hoàn là nữ nhân, nàng đi bước này đã không buông bỏ được chân tâm, bà căn bản không nên dưỡng nàng thành ra như thế, không nên như thế!

Mu bàn tay cũng là thịt mà lòng bàn tay cũng là thịt, cái nào bà cũng đau, cái nào bà cũng xót...

Trung Ti đại sư không nhịn được cảnh chia lìa đau thương. Ông nhắm mắt thở dài, cố lộ thiên cơ, cho Hoàng Hậu một cái an tâm

- A di đà phật, xin Hoàng Hậu bớt đau buồn. Phạm là duyên số ý Trời, có tránh cũng không tránh khỏi. Nhưng cốt mệnh phụng hoàng, đi một vòng vẫn là gặp lại nhau. A di đà phật, A di đà phật!

Hoàng hậu ngớ ngàng, tay bà run run, nắm chặt tay Hồng cô cô:

- Trung Ti đại sư như thế... như thế là có ý gì?

Trung Ti đại sư lắc đầu, ông chấp hai tay trước ngực, cúi đầu trầm ổn đáp:

- Thiên cơ bất khả lộ, A di đà phật!

Hoàng hậu nhìn nhìn ông, bà biết ông là người đặc đạo, từ trước đến nay chưa bao giờ đoán sai việc gì nên thập phần tin tưởng. Mặc dù có chút khó hiểu nhưng bà cũng không làm khó ông.

Chỉ cần ông cho bà một đức tin, bà đã cảm thấy mãn nguyện lắm rồi.

Buông tay khỏi tay Hồng cô cô, Hoàng Hậu đoan trang chấp hai tay trước ngực, bà nhẹ giọng:

- Xin đa tạ Trung Ti đại sư, lần này vào cung có chút không hợp quy củ xin đại sư không chấp nhất. Chuyện đại sự bổn cung không thể làm gì khác hơn...

Trung ti đại sư lắc đầu:

- Là vinh hạnh cho bản tăng, thỉnh Hoàng hậu không cần áy náy. Canh giờ đã hết, bản tăng xin phép lui ra ngoài, Hoàng hậu không cần đưa tiễn.

Hoàng Hậu gật đầu, bà nhìn Hồng cô cô. Hồng cô cô hiểu ý, cung kính tiễn Trung Ti đại sư ra ngoài cửa.

Hoàng hậu thoáng nhìn lên giương, lòng bà đau buốt nhưng lại cố kìm nén tiếng lòng. Quốc gia đại sự cấp bách, bà không cho phép mình yếu lòng. Hoàng gia xem như nợ đứa nhỏ Khuynh Thành này một món nợ, nếu như...nếu như một ngày nào đó Trời cao thương xót nàng, bà quyết sẽ đền đáp thật xứng đáng cho nàng!

Bạn đang đọc truyện *Tiền Duyên Kiếp Này Gặp Gỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Cung đấu - cung đấu nữ cường tình quái a!!!

Đêm tiệc thường niên của Tiêu thị cũng sắp được diễn ra, đêm tiệc chiêu đãi toàn bộ nhân viên Tiêu thị và một số doanh nhân trong giới kinh doanh. Không ít cô gái mong ước nhanh nhanh đến ngày hôm ấy, vì biết đâu sẽ được lọt vào mắt xanh một đại gia thứ thiệt nào ấy..

Quy định bất thành văn của Tiêu thị, khi đêm tiệc bắt đầu, sau màn chào hỏi sẽ là điệu nhảy khai tiệc. Và cô gái cao quý xinh đẹp nhất sẽ nhảy cùng với Tiêu tổng. Mọi năm đều do Tiêu Mẫn nhảy cùng, năm nay mọi người đều đinh ninh cô ấy vẫn sẽ sánh vai cùng với Tiêu tổng triệu người mê kia...

Thượng Vũ dạo gần đây đêm ngủ rất không ngon giấc, cô cứ luôn mơ thấy mình là nữ nhân cổ đại, rồi còn được làm Thái tử phi. Mà điều quan trọng nhất là lại có cả Tiêu Hàn trong giấc mơ của cô.

Lắc lắc cái đầu, cô không biết là do cô xem nhiều phim cung đấu hay là do tâm lý cô không được bình thường.

Chắc chắn, chắc có dịp cô nên đi khám tâm lý một phen.

Mà nhắc đến bác sĩ cô mới chợt nhớ đến Tiêu Mẫn, cô gái có tin đồn mờ ám với Tiêu Hàn. Vô tình ngày hôm qua cô thấy cô ấy đi cùng một cô gái, mà cô gái kia do ngồi khuất sau cánh cửa nên cô không nhìn rõ mặt. Nhưng cảm giác lại có chút quen quen...

- Tiêu Hàn, Tiêu Mẫn ấy có quan hệ thế nào với anh nhỉ?

Tiêu Hàn đang ngồi ngoài vườn hoa cùng Thượng Vũ, nghe cô hỏi anh buông kéo tia hoa xuống, đi lại bàn chỗ cô đang ngồi.

- Là anh em, con bé mồ côi từ nhỏ được Tiêu gia anh nuôi nấng.

Anh cũng không có nói cho cô biết, Tiêu Mẫn khá giống với em ruột của cô ở kiếp trước...

Thượng Vũ lại gật gù, cô lại có chút quen mắt khi nghĩ đến Tiêu Mẫn, nhưng lại cố nhớ đã gặp ở đâu thì cô không thể nhớ ra được.

- À thì ra là vậy, chẳng trách hôm trước em nghe có người còn không biết nói rằng cô ấy là bạn gái của anh, lại được anh nuôi từ nhỏ.

Thượng Vũ vừa nói vừa cười, lại nheo nheo mắt ăn một quả nho ngọt vào miệng

Tiêu Hàn có chút lạnh lạnh sống lưng, không phải là cô đang ghen đấy chứ?

Kiếp trước hai người tí muội tình thâm chung chồng cũng không có ý kiến gì cơ mà... À à thôi quên đi, đó cũng chỉ là kiếp trước, trên cơ bản kiếp này họ không quen nhau.

Tiêu Hàn kéo ghế lại ngồi gần cô, anh cười:

- Ừ chắc do bọn họ không biết nên nói linh tinh, Tiêu Mẫn từ nhỏ đã theo Tiêu gia, vốn trước kia con bé họ Đào nhưng sau đó ông nội anh đã đổi thành Tiêu. Cũng xem như nhận con bé làm cháu gái Tiêu gia...

Thượng Vũ lại gật gù, một bộ dạng chăm chú:

- Em biết mà.

Tiêu Hàn vốn dĩ định nói thêm thì có điện thoại, là từ tổ chức gọi đến, anh đi ra ngoài tránh cho cô vì anh mà mất hứng.

Cũng vừa khéo chú Kiên báo có cô Tiêu đến thăm. Ai... vừa nhắc là đến ngay, khéo thật khéo thật.

Tiêu Mẫn từ xa đi vào, nhìn thấy cô trên mặt cô ấy cũng không hiện vẻ gì là ngạc nhiên. Lại đi về phía Thượng Vũ, cười nói:

- Thượng Vũ, chào cô.

Thượng Vũ lịch sự ngồi bật dậy, cô cười rạng rỡ:

- Chào cô Tiêu Mẫn, cô đến gặp Tiêu Hàn à, để tôi vào gọi anh ấy.

Thượng Vũ vừa định đi vào liền bị Tiêu Mẫn kéo tay trở lại:

- Không cần đâu, anh ấy đang bận mà, tôi đến thăm anh ấy chứ cũng không có việc gì quan trọng.

Thượng Vũ cười cười, cô cũng đành ngồi xuống, lại nhìn Tiêu Mẫn đang ngồi đó, xinh đẹp lại đáng yêu, cô cảm thấy có chút nuối tiếc giùm cho Tiêu Hàn. Nhưng biết làm sao được, người cô yêu, cô không muốn cho người khác chiếm được tiện nghi dù là một chút.

Tiêu Mẫn nhận cốc nước từ tay người làm, lại nhìn về phía Thượng Vũ:

- Vết thương của cô đã khỏi hẳn chưa?

- Cũng đã khỏi, tôi chưa có dịp cảm ơn cô nữa, cảm ơn cô nhiều nhé Tiêu Mẫn.

- Không có gì, việc Tiêu Hàn nhờ tôi dù thế nào cũng cố gắng giúp anh ấy.

Thượng Vũ lại nheo nheo mi tâm, cô gái Tiêu Mẫn này trong lời nói tràn đầy vẻ ái mộ. Nếu cô đoán không lầm, cô ấy không có tình cảm với Tiêu Hàn mới là lạ ấy.

- Thượng Vũ, Tiêu Hàn anh ấy... có tốt với cô không?

Thượng Vũ có chút giật mình, cô không nghĩ Tiêu Mẫn sẽ hỏi cô một câu không liên quan đến như thế.

- À rất tốt.

Tiêu Mẫn cũng không nói gì, cô ta chỉ cười cười. Vừa lúc ấy Tiêu Hàn cũng đi tới, Thượng Vũ thừa dịp lấy cớ đi rót nước để đi vào trong tránh cho cản trở anh em tình thâm nói chuyện.

Cô có chút khó chịu với ánh mắt của Tiêu Mẫn khi nhìn cô, nó có vài phần không được thân thiện cho lắm...

Đợi Thượng Vũ đi vào trong rồi, Tiêu Mẫn mới hỏi Tiêu Hàn một câu:

- Anh thật lòng thích cô ấy à?

Tiêu Hàn không nói gì, anh chỉ gật đầu đồng ý.

Tiêu Mẫn lại chưa xốt:

- Bao năm qua em đi theo anh cũng không bằng một cô gái vừa mới gặp.....

Nhìn thấy sự đau lòng của cô, Tiêu Hàn có chút không nỡ nhìn. Nhưng anh muốn mọi thứ phải rõ ràng tránh cho sau này làm buồn lòng Thượng Vũ.

- Tiêu Mẫn, anh và em không thể.

Tiêu Mẫn lắc đầu mỉm cười:

- Em biết, em đều biết....

Hai người lại im lặng khá lâu, lát sau cũng là trò chuyện một lát sau đó Tiêu Mẫn n cũng ra về.

Nhìn theo bóng lưng cô, Tiêu Hàn có chút đau lòng, nhưng là loại đau lòng của người anh đối với em gái chứ tuyệt nhiên không có một ý tình cảm nam nữ nào....

Phía trên cao Thượng Vũ cũng dõi theo bóng lưng Tiêu Mẫn, thật sự ánh mắt của cô ấy có chút quen thuộc.

Ngày hôm sau sau khi tan làm, Thượng Vũ cùng Tiểu Hào và Angel đi chọn váy tiệc. Mặc dù Tiêu Hàn có nói sẽ chuẩn bị cho cô nhưng căn bản cô sợ sẽ quá nổi bật, kéo theo nhiều phiền phức không đáng có.

Vào một cửa hàng chuyên váy đầm dự tiệc, do Tiểu Hào có thẻ VIP nên được ưu tiên chọn những mẫu mới nhất.

Angel chọn được một chiếc váy đen ôm sát cơ thể, cổ chữ V khiêu gợi nhưng thực sự rất hợp với dáng cô ấy. Tiểu Hào chọn một chiếc váy không quá ôm vì cô có chút tròn trĩnh, riêng Thượng Vũ cô chăm ngay chiếc váy màu hồng nhạt dài qua mắt cá.

Chiếc váy tầng trên ôm trọn bộ ngực phần dưới lại xòe ra dịu dàng đáng yêu, chất lụa kết hợp với gấm tạo nên một chiếc váy rất lạ rất đẹp.

Cô nhân viên tư vấn nhìn thấy Thượng Vũ chọn chiếc váy hồng, nhanh miệng khen:

- Cô đây rất có mắt nhìn đồ, đây là mẫu mới nhất vừa được tung ra thị trường, rất khó để tìm được bộ thứ 2 vì đây là mẫu số lượng có hạn chỉ may duy nhất 3 chiếc.

Thượng Vũ càng nghe càng thích, cô không phải thích vì đây là mẫu giới hạn mà vì cô gái ấy khen cô có mắt nhìn đồ. Rất thích, rất thích...

Sau khi chọn được bộ váy ưng ý, Thượng Vũ vui vẻ đi về, phụ nữ ngoài được ăn ngon và mua đồ đẹp ra thì chẳng có gì là thích hơn cả.

Đêm hôm ấy trong giấc mơ, cô mơ mình là một cung phi lộng lẫy, gương mặt khác chút so với cô, ước chừng chỉ 15,16 tuổi. Bên cạnh một tiểu cô nương đang diu tay cô, bụng lại tròn trĩnh nhô lên của người mang thai....

Lại thêm một cảnh khác, cô ở hiện tại một thân đau đớn ôm lấy Tiêu Hàn. Nước mắt giàn giụa, cô hình như sắp lìa đời....

Tiêu Hàn đêm nay cũng nằm mơ, anh thấy được hình ảnh mình ngồi trên ngai vàng ở điện Kim Loan, phía dưới là quần thần hô to:

- Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế!

Tiếng hô như sấm vang trời, như đánh thức cả lòng anh tỉnh dậy....

7g đêm tiệc thường niên được diễn ra. Bên ngoài đại sảnh của khách sạn Tiêu Thành không biết bao nhiêu là xe hơi sang trọng đậu sẵn, bên trong đại sảnh lại còn náo nhiệt và long trọng không ngờ.

Từng lớp người đi vào, có nhân viên công ty cũng có các đại gia kinh doanh, hay các chính trị gia đều có mặt. Có thể nói đêm tiệc thường niên thành phố A tề tựu đông đủ các nhân vật cán dần đầu.

Thượng Vũ đi cùng xe với Tiêu Hàn, cô vốn định đi sau nhưng anh nhất quyết không đồng ý. Không cãi lại được, cô đành ngồi cùng xe theo anh đến buổi tiệc.

Xe đậu trước cửa khách sạn liền có nhân viên mở cửa cung kính mời Tiêu Hàn đi vào, phía bên kia cũng có nhân viên mở cửa xe cho Thượng Vũ.

Cô hôm nay mặc bộ váy hồng nhạt hôm qua đã chọn, trang điểm thanh lệ, tóc búi lên cao lộ ra cổ trắng ngần xinh đẹp.

Mỗi một cái nhắc chân, cái cười nói đều khiến tâm tình người khác phải xao xuyến.

Thượng Vũ hít một hơi thật sâu, nếu như Tiêu Hàn đã muốn công khai thì cô cũng không có gì phải e dè sợ người khác biết. Còn về cặp đôi Trương Lân cùng Bích Y kia....ừm nếu buông bỏ được cô sẽ buông bỏ.

Khoác tay vào tay Tiêu Hàn, cô khẽ cười duyên, Tiêu Hàn lại vui vẻ đưa cô vào bên trong đêm tiệc.

Bên ngoài bầu trời đen kịt vốn rất nhiều sao, lại bỗng nhiên tối thêm vài phần. Một tia sấm chớp xoẹt ngang, kéo theo gió lạnh tràn về. Những người đi đường lại nhanh nhanh thêm một chút về nhà kéo lại một phen dính mưa đầu mùa.

Đâu ai nghĩ rằng, mệnh quý trời cao đang chiếu cố quay trở về!

Tiêu Hàn vừa bước vào liền có hàng trăm ánh mắt đổ dồn về phía anh, thật sự cũng không phải bọn họ hiếu kì anh mà là đang nhìn chăm chăm Thượng Vũ. Cái khoác tay kia...chắc chắc, có không biết bao nhiêu là tình ý a..

Xung quanh tiếng xì xào vang lên:

- Thượng Vũ đó, là Thượng Vũ, tôi đoán không sai mà...

- Tiêu tổng công...công..khai rồi kia...

- Yêu tình, quả là yêu tình mà...

Mặc kệ có bao nhiêu lời dèm pha cô vẫn không một tia để tâm đến, việc cô và Tiêu Hàn công khai trước sau gì cũng sẽ có mà nếu như cứ phải để ý tâm tình từng người chắc cô sẽ bị đau đầu mà chết mất thôi.

Vài vị quan to chức lớn đến nghênh đón Tiêu Hàn, Thượng Vũ cũng một phen nở mặt theo. À cái cảm giác được săn đón này cũng rất có phong thái chứ nhỉ?!

Cô và Tiêu Hàn đi lên phía trên cao, đâu hay ở dưới này có một người lẳng lẳng siết tay thật chặt, lại không một ai hay biết mà đi ra ngoài...

Một lát sau, một bóng dáng xinh đẹp là lướt tiến vào, không ai khác chính là Tiêu Mẫn. Mọi người cơ bản đều là đã gặp được cô gái họ Tiêu này nhưng đặc biệt hôm nay cô lại mặc một chiếc không khác gì so với bộ váy của Thượng Vũ đang mặc.

Đây là cái tình huống gì đây? Trước có một Thượng Vũ đi vào, sau lại có một Tiêu Mẫn mặc đúng cùng một chiếc váy đi vào. Mà cả 2 người đều là giai nhân bên cạnh Tiêu tổng, a a đây là như thế nào đây?

Thượng Vũ phía trên cũng có chút giật mình, cô không nghĩ sẽ có sự trùng hợp đến kì lạ như vậy. Lại nghĩ nghĩ đến mấy hôm vừa qua...Tiểu Hảo, đúng chỉ có thể là cô ta. Nếu cô đoán không lầm người cô gặp nói chuyện cùng Tiêu Mẫn hôm trước chính là cô ta. Nhưng mục đích cuối cùng của cô ta là gì?

Hay cô ta thật chất đang ghen? Cô ta yêu Tiêu Hàn?

Tiêu Hàn cũng nheo nheo mắt nhìn về phía Tiêu Mẫn, lại nhìn về Thượng Vũ, anh có chút không vui. Một bên là em gái, một bên là người anh yêu, nhưng nếu đem lên cân đo thì anh vẫn luôn đứng bên cạnh Thượng Vũ. Tiêu Mẫn cùng lắm có đáng đáp giống với em gái kiếp trước của Thượng Vũ mà thôi.

Lại thấy Thượng Vũ như muốn đi đâu đó, anh nắm tay cô lại, hỏi hỏi:

- Em đi đâu vậy? Không cần...

Thượng Vũ chớp chớp mắt, cô cười tình nghịch:

- Đây là em gái anh, có gì vẫn là người một nhà không nên có hiểu lầm. Em vào trong một lát sẽ ra ngay, không có việc gì.

Tiêu Hàn gật đầu, cô từ trước đến nay vẫn rất biết lý lẽ giống như năm xưa....

Trong lòng lại nhớ lại những hình ảnh tối qua mình nằm mơ thấy, một cồi lạnh lẽo dâng lên. Hình ảnh anh ngồi uy nghiêm trên ghế Rồng quá chân thật, thật sự là quá mức chân thật...

Thượng Vũ đi vào trong liền đụng mặt Tiểu Hảo, cô ta vẫn giả vờ không biết gì, lo lắng hỏi:

- Thượng Vũ, cô vào đây làm gì vậy?

Thượng Vũ hờ hững trả lời:

- Không có gì.

Nói rồi cô định bụng rồi đi lại bị Tiểu Hảo kéo lại, chiếc váy dài bị Tiểu Hảo cố tình dậm trúng, lại là gót giày nhọn làm cho chiếc váy vốn xinh đẹp lại rách đi một mảng.

Thượng Vũ bực mình, quát:

- Cô làm gì vậy Tiểu Hảo?

Tiểu Hảo bây giờ đã hết giả vờ ngây thơ, cô ta lộ ngay bản tính vốn có. Lại cố tình nhằm váy Thượng Vũ mà giẫm lên. Thượng Vũ vì vương váy quá dài lại do mang giày cao nên sức lực có phần yếu thế hơn Tiểu Hảo.

Đến khi cô giựt ra được thì đuôi váy đã bị rách loang lổ mấy mảng trông không còn ra chiếc váy như ban đầu nữa.

Thượng Vũ giận đến run người, sẵn tiện Tiểu Hảo đang vênh vào, cô vung tay tát một cái bốp vào má cô ta.

Tiểu Hào vì đau lại vì tức, cô ta nhìn cô chăm chăm, hốc mắt đỏ lên vì giận dữ, tay lại vung lên hung hăng muốn tát trả lại Thượng Vũ.

Nhưng cốt là không nhanh bằng Thượng Vũ lại bị Thượng Vũ xông lên tát thêm một cái vào má còn lại khiến cả mặt đều đỏ ửng.

Tiểu Hào bây giờ như lên cơn điên dại, cô ta nhào đến trên người Thượng Vũ định siết cổ cô, may sao vừa lúc ấy Tiêu Hàn đi vào, phía sau có thêm vài người nữa.

- Cô đang làm cái trò gì vậy?

Tiếng Tiêu Hàn hét lên, lại một tay đẩy ngã Tiểu Hào khiến cô ta giật mình ngã sấp sang một bên.

Tiêu Hàn đỡ lấy Thượng Vũ, lại lo lắng hỏi cô:

- Em có sao không tiểu Vũ?

Thượng Vũ xoa xoa cổ lại lắc lắc đầu:

- Không sao, em không sao.

Lúc bấy giờ Angel cũng đi đến, cô phán đoán tình hình một chút liền hiểu được vấn đề gì đang xảy ra. Trong lòng có chút buồn rầu, vốn cô đã biết Tiểu Hào có tình cảm với Tiêu tổng, cô từng bắt gặp nhiều lần Tiểu Hào si mê ngốc nghếch ngồi ngắm ảnh chụp lên trong điện thoại cô ấy. Lại có thêm phần cực đoạn khi cô ấy cứ ôm khư khư cái cốc uống trà của Tiêu Hàn, thật sự có chút biến thái. Nhưng dù sao đó cũng là chuyện riêng tư tình cảm riêng của Tiểu Hào, cô không tiện can thiệp. Nhưng dù sao cũng tình cảm chị em đồng nghiệp lâu năm, cô đã nhiều lần bóng gió cho Tiểu Hào hiểu rõ rằng cô ấy không phải là mẫu người mà Tiêu Hàn yêu thích nhưng tình cảm quá mức mù quáng, cô ấy đến cuối cùng vẫn là không thông.

Đến hôm nay khi có sự xuất hiện của Thượng Vũ thì có lẽ đã vượt qua được mức độ chịu đựng của Tiểu Hào khiến cô ta làm ra sự việc xấu hổ như vậy. Nếu cô đoán không lầm thì chính Tiểu Hào có liên quan đến sự việc Tiêu Mẫn và Thượng Vũ mặc cùng một mẫu váy nhưng còn sâu xa thế nào thì cô không rõ vì vốn Tiêu Mẫn cũng không phải người đơn giản!

Angel đi đến chỗ Thượng Vũ, lo lắng hỏi:

- Cô có sao không Thượng Vũ?

Thượng Vũ có chút hoảng nhưng cơ bản là không có gì đáng lo:

- Em không sao nhưng váy rách hết rồi.

Angel nhìn nhìn một chút lại hỏi Thượng Vũ vào trong:

- Đi theo tôi, tôi sẽ giúp cô sửa lại váy.

Thượng Vũ chưa kịp nói gì đã bị Angel kéo đi mất. Tiêu Hàn cũng không nói gì, anh có phần tin tưởng Angel sẽ giúp được Thượng Vũ vì vốn dĩ Angel trước kia xuất thân từ gia đình có truyền thống may mặc.

Lại nhìn về phía Tiểu Hào, Tiêu Hàn có chút churong mắt, hôm trước anh đã nhìn ra ánh mắt ganh ghét của cô ta khi đi ngang bàn của Thượng Vũ. Trong khi vừa nãy lại nghe Tiêu Mẫn lúng túng khó xử khi cô giải thích do chính Tiểu Hào đưa đến cho cô bộ váy và bảo là do anh nhờ cô ta đem đến.

Nhìn gương mặt có chút khó xử của Tiêu Mẫn, Tiêu Hàn nghiêng về cô nhiều hơn lại thêm khi nãy nhìn thấy Tiểu Hào định đánh Thượng Vũ thì phán đoán của cô cơ hồ như đã kết tội Tiểu Hào đáng trách nhiều hơn đáng thương kia.

Từ cao nhìn xuống cô gái đang ngã sóng soài kia, Tiêu Hàn neho neho mắt phượng, giọng lãnh khốc:

- Ngày mai cô không cần đến công ty nữa, tôi không muốn nhìn thấy cô.

Lại quay về sau nói với Lạc:

- Giải quyết hồ sơ cho cô ta.

Lạc gật đầu, anh đi đến chỗ Tiểu Hào, nhìn cô ta nói:

- Mời cô đi ra ngoài, cô bây giờ đã không còn là nhân viên của Tiêu thị, tiệc thường niên đêm nay cô không đủ tư cách tham gia.

Tiểu Hào trong mắt tràn đầy vẻ hoảng sợ, lại lắp bắp mở miệng:

- Sao...sao có thể như thế được?

Cô ta dùng đầu gối đi lại chỗ Tiêu Hàn, tay nắm lấy chân anh, khóc than:

- Tiêu Hàn sao có thể như vậy được, sao anh lại đối xử với em như vậy? Anh rõ ràng là thích em mà, chẳng qua con à kia quyến rũ anh thôi, anh nào có thích cô ta...

Tiêu Hàn càng thêm chán ghét, anh vùng chân:

- Cô ngày càng hoang tưởng, biến ngay khi tôi còn chịu đựng được. Biến!

Tiêu Hào trong mắt vừa khiếp sợ vừa giận dữ lại có chút không phục. Cô bò nhanh lại, một lần nữa ôm lấy chân Tiêu Hàn. Tiêu Hàn thực sự bị chọc giận, anh nhìn về phía ám vệ. Ám vệ hiểu ý, nhanh đi đến lôi Tiêu Hào ra ngoài, cô ta không cam lòng vẫn hét toáng lên:

- Tiêu Hàn, cô ta không yêu anh, cô ta không thực lòng với anh đâu. Chỉ có em thôi, chỉ có em thôi. Anh cũng thích em mà, anh vốn dĩ cũng thích em mà...

Tiêu Hào vừa la hét vừa được ám vệ của Kinh lôi ra ngoài, vì cô ta quá ồn ào nên ám vệ đành nhét khăn vào miệng sau đó lôi cô ta ra ngoài.

Mãi đến khi nghe tiếng gót giày của Thượng Vũ anh mới xoay người lại, vừa nhìn thấy cô trong mắt anh có chút ngây dại... cô thật sự quá đẹp rồi.

Bộ váy dài chấm gót được thay bằng váy dài ngang khớp chân, các đường xé loang lổ khi nẩy được xé cắt lại một cách rất có kỹ thuật. Trên eo thắt một chiếc nơ đáng yêu làm tôn lên vòng eo nhỏ gọn thanh mảnh của cô.

Váy vốn có tay lại được xé thành dạng xẹt vai, ôm trọn vòng 1 đầy đặn đầy đà. Đặc biệt là tóc, khi nẩy búi cao bây giờ lại chuyển thành cột cao đuôi ngựa, hai bên buông thõng hai lọn tóc xoắn xinh đẹp.

Trước là một Thượng Vũ sang trọng cao ngạo, sau lại tinh nghịch sinh động đáng yêu. Nhưng vẫn không hề mất vẻ cao quý, có khi lại mang thêm vài nét phong thái phi phàm, biến hóa xinh đẹp.

Tiêu Hàn trong mắt tràn đầy vẻ sùng nịch, anh nhẹ giọng:

- Em đẹp lắm Thượng Vũ.

Thượng Vũ hếch môi kêu ngạo:

- Em vốn là như vậy mà.

Nhưng thoáng chốc cô lại nhớ đến khi nãy, một trận choáng váng khiến cô đứng như không vững, trong đầu ong ong tiếng một lão nhân:

- Trở về, đến lúc trở về....

Đến khi Angel dìu cô ngồi xuống thì trong bộ não lại xoẹt qua hàng loạt hình ảnh thời cung đình cổ xưa.

Cô khi ấy lại như biến hóa thành mỹ nhân cổ đại, cô có khi lại đang ngắm hoa trong vườn, lại có khi ngồi ăn com cùng một vị phu nhân hiền hậu, xung quanh người hầu người hạ rất nhiều. Cô khi ấy tâm tình có chút thoải mái lại có chút thân quen..

Đặc biệt cô lại nhìn thấy Tiêu Hàn, anh mặc một bộ hắc bào dung mạo cực kì tuấn mỹ. Nhưng lại có phần không giống anh với hiện tại, vì trong hình ảnh thoáng qua anh trẻ hơn hoặc do trang phục cổ đại làm tôn thêm phần uy nghi của anh.

Tiêu Hàn khi đó tay trong tay với một cô gái khác, ánh mắt lại nhìn cô chăm chăm. Trong ấy có chút khó chịu, buồn bực lại đau lòng pha chút nhưng nhớ...

Cô khi ấy nhìn anh không chớp mắt, tay khẽ cuộn thật chặt. Lại băng lãnh cung kính hành lễ với anh, sau lại nói gì đó, cuối cùng là lướt qua anh đi mất.

Hình ảnh cô khi ấy cô độc, đau lòng lại có chút tê dại... Tim hình như cũng rất đau!

- Thượng Vũ, em sao vậy?

Nghe tiếng Tiêu Hàn gọi, toàn thân cô quay trở lại với thực tại lại nhìn anh vài cái, cô khẽ cười:

- Em không có gì, mình đi ra ngoài đi.

Tiêu Hàn gật gật, anh nắm tay cô đi ra ngoài, tiệc bên ngoài cũng vừa bắt đầu.

Nhìn thấy Tiêu Hàn cùng Thượng Vũ đi ra, mọi người xung quanh lại một phen trầm trồ, đa số là lời khen giành cho Thượng Vũ.

Thật sự cô quá nổi bật, khi nãy sang trọng thanh tao, bây giờ lại sinh động khí chất bất phàm.

Tiêu Mẫn nhìn thấy Thượng Vũ, trong mắt lóe qua tia ganh ghét nhưng rất nhanh sau đó lại biến mất như không có gì.

Đi lại phía Tiêu Hàn cùng Thượng Vũ, cô trưng ra một nụ cười rạng rỡ:

- Thượng Vũ, tôi không biết cô cũng thích chiếc váy này, nếu không tôi đã không mặc nó...

Trên mặt là thập phần lúng túng, Tiêu Mẫn thật sự cũng rất cảm thấy hổ thẹn đó chứ.

Thượng Vũ lại cười hi hi, cô nói:

- Không sao, tôi cũng đã không còn thích nữa rồi.

Sự áy náy trên mặt Tiêu Mẫn thoáng mất đi, thay vào đó là sự khó chịu, nhưng cô vẫn giấu vào trong mắt, thật sự cô che giấu rất giỏi.

MC buổi tiệc lên tiếng cắt ngang cuộc trò chuyện vô vị kia.

- Xin mời Tiêu tổng của Tiêu thị lên phát biểu vài lời khai mạc buổi tiệc tối hôm nay. Xin mời....

Một tràng pháo tay vang lên, Tiêu Hàn nắm tay Thượng Vũ đi lên phía trên. Đến sân khấu Thượng Vũ buông tay anh ra, cô để anh đi lên trên một mình.

Tiêu Hàn lại dứt thoát kéo tay cô lên, Thượng Vũ căn không được đành đi theo anh. Vừa bước lên từng bậc thang nối dài lên sân khấu, Tiêu Hàn khẽ nói nhỏ vào tai cô:

- lát nữa sẽ cho em một bất ngờ.

Nói rồi anh hôn tay cô dưới con mắt hàng trăm người trong khán phòng.

Phía gần sân khấu một tên phục vụ che kín mũi, trong tay lâm lâm một khẩu súng mini đặc biệt của Kinh....

Ngay vừa lúc Thượng Vũ theo Tiêu Hàn đi đến gần micro sân khấu thì một tiếng súng nổ vang lên, cả hội trường thất kinh bỏ chạy tán loạn.

Tiêu Hàn cũng hết sức ngạc nhiên, anh nhìn về phía phát ra tiếng súng, một thân hình nhỏ nhắn của phụ nữ bỏ chạy, Lạc và Phiêu chạy nhanh đuổi theo.

Tiêu Hàn có chút tức giận lại không biết bên cạnh mình Thượng Vũ hai tay đang run run...

Tiêu Hàn quay sang cô, anh thoáng chốc chết lặng khi nhìn máu từ ngực cô chảy loang thấm ướt cả chiếc váy màu hồng.

Cả người Thượng Vũ ngã nhào về phía anh, trong mắt cô mang theo tia sợ hãi lại pha lẫn tia minh bạch, cái nhìn làm tim anh như muốn nổ tung ra. Nó...nó không khác gì ngày hôm đó... ngày mà cô uống thuốc độc tự vẫn trước mặt anh...

Thượng Vũ thoi thóp, cô đau quá, đau nơi lồng ngực nhỏ nhoi này. Hàng ngàn hình ảnh chạy xoẹt qua trong đầu cô, cô nhớ rồi, cô đã nhớ rồi!

Tay run run, cô thoáng chốc nhìn lên Tiêu Hàn, anh bây giờ là một Tổng tài thần thánh cũng là một Thái tử Tổng Văn dưới một người trên vạn người. Còn cô, cô vốn là Thái tử phi cao cao tại thượng...

Trái tim nữ tử đơn thuần xem phu quân mình là Trời là biển, anh từng hứa sẽ yêu thương cô suốt một đời, chỉ một mình cô duy nhất chỉ một mình cô thôi. Nhưng rồi ra sao?

Anh trái ôm một trái phỉ, trái phỉ lại là muội muội ruột thịt của cô, phải ôm một lương đệ nhỏ nhắn phấn nộn. Anh có từng cảm nhận được trái tim cô đau đến nhường nào không?

Khi mà muội muội cô báo một tin hỷ rằng nàng ấy có thai, tâm tình cô như mặt sóng yên bình bị bão giông vay láy. Hình ảnh phu quân cô yêu thương hết lòng sủng nịch một nữ nhân khác, cung chiều ôm ấp nàng ta như xưa kia đã từng làm với cô...Một khắc kia trái tim cô như bị người phá vỡ, nó vốn không còn muốn đập nữa rồi.

Cũng một khắc ấy đã quyết định cô và anh hoàn toàn có khoảng cách không thể xóa nhòa...

Cô biệt Đế vương vốn vô tình nhưng lòng cô vẫn nuôi tia hy vọng với anh, nuôi hy vọng với lời hứa năm xưa của anh giành cho cô, rằng:

- Trước khi nàng có trường tử ta sẽ không để nữ nhân khác uy hiếp địa vị của nàng!

Buồn cười, buồn cười thật sự. Cô rơi nước mắt, rơi nước mắt cho thực tại sắp ra đi cũng là rơi nước mắt cho quá khứ hết sức đau lòng...

Lòng cô quá lạnh, lạnh đến mức muốn đông thành băng cả rồi....

Tổng Bạch Hiên, chàng nợ ta một lời hứa, ta chặt đứt lương duyên của mình. Chàng vốn không sợ ta đau lòng thì ta cũng chẳng sợ lòng chàng không khổ...

Chàng biết không?

Thái tử phi kia ta vốn không cần, ta cần chân tình đệ nhất....

Còn gì đau lòng hơn khi chàng tay ôm nhiều nữ nhân khác mà bản thân ta chỉ có thể im lặng đứng nhìn...

Ta thất bại...thất bại quá rồi!!!!

Giây phút cô trút hơi thở cuối cùng trên môi vẫn là mím chặt, miệng thì thảo chỉ mình Tiêu Hàn nghe được. Câu cuối buông ra, tay cô hạ xuống.

Kiếp người theo gió mà mất đi...

Tiêu Hàn hộc mắt cay xè, anh ôm cô thật chặt vào lòng, tay anh run run nắm lấy đôi bàn tay lạnh lẽo của cô...

Khóe mi không thẹn mà rơi ra một giọt nước mắt trong suốt, tim anh đau, đau quá, đau cứ như ai đang hung hăng bóp nghiền nơi quả tim đang đập liên hồi kia.. Câu cuối cùng cô nói với anh, anh vẫn nhớ rõ mồn một không sót một từ nào...

- Tổng Bạch Hiên...ta...ta...nhớ ra chàng rồi...

Cô nhớ ra anh rồi, nhưng cô cũng đi...đi rồi...Cô đến cuối cùng là muốn anh như thế nào, như thế nào đây???

Thiên nhân vốn đã định, từ biệt quyết không tha

Trùng sinh nơi đi đến, dứt thoát một đoạn tình!

Bạn đang đọc truyện *Tiền Duyên Kiếp Này Gặp Gỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Tổng Văn năm 36.

Hoàng Đế đương triều Tổng Bạch Ngọc băng hà, hưởng thọ 52 tuổi.

Thái tử Tổng Bạch Hiên được Lương Hoàng hậu nâng lên ngôi, lấy hiệu là Hàn đế, năm ấy hấn 25 tuổi.

Tổng Bạch Hiên lên ngôi, thê tử kết tóc trước kia là Ninh thị Ninh Khuynh Thành sắc phong thành Hoàng hậu. Nhưng đại diện lễ sắc phong được chế bỏ do sức khỏe Hoàng hậu không được tốt.

Tháng chạp, Ninh Hoàng hậu trút hơi thở cuối cùng trên giường bệnh ở Phụng Tê cung, năm ấy nàng chỉ vừa tròn 20 tuổi...

Đại tang Hoàng hậu diễn ra vô cùng long trọng, Hàn đế đau buồn, quốc tang được diễn ra trong vòng 10 ngày. Chính sự được Hàn đế đặt sang một bên, một thân phục trắng ngồi nghiêm trang bên linh cửu Hoàng hậu. Đến khi an táng, Hàn đế vẫn thường xuyên đến tế rượu bên trong lăng mộ của nàng...

Hoàng hậu mất, tuyển tú vốn 3 năm một lần được dời lại thành 4 năm sau, khi đó trong hậu cung Hàn đế rất ít phi tần, dưới gối lại chỉ có 2 công chúa.

Chương quản lục cung do Thái hậu chấp chương, cung vụ được chia một phần cho Ninh Phi cùng Hoa phi tạm quản. Duy Phượng ấn vẫn do Thái hậu bảo hộ thay Hoàng hậu.

Đến 3 năm sau đó, Hàn đế vẫn không phong Hậu mới, hậu cung từ khi Hoàng hậu qua đời đều vô chủ. Việc ấy làm cho các quan đại thần hết sức lo âu, thường xuyên dâng tấu chương mong Hoàng thượng thay đổi chủ ý cho mở tuyển tú hoặc buộc phải lập hậu mới.

Dưới sức ép các triều thần, Hàn Đế đồng ý cho mở tuyển tú, chỉ duy việc lập Hậu là luôn không lung lay được. Mà các quan triều thần khi ấy rất sợ uy nghiêm của Hàn đế, hấn lên ngôi chỉ vừa 3 năm đã hưng chấn thiên hạ, thống nhất giang sơn Tổng Văn. Hành vi mạnh mẽ, cương quyết, lại có sự trợ giúp của Đình Vương, rộng như mọc thêm cánh, nhất thời trong triều đình không một gia tộc nào độc chiếm lớn mạnh.

Bình quyền và binh phù giao ra, tạm thời do Đình Vương ấn giữ. Chỉ riêng việc ấy đã nói lên được Hàn đế uy nghiêm đến cỡ nào.

Triều đình Tổng Văn cơ hồ 30 năm sau vẫn nội triều yên ổn, không ai có sức uy hiếp đến lời nói và ngôi vị của Hàn Đế.

Chỉ riêng hậu cung lại có phần buồn tẻ!

Tổng Văn năm 40.

Lúc Ninh Vũ Ngưng tỉnh dậy, một tia sáng mặt trời chiếu thẳng vào mắt nàng khiến con ngươi có phần đau nhức. Xoa xoa hốc mắt, nàng khẽ động, hai

tay chống dậy nhìn thẳng vào tia nắng kia.

Thật chói nhưng cũng thật thoải mái!

Phải nói đã 1 tuần qua rồi, Vũ Ngưng mới được một hôm đón tia sáng mặt trời. Suốt một tuần đều là mưa dai dẳng như tối đất, cỏ cây xung quanh cũng có chút ủ dột. Mà nàng..... ai ai...là một thân mệt mỏi đau buồn.

Ngày nàng rơi xuống hồ khi ấy linh khí của khối thân thể này đã đứt thoát dời đi, mà nàng chẳng biết từ đâu lại trọng sinh vào, gây cho nàng một hồi hoang mang đau đớn.

Nàng vốn phải tiếp nhận đến 3 đoạn kí ức đau lòng, một là của khối thân thể này Ninh Vũ Ngưng, hai là kí ức hiện đại Chu Thượng Vũ, ba lại là kí ức của chính nàng - Thái tử phi Tống Văn...à không phải là Hoàng hậu mới đúng chứ Ninh Khuynh Thành.

Chật vật đến gần một tuần, nàng mới tiếp nhận hoàn toàn được hết số kí ức đó.

Ninh Vũ Ngưng là trưởng nữ của Đông các đại học sĩ, từ nhỏ thân thể vốn ốm yếu lại hay đau bệnh, nàng cơ hồ luôn làm bạn với ả sắc thuốc. Trong phủ phụ thân thương yêu nhưng ai...từ nhỏ đã bị kẻ mấu chèn ép, mà những việc đó phụ thân nàng cơ bản là không đoán được, mà nàng cũng không có gan đi tố cáo.

Đến khi tuyển tú vào cung lại được một cái phân vị nhỏ nhỏ là chính thất phẩm Ninh Thường Tại, chỉ lớn hơn cung nữ vài cấp. Lại đau lòng thay khi nàng mang họ Ninh, họ của chính cung Hoàng hậu đã qua đời. Từ khi tuyển tú đến giờ Hoàng đế cơ bản là không hề lật thẻ bài của nàng. Sau đó do thể chất ốm yếu lại không được sủng, thân là một cung phi nhưng luôn bị người của các cục ức hiếp, đến khẩu phần ăn hàng ngày từ Ngự thiện phòng cũng đều không bằng khẩu phần cho một nô tì hạ đẳng.

Nàng một phần vì uất ức, một phần vì nhiễm phong hàn mà qua đời.

Xui xẻo sao Thượng Vũ lại xuyên qua được.

Nói đến Chu Thượng Vũ vốn chính là Thái tử phi Ninh Khuynh Thành, nhưng khi trước kia do nàng tự vi phạm vào đại kỵ thiên cung, số mệnh chưa tận nên được cứu chữa kịp thời.

Lúc ấy linh khí lại xuyên vào Chu Thượng Vũ một cô gái hiện đại, trải qua kiếp sống đau thương cùng cực bị người yêu tên Trương Lân phản bội, nàng đâm xe xuống vực chết lại xuyên về khối thân thể của Ninh Khuynh Thành. Chịu đựng hết những đau đớn của một kiếp đau thương, cuối cùng vào một đêm Hân Đế ôm nàng khóc, nước mắt rơi lên mặt nàng, nàng cũng nhẹ nhàng mà ra đi.

Tương đầu đứt kiếp hồng trần, xui xẻo lại một lần nữa trọng sinh vào thân thể một nữ tử trẻ đẹp, tướng mạo có phần giống nàng nhưng cốt cách khối thân thể này lại quá ủy mị, nàng phải mất 1 đoạn thời gian mới không chế được khối thân thể này.

Giận, đáng giận mà!

Vốn muốn chết, lại ngầy ngầy ngốc ngốc xuyên qua rồi xuyên lại mấy lần. Cuối cùng cũng là sắm vai một phi tần của tên Tống cận bã ấy.

Nàng vốn tâm đã chết khi còn là Thái tử phi nhưng mệnh số nàng có chút khắc nghiệt quá a, năm lần bảy lượt sống đi rồi lại chết mà vẫn chưa đoạn..

Nhưng nếu...nếu... ông Trời cho nàng một lần nữa sống ở thời đại này, nàng quyết sẽ không phụ công ngài lao tâm sắp xếp cho nàng xuyên qua xuyên lại.

Nàng...vốn không phải là Thái tử phi chân chân ái ái Ninh Khuynh Thành trước kia nữa rồi.

Trong kí ức nàng có một đoạn của nữ nhân hiện đại, lại có một đoạn của nữ tử Giang Nam.

Nàng phải trả thù, trả thù cho đứa bé trong bụng nàng trước kia..Đứa nhỏ ngoan ngoãn lặng lẽ đến rồi lặng lẽ đi..

Nàng cũng sẽ trả thù cho khối thân thể hư nhược này, trả thù cho những ngày đường đường là đích nữ một phủ lại sống không thua nô tì hạ tiện..

Nàng quyết đi lên, từ một phi tần cấp thấp leo lên vị trí cao cao tại thượng kia..Trả thù hai nữ nhân mặt hoa nhưng lòng dạ rắn rết...Lại trả đau khổ cho tên đầu xỏ đương kim thánh Thượng Tống Văn - Hân Đế!

Cấp bậc phi tần:

Hoàng hậu.

Quý phi.

Chính nhất phẩm: Thục phi, Đức phi, Hiền phi, Huệ phi.

Tòng nhất phẩm: Phi.

Chính nhị phẩm: Chiêu Nghi, Chiêu Viện, Chiêu Dung.

Tòng nhị phẩm: Thục Nghi, Thục Viện, Thục Dung.

Chính tam phẩm: Quý tần.

Tòng tam phẩm: Tiệp dư.

Chính tứ phẩm: Dung hoa.

Tòng tứ phẩm: Phương Nghi, Phân Nghi, Thuận Nghi.

Chính ngũ phẩm: Tần.

Tòng ngũ phẩm: Tiểu Nghi, Tiểu Viện.

Chính lục phẩm: Quý nhân.

Tòng lục phẩm: Tài tử.

Chính thất phẩm: Thường tại.

Tòng thất phẩm: Tuyền thị.

Chính bát phẩm: Thái nữ.

Tòng bát phẩm: Canh y.

Bạn đang đọc truyện *Tiền Duyên Kiếp Này Gặp Gỡ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Ninh Quý Nhân

Từ khi hắn quay trở lại Tống Văn, trong tim hắn luôn tâm tâm niệm niệm rằng nàng rồi sẽ quay trở lại. Hắn tin vào lời nói vang vọng của một Lão nhân trong khi hắn nửa mê nửa tỉnh xuyên về đến nỗi Hậu vị suốt 5 năm vẫn để trống vì nàng.

Thậm chí ngay cả vị trí Đại Hoàng tử của Tống văn, hắn vẫn luôn đợi nàng quay trở về để sinh hài tử cho hắn.

Nhưng cũng đã 5 năm...5 năm rồi!!!

Ngay lúc hắn gần như tuyệt vọng lại gặp được gương mặt thân quen này. Nàng đến cuối cùng là ai, sao có thể giống Tiểu Vũ đến như vậy?

Hắn Đế nhin không được liền đứng lên đi lại gần chỗ nữ tử ấy hơn. Mà phía sau Chu Đại tổng quản cũng ngạc nhiên không kém, hắn lại một thân mập ú đi theo sau hoàng đế.

Vũ Ngưng cùng với nha hoàng Ngọc Châu do mãi miết hái hoa nên cũng không hay từ xa có người đang tiến đến. Đến khi nhận ra được thì lại bị một phen cả kinh...

Vũ Ngưng tim đập thình thịch, hai mắt mở to nhìn nam nhân trước mặt.

Quen quá, thật sự là quá quen rồi...người mà trước kia nàng luôn tâm tâm niệm niệm...người mà đã từng giết tâm nàng đến mấy lần...cũng vì người khiến thân nàng lao đao không khổ mấy kiếp luân hồi...

Hận, nàng hận nhiều lắm!

Ngọc Châu thấy nàng thần thờ liền huych tay ra hiệu, Vũ Ngưng khôi phục lại thần trí, nàng cung kính phúc thân hành lễ:

- Thiếp thân tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!

Quý đến gần nửa ngày cũng chưa thấy người kia cho đứng dậy, bất giác nàng có chút nhức mõi do thân thể vẫn còn bệnh nhẹ chưa dứt.

Chu Đại Bảo hô nhẹ một tiếng, ra hiệu nhắc nhở cho Hàn đế, lúc bấy giờ hắn mới dời tầm mắt khỏi người Vũ Ngưng, áp chế kích động trong lòng, lạnh nhạt lên tiếng:

- Đứng lên đi.

Vũ Ngưng được Ngọc Châu dìu đứng dậy, hai tay quy củ để trước bụng, cũng không dám ngẩng đầu lên nhìn hấn.

- Ngươi là ai?

- Dạ, thiếp thân là Ninh Thường Tại ngự Tú hiền của Trữ tú cung thừa Hoàng thượng.

Trong lòng Hân đế lộ bộ phận vài cái nữa. Ninh...người này cũng họ Ninh sao?

- Ngươi ngược mặt lên cho trẫm.

Vũ Ngưng nhẹ nhàng ngược lên, hai mắt to tròn đen láy, gương mặt phấn nộn trắng hồng, môi đỏ nhuận. Đặc biệt trên trán có một nốt hoa mai đỏ nhỏ, thoát nhìn ẩn hiện bí ẩn vô cùng. Cả thân nàng như thoát ra một loại khí chất bất phàm, cái nhấc tay, cái liếc mắt thập phần rung động.

Đến cả Chu Đại Bảo cũng lấy làm bất ngờ, từ trước đến nay ngoài Hoàng hậu nương nương đã mất kia ra thì hấn chưa từng thấy ai có được một loại khí chất quý phái thế này, ngay cả Hiền phi biểu muội ruột của Hoàng hậu cũng không thể có được.

Trữ phi...là nàng cô ý!

Nhưng suy nghĩ chưa kịp hình thành đã bị Chu Đại Bảo đánh ngã, phạm là dung mạo có thể giả, tính tình có thể giả, ngay cả phong thái cũng có thể học theo, chỉ duy khí chất là không thể. Vì nó cơ bản là xuất phát từ bản chất của mỗi người, muốn giả cũng không thể nào giả được.

Chu Đại Bảo không khỏi đánh giá thêm vài lần với vị Ninh Thường Tại trước mặt....Nếu có thể sống gió yên bình trong hậu cung này lại một lần nữa nổi lên rồi...

Mà giờ phút này, trong lòng Hân đế có bao nhiêu là sóng ngầm. Gương mặt này quá giống so với Tiểu Vũ của hấn, có chăng khác nhau vì nữ tử này tuổi còn nhỏ chỉ vừa 15,16, còn nàng khi ấy cũng đã 22,23.

Nhưng giống nhau là giống, cái ánh mắt kia không thể lẫn đi được. Đó là ánh mắt của Ninh Khuynh Thành...cũng là của Chu Thượng Vũ!

Tổng Bạch Hiền áp chế biểu tình sôi trào trong lòng hấn, giờ đây nữ tử này đã là phi tần của hấn. Nếu đúng như là nàng, hấn tuyệt nhiên sẽ không để nàng đi mất. Mà nếu như không phải là nàng.... hấn cũng không mất mát gì. Có chăng nếu không phải thì hấn lại phải tiếp tục một mình đợi chờ.

Mà bây giờ đây, Vũ Ngưng nhìn chăm chăm Hoàng đế, mà hấn cũng gắt gao nhìn nàng không kém. Ấy à...không khí xung quanh có chút quý dị lạ thường..

Mãi đến khi Hoàng đế giật mình thì cũng đã là một khắc sau.

- Ngươi ở Tú hiền sao?

Vũ Ngưng khẽ chớp mi mắt, nàng nói:

- Vâng thưa Hoàng thượng, thiếp thân ở tại Tú hiền của Trữ tú cung.

Nhìn thấy nặng có phần đang lan tới, Hân đế ra lệnh cho Vũ Ngưng đi đến trong đình.

Ngọc Châu đi theo tâm tình không khỏi kích động, nếu lần này tiểu thư được lọt vào mắt xanh của Hoàng thượng chẳng khác nào có được một phần vinh sủng. Nếu như vậy...nếu như vậy... thời kì khó cực của tiểu thư chẳng phải đã qua rồi sao.

Mà Vũ Ngưng lúc này lại cảm thấy có chút sợ hãi, căn bản là do khối thân thể này lo sợ tên Hoàng đế kia chứ nàng thì... ừm nằm mơ cũng thấy không sợ!

Vào trong đình, Hoàng đế ngồi xuống, sau lại lệnh cho Vũ Ngưng cùng ngồi.

- Ngươi tiến cung khi nào?

Chu Đại Bảo sau lưng nhanh nhẩu:

- Bẩm Hoàng thượng, Ninh Thường Tại tiến cung sau đợt tuyển tú, là cùng lúc với Cao Tài tử và Lương Mỹ Nhân.

Hân Đế cau mày không hiểu vì sao lại có chút chột dạ.

- Ừ trẫm nhớ ra rồi.

Vũ Ngưng khinh bỉ trong lòng, hấn tam cung lục viện, trái ôm phải ấp thì còn nhớ được đến ai cơ chứ?

- Ngươi vì sao trẫm thấy có chút không khỏe à?

Vũ Ngưng chưa kịp lên tiếng đã nghe phịch một cái, nha hoàng Ngọc Châu kể bên quỳ xuống đất khóc khảm thương.

- Bẩm Hoàng thượng, Ninh tiểu chủ từ nhỏ thân thể đã không khỏe, khi tiến cung lại bị đối xử không tốt làm cho thân thể vốn suy nhược nay lại càng yếu. Huống chi chủ tử cũng vừa trải qua cơn thập tử nhất sinh xém chút người đã không còn...hồ..hồ...

Vũ Ngưng chỉ thiếu chút đứng dậy vỗ tay bốp bốp khen cho Ngọc Châu, nàng khi còn là Thái tử phi cũng chưa từng có nha hoàng nào thân tín đến mức như vậy đâu a...

Vũ Ngưng cũng quỳ theo, cúi đầu dập tội với Hàn đế:

- Thiếp thân xin hoàng thượng đại hồng đại đức bỏ qua cho tiểu nha hoàng còn nhỏ không hiểu quy củ. Xin hoàng thượng...

Hàn đế nhìn một mảng chủ tử tình thâm nhìn không được mà đau xót, nếu đây đúng là nàng xuyên tạc thì có lẽ nào để nàng chịu ủy khuất như vậy. Mà nếu không phải là nàng thì đây cũng là phi tử của hắn, chẳng lẽ hoàng gia nuôi không nổi một cái nữ nhân sao.

Giọng trầm trầm, Hàn đế ra lệnh cho Chu Đại tổng quản:

- Ngươi đi điều tra một chút.

Chu Đại Bảo cung kính dạ một tiếng, khi đi ngang qua Vũ Ngưng cũng không khỏi liếc nhìn nàng vài cái..

A..a...chưa gì đã gây sóng gió rồi a!!!

- Ngươi đỡ chủ tử đứng dậy đi, lo âu thay chủ tử là đúng đấy nhưng sau này không được thiếu quy củ như vậy, lần sau trăm sẽ không bỏ qua.

Ngọc Châu dập đầu tạ ơn, lại nhanh tay đỡ Vũ Ngưng đứng dậy.

Hàn đế nhìn nàng, nàng cũng trừng mắt nhìn lại Hàn đế, trong ánh mắt thật sự không có tia sợ sệt nào như những nữ nhân trong hậu cung kia.

Bất giác trong lòng Tổng Bạch Hiên như chắc chắn thêm vài phần, chỉ là hắn chưa rõ nàng có nhớ ra hắn hay không?

Nếu nàng là Chu Thuỵ Vũ sẽ nhào ngay đến hắn mà kể lễ mới phải chứ... không lẽ nàng thật sự đã quên, hay là nàng cơ bản là không phải.

Nhưng cái ánh mắt kia chắc chắn là nàng rồi, không sai đi đâu được.

Trong lòng Hàn đế rối rắm muôn phần, mà lúc này Chu Đại Bảo cũng đi đến. Hắn hành lễ sau đó nói với Hàn đế:

- Bẩm Hoàng thượng là do người của Thuỵ cục tay chân không sạch sẽ.

Hàn đế nhú mày tỏ vẻ không vui:

- Điều tra, đưa vào Thận hình tư trị tội.

Chu đại tổng quản khẽ run mấy hồi, Thận hình tư...thận hình tư....vào đó có mấy đường sống a!

Nhìn canh giờ sắp hết, Hàn đế đứng dậy, nhưng trước khi đi vẫn không quên nói lại một câu:

- Ngươi về trước đi, tối trầm đến thăm.

Nói rồi, dẫn đầu đoàn tùy tùng, đi mất.

Ngọc Châu mừng như điên, mà ở đây Ninh Vũ Ngưng mặt như cắt không còn giọt máu.

Tối đến thăm... là.. là..thị tâm..là thị tâm.... bà đây mới không cần... không cần...a!

Đến chạng vạng tối, tin tức Vũ Ngưng gặp được thánh nhan sau đó được hoàng đế lật thẻ bài thị tâm truyền đi khắp hậu cung.

Có kẻ đứng dung, có kẻ cười hời hợt, lại có kẻ đập vỡ tách trà...hậu cung này một khi được thị tâm thì định là đặt một chân lên sàn đấu tranh sùng, đến cuối cùng ai đưa lên được vị trí Hoàng hậu kia, người đó chiến thắng!

Càn Thanh cung.

Hàn đế ngồi bên sớ tấu chương nhưng tâm trạng lại như chạy đến bên Tú hiên của Trữ tú cung. Hắn càng nghĩ càng cảm thấy đau đầu, có chút phải lại có chút không phải.

Từ trên xà đại điện, một thân hắc y nhảy vọt xuống, hai tay chấp lên trước, cung kính quỳ xuống báo:

- Bẩm Hoàng thượng, thần đã điều tra rõ về thân phận của Ninh Vũ Ngưng.

Hắn đưa phong thư cho Hàn đế, sau lại nhảy phốc lên trên cao, biến mất như hể tồn tại.

Tổng Bạch Hiên mở phong thư ra xem, càng xem gân xanh trên trán càng nổi rõ.

" Rằm ", tiếng đập bàn thật mạnh làm cho Chu Đại Bảo chạy vào quên luôn cả hành lễ, hấn hỏi:

- Hoàng thượng có chuyện gì xảy ra?

Hàn đế thu lại biểu tình, đứng dậy đi nhanh ra chính điện:

- Bẩm giá Trữ tú cung.

Chưa đến canh giờ thị tẩm nên khi Hàn đế tiến vào, liền dọa cho chủ tở Vũ Ngưng một phen hoảng sợ. Trà chưa kịp pha, Vũ Ngưng cũng chưa chuẩn bị gì cho thị tẩm.

Hoàng đế về mặt ôn hòa ngồi xuống, lại nhìn xung quanh một chút. Thật sự là đơn sơ đến mức không tưởng tượng được, bên ngoài cũng chỉ có một tiểu thái giám canh chừng, trong sân cũng không có người quét dọn. Mà trong điện, đến huân hương cũng không có được, xem ra Ninh Vũ Ngưng sống rất tẻ.

- Chu Đại Bảo, ngày mai cho người đem bình hoa Cao Ly, tượng Phật giác vàng, trân châu bảo thạch, ghé quý phi,..... À chiếu theo phân lệ của Tần vị mà an trí lại phòng điện cho Ninh Quý nhân.

Ninh Quý nhân?? Ninh Thường Tại vừa tăng phân vị lên thành Quý nhân???

Đây....đây là sự thiên vị như thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Tiền Duyên Kiếp Này Gặp Gỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Thị tẩm

Vũ Ngưng trơ mắt ra nhìn Hàn đế, phải nói việc các phi tần được tăng phân vị sau khi thị tẩm là điều bình thường nhưng chưa thị tẩm mà được tăng phân vị lên đến 2 cấp như thế thì có lẽ.....

Ngay đến Chu Đại Bảo cũng cảm thấy Hàn Đế có mức thiên vị cho vị Ninh Quý nhân này quá nhiều. Chỉ e là ngày sau vị này sẽ gặp nhiều ganh ghét rồi đây.

Hàn đế không quan tâm nhiều đến sắc mặt vị đại tổng quản kia, hấn vẫn luôn nhìn chăm chăm nữ tử đang ngồi kế mình. Ngay khi nãy nhận được phong thư của ám vệ đưa đến thì tâm tình hấn rất tức giận.

Tiểu Vũ hấn yêu thương sao lại bị nhà mẹ đối xử ghê lạnh, mẹ kế không thương, phụ thân lại đi biệt có thương cũng thành không thương. Từ nhỏ đã sống thiếu thốn tình cảm, thân mình hư nhược sợ là sau này khó có con nối dõi. Chẳng lẽ vì thế nên Ninh gia nhánh nhỏ mới đem nàng vào cung?

Lại nhìn Vũ Ngưng một lát, nàng đúng thật là thân thể nhu nhu nhược nhược, gió thổi cũng có thể bay mất. Bảo hấn làm sao mà không tức giận cho được cơ chứ?

Vũ Ngưng nhìn Hàn đế đang gắt gao nhìn mình, nàng có chút không quen. Chẳng lẽ người vừa vào cửa đã có ý muốn thị tẩm?

Vũ Ngưng liếc hấn vài cái, lại hỏi:

- Hoàng thượng, người đã ăn gì chưa?

Hàn Đế vẫn nhìn nàng, tay lại nắm lấy bàn tay nàng, ôn nhu nói:

- Trẫm không đói.

- Không đói nhưng người cũng nên ăn chút gì đó chứ, chẳng hay để đau bao tử...à không để bụng đói sẽ sinh bệnh đó.

Hàn đế khước môi giật giật, đau bao tử...hay cho đau bao tử...haha...nàng chẳng phải là người hiện đại sao?

- Chu Đại Bảo gọi đồ ăn lên, trầm đỏi.

Chu đại tổng quản cơ hồ cảm thấy hoàng đế bỗng dung khó hầu hạ đến lạ thường. Hắn khi này 5 lần 7 lượt khuyên nhủ hoàng đế nên dùng ngọc thiện đúng giờ, hoàng đế thiếu chút nữa là đã hất ra khỏi cửa. Đi đến Tú tiên này lại bị một câu không ăn sẽ sinh bệnh của vị kia liên sai hắn gấp gút đi đem đồ ăn đến. Đây là có ý gì? Là có ý gì?

Hoàng đế người quá mức vô tâm đi a...

Sau khi dùng ngọc thiện, canh giờ vẫn còn sớm, Hoàng đế liền tay nắm tay dẫn vị Ninh Quý nhân yêu diệu kia đi dạo cho tiêu thực. Phải nộp vị Ninh Quý nhân này cũng rất dễ chịu đó chứ, tính tình có chút... à ừm...cô quái.

Vũ Ngưng tuy thực chất hoàn cốt là người cổ đại nhưng thực tế nàng đã trôi dạt sống gần 25 năm ở hiện đại, xem qua mấy trăm bộ truyện, phim ảnh cung đấu hậu cung. Chỗ nào nên nhu nhược nàng liền nhu nhược, chỗ nào nên cứng rắn nàng liền cứng đến sắt cũng không cắt được. Mặc dù vẫn đang sinh hận với tên cầu hoàng đế này nhưng vẫn không thể không phục tùng hắn, không làm hắn yêu thích nàng được.

Nàng suy nghĩ kỹ rồi, là do nàng ngu si tự vẫn vì tâm để vương bạc bẽo để rồi phạm vào thiên tội, khổ đầy trôi dạt đến cái nơi gọi là hiện đại, sống đau thương vô cùng khi bị người yêu phản bội. Sau đó chẳng biết xui khiến thế nào liền rơi xuống vực chết đi để rồi tỉnh dậy liền thấy mình biến thành vị Ninh Vũ Ngưng này. Nếu thiên nhân không muốn nàng chết ngu ngốc, vậy thì kiếp này nàng sẽ sống thật tốt, trèo lên cái ngôi vị vốn là của nàng kia để bù vào những tổn thất mà kiếp trước nàng đã chịu đựng.

Ở hậu cung này không giống với hiện đại, người mà nàng nên ôm chân thật chắc chắn chỉ có thể là tên Hoàng đế kia. Chỉ cần được lòng hắn, cho nàng một cái phân vị cao cao, lại cho nàng một đứa nhỏ, sau đó cứ từ từ mà đi vào lòng hắn, để cuối cùng trèo lên ngôi vị cao quý kia, xem như đã thỏa lòng nàng.

Còn về hai á rắn độc kia, thời gian còn dài, nàng không sợ trả không được thù.

Chỉ có điều trong trí nhớ này, nàng cảm thấy cơ hồ như đã quên đi cái gì đó, mà hình như cái đó vốn rất quan trọng với nàng...

Đi đến bên bụi cỏ tím xanh mà hôm nay Hàn đế vừa cho người đem vào trồng trong Tú tiên, hắn nắm tay nàng, trầm ổn hỏi:

- Nàng thích cỏ tím xanh à?

- Vâng, thiếp thân thích nhất là cỏ tím xanh, nhẹ nhàng thư thái cũng rất kiều diễm.

Hàn đế nhìn nàng, hắn đưa tay vuốt ve sợi tóc vương lên má nàng, nhu tình nói:

- Trẫm cũng thích.

Vũ Ngưng có chút loạn nhịp....hắn cư nhiên lại thích cỏ tím xanh, chẳng phải trước kia còn bĩu môi chê cỏ tím không kiều diễm bằng hoa hồng đỏ à?

Tên xạo ke!!!! (tác giả: □)

Nghĩ là nghĩ nhưng trên mặt vẫn luôn khư khư bộ dáng yêu kiều.

- Hoàng thượng cũng thích giống thiếp thân à, thật may quá!

- May? Sao lại may? Người thích là việc của người, có liên quan gì đến trẫm?

Vũ Ngưng thẹn thùng:

- Hoàng thượng cao cao tại thượng, lại là đế vương một cõi vạn người kính nể. Thiếp thân lại có cùng sở thích với người, chẳng phải may mắn thì là gì. Trên trần gian này, ai lại không mong thứ mình thích được bậc tôn quý nhất thế gian cùng thích chứ.

Hàn đế môi cong lên, gật đầu:

- Người dẻo miệng.

Vũ Ngưng lại cười cười, sau đó nàng quy gối, nhẹ nhàng nói:

- Thiếp thân không dám.

Đi một vòng, canh giờ cũng đã tối. Hàn đế hôm nay nghỉ tại Tú tiên của Trữ tú cung...

Vũ Ngưng giúp Hàn đế thay áo ngoài, lại bị Hàn đế bắt tay lại. Hắn gắt gao nhìn nàng, trong mắt hoàn toàn là một mảnh ôn nhu.

Vũ Ngưng thẹn thùng, mặt đỏ ửng:

- Hoàng thượng....

Một tiếng kêu nho nhỏ kia làm cho tâm tình Hàn đế rung động, hần mạnh mẽ bỗng nằng đi đến bên giường, thuận tay kéo màn trướng đỏ nhạt xuống.

Đặt nằng nằm xuống giường êm được lót bông mảy lớp, trên mặt lại phủ lớp vải đỏ rực rỡ. Giờ đây Vũ Ngưng bị lột sạch sẽ chỉ vương lại áo yếm gấm thêu hoa nhỏ màu đỏ cùng tiết khố cùng màu.

Da thịt mềm mại trắng nõn một màu, quá mức tương phản với màu đỏ rực rỡ kia. Trong mắt Bạch Hiên giờ đây chỉ còn một mảnh đỏ rực, phía dưới hình như đã căng cứng từ khi nào.

Vũ Ngưng hai tay chống lên người hần, mắt khê chớp, môi đỏ vênh lên, dịu dàng yêu kiều khiến lòng Hàn đế rạo rực đến không chịu được.

Hần chờ, chờ nằng đã lâu lắm rồi, dù nữ nhân này có gương mặt không giống Khuynh Thành cũng không quá giống với Thượng Vũ nhưng nằng là nằng, chỉ cần thực thụ đó là linh hồn của nằng, thì hần cũng nguyện mà trầm luân. Có ai thấu hiểu, hần sống dần vật đã quá lâu rồi!

Tay mạnh mẽ kéo "roet" xé phăng chiếc yếm gấm nhỏ, một đôi bông hoa nở rực dưới mắt hần. Đôi bông đào cao cao tròn tròn, phía trên là hai nhụy hoa ẩn hiện. Nhịn không được, hần nhanh chóng đưa môi ngậm lấy. Vị ngọt lịm dần loang vào khoang miệng hần, chốc chốc người phía dưới lại uốn éo làm cho hần như thêm kích động. Đầu lưỡi giao hoạt kích thích nhụy hoa nhỏ, khiến nó ngày càng nở rộ rực rỡ dưới lưỡi hần. Đôi tay lại không yên phận mon men đi theo vùng da thịt trắng mịn tìm kiếm xuống phía dưới, gặp cản trở hần xé phang tiết khố lại xoa xoa vài vòng ngay nguyệt nhỏ.

Cơ thể này vốn là nữ tử trinh tiết, khi gặp kích thích liền thành thật mà phản ứng, Vũ Ngưng kiếp trước đã trải qua không thiếu chuyện này nên giờ đây nằng càng chuyên nghiệp hơn.

Hai tay ôm lấy trên cổ hần, môi tìm môi hần đang tham lam mút mát kia mà hôn. Đến khi Hàn đế ngẩn đầu nhìn nằng, nằng lại nhẹ nhàng mà hôn đến khiến hần có chút không kịp thích ứng, rên khê nhẹ nhàng.

Hàn đế kéo hai tay đang làm loạn sau lưng hần đưa lên đỉnh đầu dùng một tay khóa chặt lại. Môi lưỡi lại day dưa không dứt, có khi lại phát ra tiếng chặc chặc làm cho bên ngoài Ngọc Châu cuối đầu mặt đỏ rực, kể bên Chu Đại Bảo trước sau như một, biểu cảm hoàn toàn là.... không có.

Trong phòng như tăng lên vài độ, Hàn đế ôm nữ nhân hôn đến trời long đất lở, đến khi Vũ Ngưng gần như không hít thở được hần mới chịu buông nằng ra. Nhìn nữ nhân thở gấp, gương mặt hồng nhuận, mắt long lanh ướt át, Hàn đế lại cao hứng xoa xoa hai trái đào nhỏ của nằng.

- Vũ Ngưng, trầm gọi nằng là tiểu Vũ có được không?

Vũ Ngưng khê gật đầu, nằng hình như cũng rất thích cái tên này!

Hàn đế lại hôn xuống một lần nữa, sau đó mon men hôn xuống cổ, xuống ngực nằng, lại hôn dần dần xuống bụng, cả người nằng đầy vết hôn của hần.

Đến phần bí ẩn kia, Hàn đế đưa tay xoa xoa thăm dò, khê sờ soạng, cảm nhận được ngón tay dính nước, hần cười yêu mị:

- Tiểu Tiểu Vũ cũng rất thành thật đó chứ.

Vũ Ngưng vịn vẹo mặt đỏ bừng, nằng như muốn tránh khỏi tay của hần nhưng không thành chỉ có thêm nằm đó mà oán than.

Hàn đế nhìn biểu tình của nằng lại thích thú vài phần, đôi tay kia đưa từ từ vào huyệt nhỏ, bên trong....bên trong...thật chặt!

Nhịn không được nữa, hần cời nhanh tiết khố, tách hai chân trắng nõn nà từ từ đưa cự long đang sung huyết kia tiến vào. Thịt tiến đến đâu liền bị dịch lỏng của nằng tiết ra bao vây đến đó, cơ hồ làm cho thần kinh của hần như đông cứng lại, cảm giác sáng khoái kinh diễm..

Mà Vũ Ngưng hai tay siết chặt tấm phủ đỏ rực, nằng đau quá.... Cái đau của một cô nương bị biến thành phụ nhân làm cho nằng cơ hồ muốn ngất đi. Không phải nằng chưa từng trải qua chỉ là do thân thể này quá yếu đuối, khiến một đau tăng lên thành 2,3 đau vô vậ đến....

- Hoàng thượng đừng mà... hoàng thượng...

Hàn đế càng nghe nằng cầu xin, hần càng mạnh mẽ... nam nhân luôn luôn thích sự chiếm hữu...

Lại nhìn gương mặt nữ tử trắng đến không còn tia đỏ, trong lòng hần hiện lên đau xót, nhưng cung đã vương không bắn thì không được mà tìm hần lại đang sợ nằng sẽ không chịu nổi mất.

Dừng lại động tác, hần yêu thương hôn lên môi nằng, tay cũng không ngừng xe xe hạt nhỏ dưới huyệt... Vũ Ngưng mới dần dần khôi phục trở lại, nằng nhỏ giọng lên tiếng:

- Thiếp... thiếp... không sao mà...

Hàn đế không có ý định dừng lại, chỉ là hần đang thương tiếc cho nằng. Nếu ai bắt hần dừng ngay lúc này có khi hần sẽ đem cả 8 đời người đó ra chém chết không chừng. Ai ui...đừng để hồ thiếu ăn chứ, đáng sợ a!

Hoàng đế ôn như:

- Ta không dừng được, khanh khanh ngoan, cố chịu đựng một chút..

Hai tiếng khanh khanh kia như đem tinh thần nàng tiến lên một bậc, cả thân người như tiếp thêm sức lực, nàng khẽ hôn lên môi hắn.

Hắn để ôm lấy nàng, môi kề môi, bên dưới khẽ động. Lại hôn môi, lại khẽ động...cho đến khi cảm nhận được thân thể Vũ Ngưng căng lên hắn quyết định mạnh mẽ đi vào.

- A...a...a...

Tiếng hét vang lên, Vũ Ngưng như muốn ngất đi, nàng không phải quá đau mà là không chịu được nữa...

- Tiểu Vũ, không sao...ta dừng... ta dừng...

Vũ Ngưng không có cách nào khác, lúc này không thể để hắn dừng được. Nếu sau này vì việc ngày hôm nay mà sinh ra khoảng cách với nàng thì không được. Nàng cắn răng, cố lắc lắc đầu, giữ chặt hoàng đế cho hắn không rời khỏi thân nàng.

- Không...không...hoàng thượng...dừng đi...

Hắn để bên trong đã căng cứng từ rất lâu rồi, lại nghe lời nàng ní non hắn nhịn không được khẽ động. Quan sát nàng, thấy nàng không quá chịu đựng, hắn liền cố ra sức từ từ tiến vào.

Khi qua cơn đau tột cùng ấy thì một thoải cảm khác lại đi đến. Vũ Ngưng hai tay ôm eo hắn, cả người lắc lư lên xuống theo từng nhịp điệu của hoàng đế.

Đau đớn có, khó chịu có mà sung sướng cũng có

Hắn để động nhẹ, sau đó lại mạnh mẽ đi vào, lúc ra lúc vào chậm rãi. Từ từ bên dưới cả người di theo từng cú đâm của hắn, ánh mắt mơ màng, miệng ní non ngậm rên nhẹ...

Hắn loạn động liên hồi, một tay nâng mông nàng lên, tay còn lại khẽ xoa xoa một bên quả đào nhỏ. Bị kích thích cả trên lẫn dưới, Vũ Ngưng nhanh chóng buông cò, phía huyết nhỏ một dòng nước ấm ào ạt chảy ra bao vây lấy cây gậy th*t to bự của hắn.

Biết nàng đã đạt đến khoái cực, hắn chạy nước rút, loạn động điên hồi. Đến khi không thể chịu đựng được nữa, hắn đâm thật mạnh như chạm vào đáy sâu trong cơ thể nàng, phóng thích ra một dòng nước ấm đục đục....

Mồ hôi tuôn ướt cả người hắn để lẫn người Vũ Ngưng, mà lúc này bên dưới hắn vẫn chưa chịu thua, hắn lại khẽ động trong cơ thể nàng. Vũ Ngưng cơ hồ chịu hết nổi, nàng như muốn ngất đi. Hắn để vuốt ve gương mặt nàng, đau lòng lại ủy khuất mà rút ra...

Thôi, nàng vẫn còn quá nhỏ, quá yếu ớt, để lần sau vậy!

- Chu Đại Bảo, nước.

Chu đại tổng quản nghe lệnh, liền nhanh chân cho người đem thùng gỗ to bên trong được đổ đầy nước ấm tiến vào. Cung nhân đi lại không một tiếng động, lặng lẽ đi vào lại lặng lẽ đi ra.

Mà phía ngoài tiểu cung nữ Ngọc Châu mặt đỏ bừng, nàng vừa thương xót cho tiểu thư, khi này lúc nghe tiếng nàng hét lên trong kia thì ngoài này Ngọc Châu như ngồi trên đống lửa. Mà tên đại tổng quản kẻ bên mạnh vẫn lạnh tanh không một chút quan tâm nào.... Thái giám a...đồ thái giám chết tiệt...

Nhưng phạm là nữ tử chưa nếm mùi vị hoan ái khi gặp loại chuyện này tay chân rối bời là bình thường, đây đến cuối vẫn là thời cổ đại!

Hắn để cường tráng ôm Vũ Ngưng trần như nhộng xuống giường đi lại bên thùng gỗ lớn. Hắn ôm nàng bước vào thùng nước nóng ấm, lại nhẹ nhàng vuốt ve lau chùi cho nàng.

Hắn để cho nàng ngồi trên đùi hắn, phía cự long kia vẫn còn cương cứng vẫn luôn chộc chộc vào mông nhỏ của nàng. Hắn để vẫn đứng như không biết gì, chứ thật ra hắn dường như đã chịu đựng hết nổi. Đây là lần đầu tiên từ khi hắn trở về thời cổ đại gần gũi với phi tử của mình mà phải chịu nỗi nghẹn nhiều đến như thế. Nhưng âu cũng đáng lắm, vì Tiểu Vũ của hắn không giống với bất kỳ người nào ở ngoài kia. Hắn thương xót cho thân thể của nàng, vô cùng thương xót....

Vũ Ngưng cơ hồ khi được hắn để bồng đến trên giường thì nàng đã ngủ. Hôm nay nàng đã quá mệt mỏi rồi, không màng đến việc gì nữa...

Mà hắn để thực lòng cũng chỉ ôm nàng ngủ, hắn an ổn nằm chung một chỗ với nàng, nhìn nàng an giấc, với hắn cũng đủ thỏa mãn rồi.

Trên giá, ngọn đèn dầu cháy nhẹ nhàng, bên ngoài Tú tiên của Trữ tú cung lại nổi lên một trận sóng gió mới!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Duyên Kiếp Này Gặp Gỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18: Phạt quỳ

Sáng hôm sau việc Ninh Thường Tại được thăng 2 cấp lên đến Quý nhân liền tạo nên một trận sóng gió mới. Phải nói việc thị tẩm xong được thăng cấp là chuyện bình thường nhưng thăng từ Thường Tại lên Quý nhân thì có chút quá nhanh.

Mà hôm nay Tú hiền người vào người ta như nước chảy. Thứ nhất là người bên Thượng cục cho người qua xin lỗi về việc cắt giảm phân lượng trước kia của Vũ Ngưng. Thứ hai là do đích thân Chu Đại tổng quản thân tín bên người hoàng đế đem thánh chỉ đến, lại đặt theo 2 cung nữ, 1 thái giám đến cho Ninh Vũ Ngưng đúng theo như phân vị hiện tại. Thứ ba, quà của các vị nương nương, chủ tử đi vào không ngớt, đó cơ hồ cũng chính là quy luật ngầm trong hậu cung.

Ngay cả Thái hậu luôn tụng kinh niệm Phật cũng cho Hồng Cô Cô đem một tượng Phật đến tặng cho nàng. Khỏi nói mấy vị kia phải vội khăn đấp tách trà đến mức độ nào.

Mà vị Ninh Quý Nhân này ngoài một mối đau nhức thì một chút vui mừng cũng không có. Nàng quỳ gối tiếp chỉ, sau đó ngoan ngoãn uống hết một bát canh "dưỡng thân" do Hoàng đế ban thưởng liền đi vào trong. Tất nhiên là vẫn đợi sau khi gửi hồng bao cho Chu Đại tổng quản và tiễn hân ra khỏi Tú hiền.

Vũ Ngưng ngồi xuống ghế quý phi mà bọn cung nhân vừa đem đến. Vẫn là ngồi trên đồ quý giá thì cảm giác sẽ khác hẳn. Một mối nàng nằm xuống, tay buông lỏng đặt lên eo, phân phó với Ngọc Châu:

- Em cho bọn họ ghi lại danh sách quà mừng ngày hôm nay, cất vào kho phòng. Nhớ ghi chép cẩn thận, cất giữ kỹ càng. Còn nữa gọi hết cung nữ, thái giám vào đây cho ta.

Ngọc Châu phấn khích vâng một tiếng, liền đi ngay.

Một canh giờ sau, bên ngoài có bước chân lục đục đi vào.

- Tiểu chủ, bọn họ đến rồi.

Vũ Ngưng khẽ động, nàng chớp chớp mắt, ngáp ngắn ngáp dài vài cái, một thân lười nhác ngồi dậy. Ngọc Châu đưa tay dịu lấy nàng đứng dậy. Ngọc Châu nay đã lên chức đại cung nữ của Tú hiền, nàng có phần phấn khích lạ thường, lại phải nói đại cung nữ sẽ có phân lệ riêng giành cho cung nữ, không giống với các cung nữ bình thường.

Vũ Ngưng lại ngáp một cái, nàng quét mắt nhìn về 4 người đang quỳ phía dưới.

- Ngược mặt lên cho ta xem.

2 cái cung nữ, 2 cái thái giám liền thành thật mà ngược lên, trong đó một tên là đi theo Vũ Ngưng khi nàng được phân đến Tú hiền tên là Tiểu Thuận tử.

- Được, đều là những người bộ dáng thành thật. Ta đây cũng không phải chủ tử tốt, chỉ cần sau này các người đã đi theo ta thì nên một lòng trung thành, ta tốt các người đều tốt, ta xấu các người đều không có kết cục tốt đẹp gì. Nếu các người thân do người khác cài vào thì nên thành thật khai báo, Vũ Ngưng ta sẽ không gây khó dễ....

Nàng lại ngáp một cái, bộ dạng hết sức tùy ý:

- Nếu giấu diếm có ý đồ không tốt để ta biết được thì Thận Hành Tử chưa phải là con đường cuối cùng của các người, nhớ cho kỹ!

Bọn người phía dưới, tay chân run lập cập, luôn miệng khẳng định:

- Xin chủ tử yên tâm, nô tỳ / nô tài luôn luôn một lòng với người...

Tiếng dập đầu vang lên, Vũ Ngưng chỉ nheo nheo mắt nhìn. Mãi một lúc sau, nàng mới lên tiếng:

- Được rồi, ta tin các người, không cần dập đầu nữa.

Quay sang Ngọc Châu, nàng chỉ tay vào 2 cung nữ phía dưới:

- Người tên gì?

Nữ tử dung mạo bình thường, có phần lạnh lợi, đáp:

- Bẩm chủ tử nô tỳ tên Hồng Hoa.

Vũ Ngưng lại đưa tay chỉ vào người còn lại:

- Còn người?

Cung nữ thân người có chút mập mờ, gương mặt phúc hậu, lại có chút nghiêm túc:

- Bẩm chủ tử, nô tỳ tên Ngọc Quý.

Vũ Ngưng gật gật, hài lòng:

- Tốt, Hồng Hoa sau này gọi là Ngọc Đào, cùng Ngọc Quý nghe theo Ngọc Châu. Các người tốt ta sẽ không bạc đãi.

- Đa tạ chủ tử chiếu cố / đa tạ chủ tử ban tên.

Vũ Ngưng lại nhìn sang tên thái giám đang quỳ phía dưới:

- Người tên gì?

Vị tiểu công công liền nhanh nhẹn:

- Bẩm nô tài là Tiểu Phúc tử.

- Được. Sau này đi theo Tiểu Thuận tử, an bày cho thỏa đáng.

Nói rồi, nàng quay sang Ngọc Châu:

- Ngọc Châu, ban thưởng cho mỗi người một cái hầu bao đỏ.

4 người phía dưới dập đầu lần nữa, tạ ơn:

- Đa tạ chủ tử ban thưởng.

Vũ Ngưng sau khi củng cố thế lực xong, liền khoác tay cho bọn họ lui ra:

- Được rồi, ngày sau làm việc cho tốt.

Nàng nhẹ nhàng đi vào trong, bước chân dịu dàng hết mức có thể.

Phải biết trong hậu cung, nguy hiểm nhất là nô tài do người khác cài vào. Việc nuôi một nô tài phần chủ là vô cùng nguy hại đến nàng, trước tiên cứ lập uy trước, ngày sau còn dài nàng không sợ tìm không ra sơ hở..

Nhưng Vũ Ngưng lại không biết được rằng những nô tài này đều là cực phẩm Hoàng đế đích thân đem đến cho nàng. Sau này là tuyệt đối trung thành và chỉ có tuyệt đối trung thành!

Liên tiếp 4 ngày sau, Hoàng đế đều lật thẻ bài của Vũ Ngưng, trong cung có người đã thật sự chịu hết nổi.

Vũ Ngưng hôm nay tinh thần sáng khoái, liền mang theo Ngọc Châu, Ngọc Quý ra bên ngoài Trữ tú cung hái hoa cắm tú xanh về làm bánh phần hoa. Trong Tú viện cũng có những hoa không đẹp bằng ngoài vườn lớn.

Chủ tử ba người vừa ngắm hoa vừa vui vẻ thì từ xa đã nghe được tiếng cười đùa của vài nữ tử. Ngược mắt lên nhìn, liền khiến cả người nàng căng cứng. Nữ tử trước mặt này..... nàng có chết lần nữa cũng không thể quên!

Phúc thân hành lễ, nàng quỳ gối:

- Thiếp thân tham kiến Đôn Thục Nghi, Thục Nghi cát tường.

Nữ nhân gọi là Đôn Thục Nghi đáng vẻ xinh đẹp, không xuất sắc diễm lệ như Hiền phi, không đoan trang thanh thiết như Lệ Tàn cũng không băng lãnh như vị Cao Tài Tử nhưng nhìn chung nàng vẫn là một mỹ nhân yêu kiều.

Nửa khắc sau vẫn không thấy vị kia cho đứng lên, chân Vũ Ngưng có chút chịu không nổi do đêm qua tên Hàn đế quá sức.

Chết tiệt! Nàng thầm chửi mắng trong lòng!

Chân thật sự không chịu đựng được nữa, nàng té xuống nền đất, Ngọc Châu, Ngọc Quý hét hoảng kêu lên:

- Chủ tử, chủ tử.

Sau khi 2 người Ngọc Châu đỡ nàng dậy, nàng vẫn giữ bộ dáng hành lễ, đầu cúi thấp:

- Xin nương nương bỏ qua cho thiếp thân lỗ mãng.

Đôn Thực Nghi phe phẩy cánh quạt, nàng quay sang Châu tuyền thị đang đứng vui xem kịch kia, nói:

- Người nhìn xem, quả lời đồn không sai, Ninh Quý Nhân thân thể yếu đuối, đến hành lễ cũng ngất xỉu...

Châu tuyền thị cười nói thêm:

- Ninh tỷ tỷ quả thật có chút hư nhược, thiếp thân nghe nói Ninh tỷ tỷ hầu hạ Hoàng thượng mấy ngày liền tiếp....

Nói đến đó nàng bỏ lưng, làm cho người nghe có chút chán ghét. Chẳng khác nào Ninh Vũ Ngưng nàng ý vào sủng hạnh của hoàng đế mà già vờ yếu đuối.

Oan cho nàng quá, thân thể nàng vốn suy nhược thật mà!!!

Đôn Thực Nghi vẫn không cho nàng đứng lên, vị này hẳn là cố tình làm khó:

- A bốn cung quên mất, xin lỗi Ninh muội muội, muội mau đứng lên đi, kéo lại té xỉu thì không hay.

Ninh Vũ Ngưng cung kính:

- Thiếp thân đa tạ nương nương.

Đến khi nàng an ổn đứng lên rồi thì vị Đôn Thực Nghi kia lại ra về tiền bối:

- Bốn cung nói này Ninh muội muội, bốn cung hiểu rõ thân hầu hạ hoàng thượng sẽ rất mệt mỏi nhưng cũng không thể vì thế mà làm mất lễ nghĩa được. Lần này may mắn muội gặp ta, nhớ như lần sau gặp Hiền Phi, Hoa Phi hay là gặp Hoàng thượng, Thái hậu nương nương mà thiếu quy củ như thế thì thế nào được?

Vũ Ngưng cố kìm cảm hận trong lòng, nàng phải nhẫn, phải nhẫn. Phân vị nàng thấp hơn ả ta, nàng không nên phản kháng trong lúc này được. Không hay chút nào!

Vũ Ngưng cúi đầu, nhẹ nhàng đáp:

- Thiếp thân biết mình thất lễ, thứ xin nương nương dạy bảo.

Đôn Thực Nghi làm bộ làm tịch đưa tay đỡ lấy người nàng, nói:

- Muội muội, bốn cung đã nói không trách muội muội rồi mà.

Câu trước yêu thương, câu sau đã hắc một thau nước lạnh vào nàng:

- Nhưng phạm là có lỗi phải phạt, như vậy đi, bốn cung hôm nay phạt muội muội quỳ ngay vườn cấm tú này 1 canh giờ. Xem như là răn dạy tội thất lễ... a ta cũng không muốn đâu...nhưng...

Không đợi cho Đôn Thực Nghi nói tiếp, Vũ Ngưng đã một đường quỳ thẳng xuống mà tạ ơn:

- Ý của nương nương thiếp thân hiểu rõ, xin nương nương không cần phiền lòng. Thiếp thân hôm nay thất lễ quả là hổ thẹn trong lòng.

Vũ Ngưng quỳ xuống nền đá cằn cỗi, phía sau Ngọc Châu Ngọc Quý cũng cùng quỳ. Phía trên Châu tuyền thị bộ dáng thích thú thầm cười trộm.

Đôn Thực Nghi xoa xoa trán:

- Thôi thôi, dìu bốn cung về, nhìn Ninh muội muội chịu phạt làm cho bốn cung thật đau lòng.

- Bích Nhi, người ở đây canh đủ một canh giờ cho bốn cung. Sau đó đích thân dìu Ninh Quý Nhân về Tú tiên, không được chậm trễ ảnh hưởng đến sức khỏe của Ninh muội muội.

Nói rồi Đôn Thực Nghi xoa xoa mí mắt:

- Bốn cung đi trước, ở đây bốn cung đau lòng quá!

Vũ Ngưng một thân quỳ thẳng tắp, nàng hiểu trước sau gì thì một Quý nhân đang vinh sủng như nàng cũng phải chịu tội. Nhưng quỳ một canh giờ ngay chỗ này thì thật cũng đủ ác rồi. Phải biết nữ tử cổ đại liễu yếu đào tơ nào được mạnh mẽ như nữ tử hiện đại.

Lại nói cái thân thể này dù đang được điều dưỡng trong không gian vàng, nhưng cũng không thể một ngày khá lên được. Quý một canh giờ, rõ là muốn lấy nửa cái mạng của nàng mà!

Vũ Ngưng đưa mắt nhìn về vị Châu tuyển thị kia, hai mắt nheo lại, gọi lớn:

- Xin Châu Tuyển thị dừng bước.

Châu Mộc Mộc - Châu tuyển thị dừng lại, mà Đơn Thực Nghi đang vịn tay nàng cũng dừng lại theo.

- Ninh Quý Nhân là có gì muốn nói với ta?

Vũ Ngưng lưng quý thẳng, một thân xinh đẹp lộng lẫy dưới nắng. Nàng khẽ cong môi, nhu hòa nói:

- Châu Tuyển thị, ta lệnh cho ngươi quỳ xuống!

Châu Mộc Mộc cả kinh, nàng ta trở mắt nhìn Vũ Ngưng, lại quay sang cầu cứu Đơn Thực Nghi.

Vị Thực Nghi biểu tình không vui, hỏi:

- Đây là có ý gì chứ hả Ninh Quý Nhân?

Vũ Ngưng vẫn khoan khai, đáp:

- Đơn tỷ tỷ phạt quỳ thiếp thân là đúng đắn, phạm nữ nhân hậu cung trên có Hoàng Thượng, Thái Hậu, dưới có bá tánh ắt không thể nào mất đi lễ nghĩa quy củ được. Thiếp thân tự cho là mình quá mức hồ thẹn, không xứng đáng với tâm ý tỷ tỷ dạy bảo...

Châu Mộc Mộc ngơ ngác, nàng ta tiến lên một bước, hỏi:

- Ninh Quý Nhân ngươi bị phạt quỳ thì liên quan gì đến ta?

Vũ Ngưng hai tay che miệng cười duyên, lại bỗng dừng thần sắc sắc sảo, hai mắt đánh lại, cả thân phát ra một luồng lãnh khí áp bức người:

- Ngươi thân là một Tuyển thị Tông Thất phẩm, so phân vị thua ta đến 3 cấp, thế nhưng khi gặp ta một cái hành lễ cũng không có. Ngươi đặt lời giáo huấn dạy bảo của Đơn Thực Nghi ở đâu?

Châu Mộc Mộc hốt hoảng, nàng ta cơ hồ không nghĩ được Ninh Vũ Ngưng sẽ bắt chợt đến trên đầu nàng ta. Lại vịn vào Đơn Thực Nghi mà xem thường Quý nhân Chính lục phẩm.

- Lại nói, ngươi xem Hiền Phi, Hoa Phi, Thái Hậu, Hoàng thượng đặt ở chỗ nào. Mà ngay cả quy củ hành lễ ngươi cũng không làm được, có xứng đáng để hầu hạ Hoàng thượng, vì ngài khai chi tán diệp, dạy dỗ Công chúa Hoàng tử? Há?

Quá nặng rồi! Đem đến người Đơn Thực Nghi mà nói đã làm cho Châu tuyển thị hết đường chối cãi, nay lại đem đến trên người các vị kia....a hèm, xem ra Châu tuyển thị chạy trời cũng không chối được tội.

Vũ Ngưng đưa mắt nhìn về phía Đơn Thực Nghi cúi đầu cung kính:

- Thiếp thân nói như thế, có đúng không Đơn tỷ tỷ?

Hai tiếng tỷ tỷ kéo dài ra như muốn kéo hết da óc Xa Thiết Thiết ra ngoài, nàng ta trong lòng một cỗ tức tối nhưng chung quy là do Châu Mộc Mộc huênh hoang không biết phép tắc, có muốn bao che cho ả ta cũng không được.

Xa Thiết Thiết cười cười:

- Ninh Quý Nhân nói phải, nữ nhân hậu cung không thể không biết lễ nghĩa như vậy được.

Châu Mộc Mộc nhìn về Đơn Thực Nghi, nàng ta trực trào như muốn khóc:

- Nương nương...

Đơn Thực Nghi nhìn nàng, trong bụng chỉ có khó chịu cùng chán ghét. Vị Châu tuyển thị này tưởng đâu thông minh nhưng thực chất cũng quá ngu dốt đi. Lần này là nàng đang giáo huấn răn đe Ninh Quý Nhân, mà nàng ta lại không khôn khéo phối hợp. Để giờ đây tiến thoái lưỡng nan, nàng tự đứng lại bị gồ gồ đến trên đầu. Đón ra ngoài, người khác sẽ chê cười người bên cạnh nàng không biết quy củ lễ nghi lại đi dạy người khác.

Thật là ngu dốt, tức chết nàng mà!

- Ngươi đó, nên nghe theo Ninh Quý Nhân dạy dỗ, mau quỳ xuống đi.

Vũ Ngưng quan sát sắc mặt hai người bọn họ thì không khỏi muốn cười haha vài tiếng.

Bắt chẹt bà à? Còn lâu đi!!!

- Châu Tuyền thị, quỳ lĩnh phạt 2 canh giờ tại đây cho ta.

Đon Thục Nghi sa sầm mặt, Ninh Quý Nhân, con ả hồ ly này là muốn mượn Châu Tuyền thị đánh lên đầu nàng đây mà.

- Ninh Quý Nhân, bôn cung phạt nguoi một canh giờ, sao nguoi lại phạt nàng ta hai canh? Nguoi đây là có ý gì?

Vũ Ngưng cung kính, đáp:

- Bẩm nương nương, vừa rồi người không nghe Châu tuyền thị xưng ta gọi nguoi với thiếp thân à? Người nghĩ xem, thiếp thân dù gì cũng được Hoàng thượng thăng lên thành Quý Nhân mà lại bị một Tuyền thị nho nhỏ xem không lọt vào mắt.. Hu..hu...oan uổng cho thiếp thân quá... oan uổng quá....

Nàng vừa nói vừa khóc lóc đến hoa lệ đài vũ khiến Đon Thục Nghi như muốn phát điên lên.

Được rồi, Ninh Quý Nhân, hôm nay nguoi thắng!

- Châu Tuyền thị vô phép không biết quy cũ, bôn cung răn dạy Ninh Quý Nhân cũng như răn dạy cho nguoi... Sau này phải đặt quy củ hoàng gia lên làm đầu, không được thất lễ làm mất mặt Hoàng Thượng cùng Thái hậu nương nương. Các nguoi đã nghe rõ chưa?

Những người đồng loạt đang quỳ đều cúi đầu tạ ơn:

- Thiếp thân / nô tỳ đa tạ nương nương răn dạy.

Đon Thục Nghi phát tay rời đi, trên mặt là vô vàn cảm xúc tức giận:

- Hồi Khôn Dục cung, bản cung thật mệt mỏi...

Ninh Vũ Ngưng, nguoi được lắm!!!!

Bạn đang đọc truyện *Tiền Duyên Kiếp Này Gặp Gỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Cúc yển

Tin tức được lan truyền trong cung với tốc độ chóng mặt. Vị Ninh Quý Nhân đang thừa sủng kia bị Đon Thục Nghi phạt quỳ, một lát sau Châu Tuyền thị phe cánh nàng ta lại bị Ninh Quý Nhân phạt quỳ đến 2 canh giờ?

Đây là chuyện bất quá gì đây?

Những nữ nhân kia xem như được một trận rửa mặt, từ nay về sau sẽ không còn khinh thị Ninh Vũ Ngưng hư nhược kia nữa. Mà đa số các người bọn họ chung quy đều cười trên đau khổ người khác.

Chẳng hạn như vui sướng khi Ninh Quý Nhân gặp nạn, lại càng vui sướng hơn khi Đon Thục Nghi nương nương vinh sủng nhiều năm lại bị một cái Quý Nhân đánh lên trên đầu.

Trong cung chung quy là thích xem người khác gặp nạn.

Hàn Đế sau khi nghe ám vệ báo lại thì tức giận đến mức muốn đem Đon Thục Nghi biếm thẳng vào Lãn cung. Vị Đon Thục Nghi kia được ban phong hào Đon, ngụ ý đon giản giản dị, nhưng thực tế nàng ta không hề đon giản chút nào.

Lại nói mấy năm gần đây Hàn đế cơ hồ không xem trọng nữ nhân hậu cung nên các nàng muốn gây ra sóng gió gì hần nhắm một mắt mở một mắt đều cho qua. Nhưng thời cơ đã khác, Tiểu Vũ của hần trở về, hần quyết đưa nàng lên ngôi vị Hoàng Hậu. Ai ngăn cản đều nhất định sẽ không có kết cục tốt!

Mà đứng ra người lĩnh phạt 2 canh giờ chỉ có Châu Tuyền thị, còn Vũ Ngưng nàng chưa quỳ đến một khắc đã lăn ra té xỉu. Mà thật sự nàng cũng không hề giả vờ trốn tội, vì thân thể nàng quá mức yếu đuối, bệnh nặng đã khỏi nhưng bệnh nhẹ vẫn còn. Cộng thêm đã quỳ khá lâu nên không chống đỡ được mà té xỉu.

Sau khi thỉnh ngự y xem qua, đích thị là thân thể suy nhược nhiều, Thái Y mở đơn thuốc, bắt buộc nàng phải tịnh dưỡng 1 tháng liền.

Ninh Vũ Ngưng cơ hồ thoát khỏi móng vuốt bọn nữ nhân trong cung. Nàng thật sự rất phấn khích a...

Đấu nhau nàng không ngại nhưng với cái thân thể hư nhược bệnh lên bệnh xuống này thì vẫn nên để sau thì hơn!

Mà sau khi Hoàng đế biết tin liền ban thưởng Cao Sâm, Nhân Sâm Ngàn năm, các loại thảo dược bồi bổ sức khỏe đều như rót mật chạy một đường vào Tú Hiên của Trữ Tú cung. Đích thân Hoàng đế ngự giá thăm hỏi làm cho chúng phi tần hậu cung tức đến mức đập bể mấy bộ tách trà liền. Haha, quả thật rất là thú vị!!!

Trường Xuân cung.

Hiên Phi đang ôm ấp một tiểu hài tử đáng yêu, nàng đang dạy Đại công chúa Tổng Hoàng chơi cờ. Thấy Dương ma ma tiến vào, nàng lệnh cho vú nuôi bông công chúa lui ra vườn chơi.

- Dương Ma ma đã đem đồ ta ban thưởng đến Tú hiên Trữ tú cung chưa?

Dương ma ma hành lễ, đáp:

- Bẩm nương nương, nô tỳ đã làm xong. Vị Ninh Quý Nhân kia cơ hồ cũng thật sự bị bệnh nhẹ.

Hiên Phi cong cong khóe môi, tay vuốt ve chiếc vòng cẩm thạch:

- Tốt. Ninh Vũ Ngưng thật sự có chút hư nhược, mà Đơn Thực Nghi làm việc cũng thật là thiếu cẩn thận quá đi. Một cái Quý Nhân nho nhỏ kia cũng rắn không được thì có năng lực gì đấu với bốn cung.

Dương ma ma tiến lên xoa vai cho Hiên phi, bà lên tiếng:

- Trong cung này không ai qua được người đầu Hiên Phi. Vị trí kia chỉ có thể là giành cho người.

Hiên Phi khẽ đảo mắt:

- Dương Ma ma không được nói lung tung.

- Nô tỳ lỡ miệng rồi..

Hiên Phi lại cong môi, ý cười lang đậm:

- Ninh Quý Nhân thì làm sao cơ chứ? Một Ninh Hoàng hậu ta còn.....Haha....Các nàng không đủ tư cách tranh với ta!

Phải! Hiên Phi - Ninh Kha Mẫn là biểu muội ruột của Ninh Hoàng Hậu quá cố - Ninh Khuynh Thành!

Tú Hiên - Trữ Tú cung.

Hàn đế tay bưng chén thuốc, tay lại vỗ vỗ mông nhỏ của Vũ Ngưng:

- Nàng mau ra đây uống hết chén thuốc này đi.

Vũ Ngưng thật sự rất sợ đắng, mặc dù từ nhỏ thân thể suy yếu nhưng vẫn là thân thể của Ninh Vũ Ngưng mà nàng là Chu Thượng Vũ ngàn năm không bệnh cơ mà!

- Hoàng thượng, người để đó đi, thiệp... thiệp...

- Nàng chui ra đây cho trẫm, chui ra mau...

Vũ Ngưng nghe tiếng Hàn đế hét lên liền lồm cồm bò dậy, cả gương mặt phụng phịu ủy khuất.

Tổng Bạch Hiên vẫn còn nhớ rõ cái tật xấu sợ thuốc đắng này của nàng. Kiếp trước khi nàng còn là thái tử phi cũng như thế, mà khi trở thành Tiểu Vũ của hần nàng cũng là một bộ dạng như thế.

Dịu dàng, hần dễ dàng:

- Khanh khanh ngoan, uống hết chén thuốc này, sau này trẫm đưa nàng ra ngoài chơi, có được không?

Vũ Ngưng giận dỗi:

- Hoàng thượng, làm sao thiệp thân có thể ra ngoài kia được. Rõ ràng là người lừa thần thiệp...

- Ta lừa nàng khi nào, ta đã nói sẽ đưa nàng đi là nhất định sẽ đưa.

Vũ Ngưng hai mắt sáng rỡ, thật sự nàng rất nhớ mẫu thân...

Nhưng nghĩ lại bây giờ nàng là Ninh Vũ Ngưng, không phải Ninh Khuynh Thành... mẫu thân có nhớ cũng không thể nào gặp được!

Tinh thần vừa tốt lại ỉu xiu, Hàn đế có chút không hiểu nổi. Haizz, nữ nhân này, buồn vui sao có thể thay đổi nhanh đến như vậy cơ chứ?

Sáng hôm sau một đạo thánh chỉ ban xuống. Hoàng đế khen thưởng cho Đơn Thực Nghi vì hoàng gia phân ưu, có hành động đáng khen liền thưởng cho nàng 1 tháng đến bên bồi Thái hậu tụng kinh niệm Phật. Về phía 2 vị hôm qua bị phạt quỳ, liền phạt đóng cửa tu đường cung quy 1 tháng.

Đối với Châu tuyền thì, một tháng không ra khỏi cửa chẳng khác nào đem nàng biếm vào lãnh cung. Một tháng không được đi tranh sủng...a...a.

Buồn cười nhất là vị Đơn Thực Nghi, không biết nên khóc hay nên cười. Cái gì mà khen thưởng đến bồi Thái hậu tụng Kinh?

Vốn Thái hậu là người không thích ồn ào, đem nàng đến Thọ Khang cung, cũng không kém gì đưa nàng vào am ni bầu bạn với nhang khói.

Hoàng thượng a, công lý ở đâu?

Tất nhiên vị Ninh Quý Nhân bị cấm túc không ra khỏi cửa, nhưng trong Thánh chỉ không hề cấm Hoàng đế đến thăm. Cho nên vinh sủng trước sau vẫn như một, không hề thay đổi

Hàn đế nửa nằm nửa ngồi trên giường la hán đánh cờ cùng Ninh Quý Nhân, thời gian này hai người ở cùng cũng không tệ.

Hắn đã nắm chắc được 100% Vũ Ngưng chính là Tiểu Vũ, còn về những khoản khác, hắn thật sự không rõ. Nhưng mà không sao, chỉ cần nàng là phi tử của hắn thì dù có hận hắn, hay muốn quên đi hắn, nàng cũng không làm được.

Mà theo như tính tình hiện tại của nàng thì không khác gì Chu Thượng Vũ đánh đá kia là bao nhiêu, chỉ là trong mắt nàng hình như không hề có tình yêu giành cho hắn như trước kia.

- Hoàng thượng, thiếp thân thắng!

Hàn đế buông quân cờ đen trong tay xuống, cười phẩy phẩy tay:

- Nàng thắng. Đi qua đây với trẫm.

Vũ Ngưng đứng dậy tâm tình vui vẻ, nàng dạo gần đây ngoài được sự bảo bọc của hắn, trong lại ngấm mình trong hoàng tuyền của không gian vàng nên thân thể đã khỏe ra rất nhiều. Da thịt đã trắng nay còn hồng hào mịn màng, nơi nào cần thịt thì có thịt, nơi nào không cần thì dứt khoát không dư ra chút nào. Nói nàng không phải mỹ nhân là không được a...

Hàn đế đưa tay ôm nàng vào lòng:

- Tiểu Vũ, nàng có vẻ mập lên một chút.

- Còn không phải do người sao, ngày nào cũng bắt thiếp thân ăn ăn uống uống, người không to lên một vòng cũng không được a.

Hàn đế lại ôn nhu:

- Trẫm đều muốn tốt cho nàng.

Vũ Ngưng quay sang hắn nở nụ cười xinh đẹp hết mức có thể:

- Thiếp thân đã biết, đã biết mà.

Hàn đế nhìn không được hôn lên đôi môi hồng nhuận của nàng, cái hôn bất ngờ lại hôn sâu khiến Vũ Ngưng khí huyết không thông, nàng phải vỗ vỗ ngực vài cái.

Hàn đế lại cứ thổi phù phù trong miệng của nàng, cảm giác buồn buồn ngứa ngứa khiến nàng cười khanh khách. Hai tay ôm eo Hàn đế, cười đến ra nước mắt:

- Hoàng thượng, người đừng như vậy, ta nhột, nhột a...

Hàn đế lại ôm nàng, ôm thật chặt, giọng nói ni non lại cơ hồ như vang nài:

- Tiểu Vũ, đừng rời xa trẫm nữa, có được không, được không?

Vũ Ngưng trong lòng thoáng kinh ngạc, trong tim như có dòng điện ấm chạy qua, nhẹ nhàng, mơ hồ nhưng đủ làm tim nàng đập liên hồi vài nhịp..

- Được thiếp thân hứa không rời xa người, không rời xa người.

Đúng! Nàng kiếp này sẽ không rời xa hắn, nàng phải ôm thật chặt đùi hắn để có thể an nhàn sống sót trong hậu cung này. Từng bước từng bước tiến lên vị trí vốn dĩ là của nàng kia. Lấy lại công bằng cho đứa nhỏ còn chưa chào đời trong bụng nàng, còn có phải lấy đi cả tâm của người nam nhân từng vùng

tay vút nàng sang một bên này. Nàng, làm sao có thể rời bỏ hẳn được?

Hết đời này, hết kiếp này đều không được!

1 tháng cảm tức của Vũ Ngưng đã kết thúc, mà vị Đơn Thực Nghi kia cũng đã hồi Khôn Dục cung, chắc có lẽ một tháng qua đi bởi Thái hậu cũng vất vả cho nàng.

Sáng hôm sau Hiền Phi cho mời tất cả chúng phi tần tham dự Cúc yến, một dịp vừa thưởng thức thịt của ngon mềm, vừa ngắm hoa cúc. Đây cũng xem như là một thú vui tao nhã của chúng phi tần hậu cung.

Vũ Ngưng không ngần ngại đồng ý với vị ma ma già nua mà giao hoạt này.

- Ma ma về báo với Hiền Phi nương nương, Ninh Quý Nhân ta nhất định sẽ đến, không phụ lòng nương nương vì chúng phi tần mà nhọc công.

Dương ma ma nhìn nàng, gật đầu:

- Được, vậy thưa Ninh Quý nhân, nô tỳ xin cáo lui trước.

Ninh Vũ Ngưng một bộ dáng hân hoan tiễn khách:

- Mời Dương ma ma đi thông thả.

Chờ bà ta đi rồi, nàng mới thông dong đi vào trong điện. Cái gì mà để tạo tình cảm thân thiết giữa chúng tỳ muội, rồi là thương xót cho các cung phi suốt ngày trong cung buồn chán....

Nàng cong khoe môi, cười nhạt nhẽo..Không phải vì muội muội này của nàng muốn đưa nàng ra làm bia cho đám nữ nhân ngoài kia dương cung bắn à? Trước không thương sau không thương lại trùng hợp ngay ngày nàng khỏi cảm tức lại thương???

Ha..ha...Kha Mẫn người thích đem ta ra làm bia ngắm lắm à? Nhưng xin lỗi, ta đây không còn là Ninh Khuynh Thành ngây ngây ngốc ngốc người nói gì cũng tin nữa rồi. Muốn đấu lại với ta, e chỉ một cái đầu nữ nhân cổ đại như người là không đủ dùng!

Đêm qua tên Hoàng đế lại một phen lần qua lộn lại khiến nàng đến canh 3 mới ngủ ngon giấc. Vừa chớp mắt chưa bao lâu đã đến giờ đi dự Cúc yến, thật là mệt mỏi mà...

Ngồi trước gương, nàng nâng gương mặt ngái ngủ ra, giọng ề ề nói với Ngọc Châu, Ngọc Đào:

- Hai người giúp ta trang điểm nhạt thôi, không qua loa như thường ngày nhưng cũng không được quá mức sắc sảo.

Ngọc Châu cười:

- Hiếm có dịp ra ngoài, sao người không trang điểm đẹp lên một chút. Một tháng qua cũng đã bị cảm tức vất vả quá rồi còn gì?

Vũ Ngưng ngáp một cái:

- Thôi thôi đi, bọn người ngoài kia thấy ta càng lộng lẫy càng ganh ghét nhiều hơn. Ta đây chỉ muốn an ổn một chút, người thấy ta chưa đủ nổi bật à?

Vũ Ngưng thật là có chút quá nổi bật rồi, 1 tháng 30 ngày Hoàng thượng cơ hồ lật thẻ bài của nàng 20 ngày, có những đêm không ngủ lại thì tối đó cũng đến thăm dùng ngọc thiện. Thời gian còn lại hẳn đi đến Trường Xuân cung của Hiền phi thăm đại công chúa, sau lại đến Tĩnh Hòa cung thăm nhị công chúa. Vẫn là không ngó qua cung của ai bao giờ, nàng bây giờ chẳng khác gì yêu phi mê hoặc hoàng thượng. Haizz, nàng cũng không muốn đâu a...

Chỉ là tên hoàng đế này nói thế nào vẫn không chịu đi, hẳn trước kia chẳng phải yêu thích nữ nhân xinh đẹp à???

- Nô tỳ quên mất, chủ tử bây giờ đang vinh sủng có thừa.

Tiếng Ngọc Châu vui vẻ, mà kể bên Ngọc Đào lại ủ rũ:

- Chủ tử, nô tỳ có chút lo cho người.

Vũ Ngưng nhìn biểu tình của nàng, có chút khó hiểu:

- Người sao vậy?

Ngọc Đào vừa vắn kiêu tóc phi vân kế, vừa nói:

- Hoàng thượng liên tiếp lật thẻ của người, nô tỳ sợ....

Vũ Ngưng thoáng cười vui vẻ:

- Người không cần lo, Hoàng thượng hẳn đang yêu thích ta, sẽ không để các nàng ngoài kia hại đến ta được. Trừ phi hẳn không còn hứng thú với ta nữa, đến lúc đó người có lo cũng không muộn...

Ngọc Đào bề ngoài lạnh lợi nhưng nội tâm sâu kín, trong 3 người bọn họ ngoài tin tưởng Ngọc Châu ra nàng tín nhiệm nhất vẫn là Ngọc Đào, về phần Ngọc Quý, nàng ta quá mức băng lãnh, làm việc nhất nhất quy củ, cơ hồ để nàng ta trông nom trong ngoài điện là hợp lý nhất.

Mà Ngọc Đào lại một phen thờ dài, nàng dù sao sống trong cung cũng đã muốn hết một đoạn thời gian dài. Đã hầu hạ qua nhiều vị nương nương của Tiên hoàng. Người dễ hầu hạ nhất đến nay là vị Ninh Quý Nhân này. Tính tình nàng có chút phóng khoáng, vui tươi, lại ngây thơ đáng yêu... Nhưng nàng luôn sợ chủ tử sẽ thật lòng động tâm với Hoàng thượng... Mà nữ nhân hậu cung động tâm chẳng khác gì tìm con đường u sầu...

Lại thờ dài, nàng mong sao vị Ninh Quý Nhân này sẽ biết được những điều nàng lo nghĩ...

Mà Vũ Ngưng nếu biết được Ngọc Đào lo cho nàng dư thừa đến như thế, biết đâu nàng sẽ lập tức đem Ngọc Đào mà khen thưởng... Vũ Ngưng nàng dù gì cũng sống gần nửa đời người ở đây rồi, há lại không biết!

Canh giờ đã đến, Vũ Ngưng vận một bộ cung trang thêu hoa cầm tú màu xanh nhạt, eo thắt nơ nhỏ, ngoài khoác áo xanh cùng màu. Trên đầu vấn phi vân kế, cài thêm trâm ngọc bích. Đơn giản mà thanh thoát, không nổi bật nhưng không đơn giản. Nàng đi đến đâu, hoa cũng nhường nàng vài phần...

Vũ Ngưng mang theo Ngọc Châu cùng Ngọc Đào đi theo, Ngọc Quý vẫn nên để lại trong coi trong điện là tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Duyên Kiếp Này Gặp Gỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Mang thai

Trong Ngự hoa viên, từng lớp hoa cúc đẹp rực rỡ đã được đem đến đặt ngay ngắn giữa sân, xung quanh là bàn ghế các vị phi tần. Lúc Vũ Ngưng đến bên trong sân đã có rất nhiều người, nàng cũng không phải người đi quá trễ.

Từng lớp phi tần váy áo rực rỡ đang tụ hội về một chỗ, nhan sắc kiểu nào cũng có. Thật sự gây mỏi mắt cho người nhìn...

Có nhiều người đã phát hiện ra nàng, cả vườn hoa cơ hồ im lặng.

- Ninh Quý Nhân đến.

Vũ Ngưng thoáng khai đi vào trong, phía trên cao là vị Hiền phi hiện có phân vị cao nhất trong hậu cung. Mà nữ nhân đó, cũng chính là người Vũ Ngưng nàng hận nhất.

- Thiếp thân tham kiến Hiền Phi nương nương, Hoa Phi nương nương.

Hiền Phi cung trang đỏ nhạt, trên đầu cài phượng hoàng phi rất đẹp. Phải nói phượng hoàng là giành cho Hoàng hậu, mà vị Hiền phi đây....a hèm vị trí kia chắc hẳn là mơ ước của nàng.

Hiền Phi gật đầu, môi cong lên thành nụ cười, nhấc tay tao nhã:

- Ninh Quý Nhân đứng lên đi, không cần đa lễ.

Vũ Ngưng cung kính đứng dậy, cũng không nói gì nhiều, nàng lui xuống phía dưới, đi về phía bàn theo phân vị của mình mà ngồi xuống.

Phía trên nàng là Chương Quý Nhân, nàng ấy trước kia là cung nữ của Thừa Càng cung, một đêm tên cầu hoàng đế uống say liền đưa nàng lên giường thị tẩm. Sau đó cũng có vài phần sủng ái, được thăng lên thành Quý Nhân.

- Chương tỷ tỷ đến lâu chưa?

Dựa theo phân vị, Vũ Ngưng ngang hàng với nàng, nhưng dù sao người ta cũng được thăng cấp trước, cho người ta một chút mặt mũi cũng không có gì là khó khăn.

Có điều Vũ Ngưng chưa biết, trong cung này vị Chương Quý nhân sống không được thoải mái cho lắm. Các nàng trong cung đều không xem Chương Cúc Cúc vào mắt, vì nàng xuất thân là cung nữ thấp hèn.

Chương Quý Nhân nghe Vũ Ngưng chào hỏi, nàng có chút lúng túng, trả lời rất không đúng quy củ:

- À nó....ta cũng vừa mới đến

Vũ Ngưng cười, trong lòng thở dài một phen. Vị họ Chương này thật sự vẫn không thoát nổi thân phận nô tỳ...

Một lát sau, các vị chủ tử, nương nương cũng đều đến. Mà nổi bật nhất vẫn là vài vị sau đây a..

Trước là vị Lệ Tàn trước kia rất được Hàn đế sủng ái, dáng người thon thả, gương mặt thanh lệ, thuần thiết. Thật sự rất xinh đẹp!

Sau thêm vị Mai Tiệp dư tình nghịch, phong thái dung mạo là không cần bàn, lại đáng yêu luôn làm người khác cười vui vẻ.

Vị cuối cùng là Điệp Chiêu Viện, là người cũ trong cung, trước kia là Lương đệ của Thái tử. Sau khi hấn lên ngôi phong cho nàng thành Điệp Chiêu Viện, nhị công chúa Tống Nguyên cũng từ bụng nàng mà chui ra. Tính đến nay vị Điệp Chiêu Viện cũng được xem là vinh sủng, mẫu băng tử quý, mẹ phúc nhờ con.

Vị Hoa Phi trên cao ngồi ngay dưới Hiền Phi là một bộ dáng hơi hợt, như là không nhiễm bụi trần. Nhưng phàm là nữ nhân trong cung, ai lại không có tâm tư riêng?

Sau khi các vị phi tần ngồi xuống đầy đủ, Hiền Phi vui vẻ mở miệng:

- Hôm nay bốn cung mời chúng muội muội đến đây trước xem như là thưởng cúc dùng cua, hai là cũng muốn hàn gắn tình cảm các tỷ muội trong cung.

Hồ Tàn là tay chân của Hiền Phi, nàng ta lên tiếng:

- Hiền Phi có lòng suy nghĩ cho chúng thần thiếp, thật sự khiến thiếp thân thật cảm động.

Nói rồi nàng đứng lên đoan trang phúc thân hành lễ, các phi tần thấy thế đều đồng loạt hành lễ theo.

Hiền Phi cười không khép được mồm, nàng ta ra dáng đoan trang:

- Không cần các muội muội cảm ơn, chỉ cần các muội muội vui vẻ, vì Hoàng Thượng, Thái Hậu, Hoàng gia mà khai chi tán điệp là ta đã vui lắm rồi.

Lại ừ rừ nói:

- Hoàng thượng con cháu vẫn còn đơn bạc, ta thật lấy làm lo lắng.

Vũ Ngưng thật sự rất muốn tiến lên vỗ tay khen cho muội muội của nàng. Diễn hay, diễn hay lắm!!!

Hồ Tàn lại lên tiếng:

- Nương nương bớt lo lắng, chúng thần thiếp cũng rất làm cố gắng. Chỉ có điều, hoàng thượng một tháng nay.....

Câu nói lấp lửng, cả Ngự Hoa viên gần như im bật, tất cả đều dùng ánh mắt cảm hận nhìn nàng.

Mà Vũ Ngưng một chút xiu khó chịu, xấu hổ cũng không có.

Các người nhìn ta à? Thoải mái đi, ta rất đẹp, đúng không???

Nàng vẫn im lặng, một đường hướng mắt về phía Hiền Phi. Một chút ngó nghiêng cũng không có...

Hồ Tàn cơ hồ rất tức giận, nàng luôn nghĩ Vũ Ngưng sẽ thẹn thùng, xấu hổ mà lĩnh tội. Ai ngờ....da mặt dày, đúng là da mặt rất dày!

Hiền Phi cũng có chút không vui khi bắt gặp thái độ của Ninh Vũ Ngưng, nhưng nàng là Hiền Phi, không giống như Hồ Tàn. Mà trước sau gì ngôi vị Hoàng hậu không thuộc về nàng, tập ra dáng Hoàng hậu khoan dung một chút cũng tốt.

- Bốn cung cũng chỉ lo lắng thôi, các người đó nên cố gắng một chút. Ăn vận trang điểm đẹp một chút, Hoàng thượng nhìn mới thấy yêu thích. Chứ ai ai cũng bộ dáng ừ rừ.... haiz ta nhìn cũng có chút không vui. Phải giống như Mai Tiệp dư vui vẻ hoạt bát, còn có... giống như Ninh Quý Nhân đây, đáng yêu động lòng người.

Vũ Ngưng thầm khen: Kha Mẫn giỏi lắm, đá sang ta rất giỏi đó.

Vũ Ngưng lần này là thẹn thùng, nàng đứng dậy hành lễ, lí nhí nói:

- Hiền Phi nương nương quá khen thiếp thân rồi, so với Mai Tiệp dư với các tỷ muội đây thì thiếp thân còn thua xa.

Châu tuyền thị giọng điệu chanh chua:

- Ninh tỷ tỷ nói sai rồi, Ninh tỷ tỷ thật sự xinh đẹp động lòng người. Nếu không vì sao Hoàng thượng một tháng lại đến Tú tiên hơn phân nửa được cơ chứ?

Nữ nhân hậu cung mà, quan trọng nhất là ân sủng, người không có ân sủng, xem ra người là kẻ không có chỗ đứng. Đúng vậy, mà nhắc đến độc sủng, ừ

thì hiện tại nàng có chút độc sủng a.

Vũ Ngưng nhìn Châu tuyển thị, người này là phe cánh của Đơn Thực Nghi, vừa mới khỏi cảm tức, chắc vẫn đang rất cay cú.

- Châu muội muội nói gì lạ vậy? Hoàng thượng ở chỗ ai, muốn đi đến cung ai một Ninh Quý Nhân nhỏ nhỏ như ta làm sao dám can thiệp. Hơn nữa ta cũng không biết Hoàng thượng đi đến Tử viên của ta hơn một tháng đâu a...

Trên mặt thoáng biểu hiện kinh ngạc:

- Chẳng lẽ Châu muội muội dò la Hoàng thượng à?

Châu Mộc Mộc sắc mặt cả kinh, lại thâm oán Vũ Ngưng miệng lưỡi sắc sảo.

Nàng quỳ xuống, một bộ dáng kính sợ:

- Thiếp thân sợ hãi.

Hiền Phi khoác tay giảng hòa:

- Châu tuyển thị về chép nữ giới 100 lần cho bốn cung, tội nói năng hồ đồ. Về phần ân sủng, ta vẫn mong chúng tỷ muội được ban mưa móc ân đều, để mau chóng vì hoàng gia khai chi tán diệp.

Vũ Ngưng cúi đầu nghe dạy. Ý Hiền phi là đang trách nàng không chia ân sủng cho mọi người, nhưng biết làm thế nào, nàng cũng không phải là Hoàng đế đâu!

Hiền Phi nhìn bộ dạng cung kính phía dưới, thì gật đầu hài lòng, phân phó cho người đem thức ăn lên.

Trước mặt Vũ Ngưng là một đĩa bánh bao cua, một đĩa há cảo nhồi thịt cua và một đĩa càng cua được tách vỏ.

Thật sự thì khi này Vũ Ngưng nàng vẫn chưa ăn gì, lại nhìn thấy thịt cua trắng trắng béo béo, một con thềm dâng lên. Ai nấy đều lo ngắm hoa cúc đẹp rực rỡ chỉ riêng nàng cầm cùi thưởng thức thịt cua ngon lành.

Tiếng cười nói, ngâm thơ vui vẻ của các mỹ nữ mà Vũ Ngưng chốc chốc cũng cười cười nhưng là cười vì ăn ngon mà lại cười rất thật lòng nữa chứ.

- Hoàng thượng giá lâm.

Đồng loạt cung phi đứng lên, sửa soạn cúi đầu e thẹn hành lễ.

Hàn đế thoát tay đi lên trên chỗ cao nhất kia, khi đi ngang qua Vũ Ngưng vẫn là liếc mắt nhìn nhìn.

Hiền phi cho người kê thêm một chiếc bàn nữa, tự mình ngồi xuống phía dưới bên trái Hàn đế, còn bên phải là Hoa phi.

- Các ái phi đang nói gì mà vui vậy?

Hiền Phi lên tiếng:

- Bẩm Hoàng thượng, mọi người đang làm thơ về hoa cúc thì người đến.

- Ra thế, đến lượt ai rồi?

Lệ Tàn một thân kiều diễm thanh lệ đứng ra, thật đúng với cái phong hào Lệ, nàng quả thật diễm lệ xinh đẹp vô cùng.

- Dạ đến lượt thiếp thân thưa Hoàng thượng.

Hàn đế gật đầu, nàng bắt đầu đọc một bài thơ tả về hoa cúc, đến cuối bài còn tự tay ngắt một bông hoa cúc dâng lên cho Hàn đế. Mà Hàn đế cũng rất vui vẻ, liên tục khen hay.

Các phi tần phía dưới đều dùng ánh mắt khó chịu nhìn Lệ Tàn. Thật sự Lệ Tàn quá sức nổi bật rồi!

Hàn đế nhìn sang Vũ Ngưng thấy nàng đang ăn bánh cua rất ngon lành, lâu lâu còn lắc lắc cái đầu nhỏ. Hoàn toàn là một bộ dáng tham ăn không có một chút thi sĩ nào trong người.

Ngay lúc định trêu chọc nàng một lát thì bên đây, một tiếng nôn ọe vang lên.

- Chủ tử người có sao không? Chủ tử?

Là Cao Thường Tại, người cùng với Ninh Vũ Ngưng tiến cung sau đợt tuyển tú.

Sắc mặt Cao Thường Tại xanh mét rất khó coi, Hiền phi khẩn trương cho người diu nàng về Trường Xuân cung, đích thân kêu Dương ma ma đi theo xem xét, lại cho mời Thái y đến xem mạch.

Cả ngự hoa viên dường như sau sự việc kia đều trở nên im lặng, ai cũng cơ hồ đã đoán ra được một chút sự tình. Mà nếu thật sự như vậy thì....

Qua một khắc, Dương ma ma tiến lên thông báo:

- Bẩm Hoàng thượng, Hiền phi nương nương, Cao Thường Tại được chuẩn ra hỷ mạch, Thái y báo thai đã được 1 tháng.

Hiền Phi hai tay dưới váy nắm thật chặt, nàng chỉ lo đề phòng Lệ Tần, Mai Tiệp Dư mà quên mất những người mới vào. Cao Thường Tại như thế mà lại tốt số.... hoài được long thai.

Tâm tình phía dưới cũng hết sức phức tạp, ai nấy đều hung hăng vò nát khăn tay của mình. Vì có gì mà Cao Thường Tại vừa vào cung chưa đến 3 tháng lại mang thai 1 tháng mà các nàng thì không chứ?

Chỉ riêng Vũ Ngưng lại là một bộ dáng vui vẻ, mang long thai là việc đáng vui mừng, có sao lại buồn bực. Trong cung này ai mang thai cũng được, ai có thể sinh ra hoàng tử cũng được. Tất cả như cùng nàng không hề có liên quan, nàng trên cơ bản cũng không muốn cho con trai nàng sau này lên ngôi hoàng đế.

Hoàng đế.... có cái gì tốt chứ?

Vị đáng lẽ phải vui mừng nhất là đương kim thánh thượng nhưng giờ này mặt lại đen như đất nồi. Một chút vui mừng cũng không có, mà kể bên Chu Đại Bảo về mặt cũng hết sức cô quái, cứ như vừa phát hiện ra việc gì kinh thiên lắm.

Hắn để đầu lòng nhìn xuống Vũ Ngưng, hần nhìn nàng, nàng là một bộ dáng vui mừng nhưng hắn không biết vì sao lại cảm thấy nàng có chút đau lòng, có chút gượng ép...

Hắn hôm qua còn hứa sẽ để cho nàng mang trưởng tử của hắn, nhưng ngày hôm sau lại tung ra một tin có người mang thai. Mặc dù chưa biết có sinh ra được hay không nhưng cũng làm lòng hắn khó chịu. Hắn cảm thấy có lỗi với nàng!

Bạn đang đọc truyện *Tiền Duyên Kiếp Này Gặp Gỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Toan tính thâm cung

Một lát sau, Cao Ngọc Linh đi ra, nàng ta một tay được cung nữ diu, tay kia lại để trên bụng, trên mặt không giấu được nụ cười rạng rỡ.

Cao Thường Tại đi chậm nhất có thể, nàng đưa mắt nhìn Hàn đế, cúi đầu cung kính phúc thân hành lễ:

- Thiếp thân tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng Vạn tuế vạn vạn tuế!

Hàn đế trong mắt tràn đầy chán ghét, mặc dù Cao Ngọc Linh đang mang thai nhưng hắn vẫn không cho bình thân.

Trong Ngự hoa viên không khí có chút lạnh lẽo mà vị Cao Ngọc Linh kia thì chẳng may biết được. Nàng ta vẫn cao hứng lắm vì hôm thị tẩm nàng không uống chén canh "dưỡng thân" mà Hoàng đế ban thưởng. Lại hay bỏ một lần lại mang được một cái hài tử triệu người mơ ước.

Hiền Phi thích thú khi thấy Hàn đế không vui nhưng dù sao nàng vẫn đang đứng đầu Lục cung mà ngôi vị Hoàng hậu kia trước sau gì không rơi vào tay nàng. Cho nên vẫn nên tạo hình tượng đoan trang, cao quý một chút. Còn về cái thai của Cao Thường Tại... giữ được hay không thì không thể nói trước!

- Hoàng thượng, người xem Cao muội muội...

Hàn đế lấy lại tâm tình. Thôi dù sao nữ nhân đó cũng đang mang giọt máu của hắn...

- Ngươi đứng lên đi.

Cao Thường Tại đứng dậy, nàng ta e lệ như nụ hoa nhỏ, làm cho mọi người xung quanh có chút chán ghét.

- Ngươi mau về chỗ ngồi đi, là nữ nhân đang mang thai, phải tự biết để ý một chút.

- Chu Đại Bảo, thuận theo ý trẫm, Cao Thường Tại hoài long thai thăng lên thành Cao Quý Nhân, ban thưởng đôi lục ngọc, tượng Phật vàng, nhân sâm Tây công.

Cao Ngọc Linh mặc dù có chút không hài lòng về phẩm cấp nhưng dù sao Quý Nhân vẫn tốt hơn là Thường Tại. Còn có nàng đang hoài thai, nếu sau

này sinh ra một cái Hoàng tử thì Phi vị cũng có thể ngồi chứ đừng nói là Quý Nhân.

- Đa tạ Hoàng thượng ban thưởng.

Cao Quý nhân cơ hồ vui vẻ cực độ, nàng ngồi xuống, tay cầm ly trà uống thật sảng khoái.

Mà trên kia Hiền phi trong lòng đang rất tức giận, con hồ ly Cao Mỹ Linh là muốn mượn trên đầu nàng thông báo cho Hoàng thượng tin nàng ta có thai đây mà. Làm gì lại có sự trùng hợp hoàn hảo đến như vậy.

Buổi thường cứ xem như kết thúc, một lát sau khi Hoàng thượng rời đi, chúng phi tần cũng rời theo. Trong lòng ai nấy đều khó chịu, tưởng lại được một phen tranh sủng kéo Hoàng thượng đến cung các nàng. Ai ngờ đâu giữa đường lại nhảy ra một cái Cao Quý Nhân mang thai...

Thật là tức chết mà!!!

Thừa Càn cung.

Hàn đế tức giận, cơ hồ tấu chương trên bàn đều bị hất hất văng xuống đất.

Trong chính điện không một ai dám ngăn đầu thờ mệnh, ngay cả Chu Đại Bảo cũng ước gì mình nhỏ bé hơn một chút để tránh tầm mắt của Hàn đế.

Tiếng gọi to:

- Chu Đại Bảo, lăn vào đây cho trẫm, nhanh.

Chu Đại Bảo tổng quản thân mình mập mạp đi nhanh nhất có thể:

- Có nô tài đây thưa Hoàng thượng.

Tổng Bạch Hiên nhìn hắn, lửa giận trong mắt sôi trào:

- Người nói đi vì sao Cao Quý nhân lại mang thai?

Chu Đại Bảo ngơ ngác, hắn ấp úng:

- Đây... đây...

Hoàng thượng

Hàn đế đập bàn cái bốp:

- Trẫm cho người ban thuốc tại sao lại để xảy ra loại chuyện như vậy? Hả?

- Dạ bẩm Hoàng thượng, nô tài thật sự là đã tận mắt nhìn thấy Cao Quý Nhân uống hết chén thuốc mới rời đi. Còn sau đó....

Hàn đế vốn đã hiểu hết nhưng vì trong lòng quá tức giận khiến hắn không thể không tìm người trút cơn giận này.

Hắn là đế vương, con nôi dòng là cần thiết nhưng không phải nữ nhân nào cũng có thể hoài thai huyết mạch của hắn được.

Tổng Bạch Hiên dù sao cũng đã sống mấy chục năm ở thời hiện đại, hắn làm sao không hiểu được thuật đế vương. Thay vì có nhiều Hoàng tử sau này lại tranh nhau mưu quyền đoạt vị thì ngay từ bây giờ hắn sẽ quản lý nghiêm ngặt việc mang thai của các phi tần.

.Không ngờ được, một cái Cao Quý nhân nho nhỏ lại dám chống đối hắn hoài thai. Nếu Đại Hoàng tử mà từ trong bụng nàng mà ra thì ngày sau chẳng biết sẽ phát sinh loại chuyện gì nữa. Phụ thân nàng ấy là, vì chất ngoại mà suy tính tiền đồ là không thể thiếu, chưa kể Đại Hoàng tử Tổng Văn, danh phận quá mức cao quý rồi.

Nhưng dù sao đây cũng là huyết mạch Hoàng gia, hắn muốn hay không muốn cũng không thể làm gì khác được. Còn việc Cao Quý nhân kia có đủ bản lĩnh để sinh được đứa nhỏ khỏe mạnh ra ngoài không lại là chuyện khác nữa.

Đứa nhỏ Hoàng gia sau lưng không có được mẫu thân lợi hại thông minh thì sống trong cung cấm này sẽ chẳng hề đơn giản.

Hàn đế cơ hồ là buồn bực, tức giận cũng có chút thương xót cho đứa nhỏ trong bụng Cao quý nhân.

Ngay cả hắn từ bé cũng không biết chịu bao nhiêu khổ cực để hôm nay ngồi lên được ngai vàng. Con hắn.....hắn vẫn là đau lòng!

Lại nói, Tiểu Vũ lần này để nàng chịu ủy khuất rồi!

Trường Xuân cung.

- Tiễn nhân, dám mượn tay bốn cung mà thu lợi, tiễn nhân, đúng là tiễn nhân.

Dương ma ma đỡ lấy tay Hiền phi, bà liên tục vỗ vỗ lưng giúp nàng nhuận khí.

- Nương nương bớt giận, nương nương bớt giận.

Hiền phi gương mặt cau có, trên mặt hiện lên chút tàn ác dọa người:

- Ma ma nói xem, con hồ ly họ Cao đó trước không để lộ tin mang thai, lại canh ngay hôm ta mở yến tiệc thì giả vờ ngất xỉu. Thật là tức chết ta mà...

Dương ma ma châm thêm dầu:

- Nương nương nói đúng, đúng là hồ ly tinh. Nhưng mà nương nương, đứa bé trong bụng ả ta...

Hiền Phi hí hai mắt đẹp, trên môi nâng lên một đường cong tàn ác:

- Mang thai được nhưng chưa chắc đã sinh ra được!

Trữ Tú cung

Đôn Thực Nghi sau khi trở về từ Thọ Khang cung lại có phần yên tĩnh, nàng ta cũng không cho triệu phe cánh Châu tuyền thị đến cung như mọi khi. Thêm nữa đối xử với Tú hiền của Vũ Ngưng cũng có chút dễ chịu.

Trong nội điện, mùi huân hương thoang thoảng khiến tâm tình người người cảm thấy thư thái. Chỉ có đều lời ngọc từ miệng của ai đó nói ra lại như có mùi máu tanh tỏa ra nồng nặc...

- Người làm tốt lắm, cứ bảo với cung nữ kia ta sẽ an bày thỏa đáng cho người thân của ả.

Một tên thái giám cúi thấp đầu, cung kính:

- Nương nương, người từ lâu đã đối đầu với Hoa Phi nhưng hôm nay tại sao lại...

Nữ nhân nhoen miệng cười, miệng nhẹ nhàng thổi nhẹ vào tách trà trước mặt. Bộ hộ giáp khắc hoa mẫu đơn đang đưa theo từng cái khay nước trà của nàng.

- Hoa Tuyết Nhạn kia cũng giống như bốn cung thôi, có cái danh xưng nhưng không có con cái, muốn hạ nàng ta, e là thời gian còn dài. Còn về vị họ Ninh kia..... vẫn nên giải quyết càng sớm càng tốt.

Tên thái giám gương mặt gian tà cong môi cười:

- Vậy nô tài đi lo liệu xin cáo biệt nương nương.

Phía sau một vị ma ma đi lên, bà ta xoa vai cho nữ nhân đang ngồi kia, trong lời nói có chút lo lắng:

- Nương nương, người hà cớ gì phải nhúng tay vào việc này, trên kia chẳng phải đã có Hiền phi rồi sao?

- Ma ma người không biết đâu, Hiền Phi chắc chắn sẽ không động đến Cao Quý Nhân, ngược lại còn ra sức bảo vệ cho nàng ta. Đến cuối cùng Ninh Kha Mẫn nàng cũng không có đích tử.

Vị ma ma lại khó hiểu:

- Nhưng mà nương nương, người cũng có thể đem đứa nhỏ của Cao Quý Nhân đến nuôi bên người được mà. Nô tỳ tin rằng hoàng thượng nhất định sẽ đồng ý.

Trong mắt vị nữ tử kia xoẹt qua vài tia đau buồn, lắc đầu, nói:

- Không đâu, hắn sẽ không cho ta, đến hết kiếp này hắn cũng sẽ không cho ta một đứa nhỏ. Chi bằng sống vô ích, ta lại hạ từng người các nàng, đến cuối cùng bên người hắn chỉ còn có ta, khi đó có con nối dòng hay không cũng không còn quan trọng nữa. Người nghe xem, bốn cung nói có đúng không?

Vị ma ma gương mặt tràn đầy đau lòng, vị nương nương này của bà đã bị chân ái che mờ mắt rồi!

Tú hiền.

Vũ Ngưng đang cùng Ngọc Châu và đám Ngọc Quý gọt vỏ đào ngâm nước làm trà đào như ở hiện đại nàng đã từng chết mê chết mệt món này. Mà tiếc thay ở thời này, ai ai cũng không cho nàng dùng đá, mà món này thiếu đi đá thì còn gì là ngon nữa chứ?

Tiếng Vũ Ngưng xin xỏ:

- Ngọc Châu, ta nói em nghe, ta chỉ xin một chút đá băng thôi mà..

Ngọc Châu bộ dạng lão bà, khoanh tay quay mặt sang hướng khác:

- Nô tỳ nhất định không đồng ý với yêu cầu của người.

Vũ Ngưng lại xụ mặt quay sang Ngọc Đào, Ngọc Quý:

- Hai người, mau mau nói giúp ta, mau mau.

Ngọc Đào cười cười, nàng thật hết cách với vị chủ tử này:

- Chủ tử không được đâu, thân mình người kỳ hân, không dùng được đồ lạnh. Nếu để thân mình nhiễm lạnh quá nhiều sau này sẽ rất khó có được đứa nhỏ.

Vũ Ngưng ngao ngán, bọn nô tài này trước cũng đứa nhỏ, sau cũng đứa nhỏ, nào xem nàng là chủ tử cơ chứ. Nhưng mà nhắc đến đứa nhỏ bất giác nàng cũng có chút mong chờ... Giống như năm xưa khi nàng biết tin mình có đứa nhỏ, trong lòng tràn ngập biết bao là hạnh phúc...

- Được, các người cần đứa nhỏ chứ gì, bốn cô nương đây sẽ cố gắng đến lúc đó đừng ai can ngăn ta việc ăn đá băng.

Bên ngoài có tiếng bước chân đi vào, mọi người hốt hoảng phúc thân hành lễ:

- Nô tỳ thỉnh an Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế.

Hân đế khoác tay, lại nhìn nhìn Vũ Ngưng, tiến đến chỗ nàng, ôm eo nàng đi vào trong:

- Nàng nói cái gì đứa nhỏ đứa nhỏ vậy?

Vũ Ngưng hai má phập phồng:

- Các người bọn họ không cho thiếp thân dùng đá băng sợ là không sinh được đứa nhỏ, thiếp thân đây mới là không sợ đâu.

Hân đế cong môi cười:

- Vậy nàng muốn sinh đứa nhỏ à?

Vũ Ngưng gật gật:

- Tất nhiên rồi, sinh xong đứa nhỏ có thể thoải mái ăn đá băng.

Hân đế bất đắc dĩ, không nghĩ tiểu Vũ lại vì đá băng mà có thể đem con nôi dõ ra định đoạt. Nhưng mà không sao, hân thích nàng như vậy, cứ ngây ngô vui vẻ mà sống, hân đã sợ lắm rồi một Tiểu Vũ quy củ, băng lãnh không màn thế sự kia....

Ôm eo Vũ Ngưng thật chặt, hân cười yêu mị:

- Nhưng tiểu Vũ quên là một mình nàng không thể sinh được đứa nhỏ à?

Vũ Ngưng gật đầu:

- Thiếp thân tự mình.... à à...

Chưa nói hết câu nàng đã bị một vòng tay mạnh mẽ nhắc bổng lên đưa nàng tiến lại chỗ giường lớn, màn trướng được buông xuống, bên trong một cảnh xuân đào dạt diễn ra..

- Hoàng thượng, ban ngày không được tuyên dâm a..

- Trẫm thích..

- Hoàng thượng, ngài đừng mà....

Hân đế tháo nhanh xiêm y của nàng, lại cúi phát chiếc yếm nhỏ thêu hoa, bên trong đôi đào xinh đẹp hiện ra, khiến trong lòng hân rạo rục.

Cúi đầu ngậm lấy nụ hoa nhỏ, hân ra sức mút mát không ngừng, tay kia xoa xoa bên còn lại, chốc chốc lại dùng lưỡi se se nụ hoa nhỏ khiến Vũ Ngưng nhẹn không được mà khẽ rên yêu kiều.

- Hoàng thượng, thiếp....thiếp... khó chịu..

Hàn đế ngược mắt lên nhìn nàng, môi cong nhẹ:

- Nàng chỗ nào khó chịu?

Vũ Ngưng vận vạt thân mình, đâm búp búp vào ngực hắn:

- Đáng ghét... đáng ghét....

Hàn đế bị nàng vận vạt động đến cậu nhỏ đang bành trướng phía dưới kia, xuýt chút nữa là không chịu được. Hắn kim người hôn lên môi nàng, từ từ đưa cự long to lớn vào trong..

- Được, trẫm cho nàng, cho nàng..

Vũ Ngưng chịu từng cơn va chạm kịch liệt, cả người nàng lắc lư theo từng nhịp điệu của hắn, hai tay vịn vào người Hàn đế, cả hai như hòa làm một....

Đêm chưa đến nhưng trong lòng người sao đang tỏa đầy!

Bạn đang đọc truyện *Tiền Duyên Kiếp Nay Gặp Gỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Sinh non

Việc Cao Quý Nhân mang thai đến nay cũng được gần 2 tháng, trong thời gian này bên Hàm Phúc cung của Hoa Phi là nơi mà Cao Quý Nhân ở ai ai cũng đều cảnh giác cao độ.

Nữ nhân mang thai trong 3 tháng đầu là quan trọng nhất, qua được 3 tháng thì mới gọi là thành công 1/3. Mà Hoa phi không biết là có tâm tư như thế nào lại đặc biệt cẩn thận với đứa bé trong bụng Cao Quý Nhân.

Có người nói nàng vì không có con nên muốn chăm sóc cho đứa nhỏ của Cao Ngọc Linh, vì dù gì phân vị của nàng ta quá thấp cơ bản không thể giữ bên người mà nuôi dưỡng. Lại có người nói rằng Hoa Phi được Hoàng thượng ân lệnh bảo vệ đứa bé của Cao Quý Nhân. Nhưng dù là lý do nào đi chăng nữa thì việc này cũng rất đáng ngờ.

Ninh Vũ Ngưng đang cùng Hàn đế đi dạo Ngự hoa viên thì vô tình gặp được Hiền phi, nàng ta không biết là vô tình hay cố ý mà lại trùng hợp đưa Đại công chúa ra đây xem cá Chép Hoa Tây vực vừa tiến cống.

- Thiếp thân thỉnh an Hoàng thượng / nữ nhi thỉnh an phụ hoàng.

Vũ Ngưng nhìn nhìn đứa bé, công chúa Tống Hoàng cũng được 5 tuổi, tướng mạo rất giống với Hiền Phi, đặc biệt là đôi mắt, rất đáng yêu rất xinh đẹp.

Khụy gối, nàng hành lễ:

- Thiếp thân thỉnh an Hiền Phi, Đại công chúa.

Hiền Phi cười cười, cho nàng đứng lên:

- Ninh muội muội không cần đa lễ, đều là người trong nhà cả.

Một giọng nói non nớt đáng yêu vang lên:

- Phụ hoàng, hôm nay mẫu phi đưa con đi xem cá, người xem cá trong hồ rất đẹp, rất đẹp a..

Hàn đế vương tay bế nữ nhi vào lòng, trên môi tự giác cong lên thêm một chút, xoa xoa má trắng trẻo của con, hắn hỏi:

- Tiểu Hoàng có thích không?

Đại công chúa gật gật đầu:

- Thích, thích lắm.

- Được, phụ hoàng cho người đem vào cung cho con một hồ đầy cá có được hay không?

Đại công chúa vỗ vỗ tay, hôn cái chụt lên má của hắn:

- Dạ được, dạ được. Phụ Hoàng lại là tốt nhất, là tốt nhất.

Hiền Phi một bên đi đến, vồ vồ lên người công chúa, một nhà ba người thật vô cùng hạnh phúc.

Bất giác Vũ Ngưng đưa tay đặt lên bụng, một cổ đau lòng dâng lên. Nếu như khi ấy đứa nhỏ của nàng cũng còn, thì có lẽ bây giờ cũng đã lớn bằng đại công chúa. Chỉ là đứa nhỏ của nàng vô phước....

Lại nhìn về phía Hiền phi trong mắt không thể che giấu được tia phần hận, mà một cảnh này toàn bộ đều thu vào mắt Hàn đế. Dù rất nhanh sau đó Vũ Ngưng nàng chớp mắt khôi phục lại bộ dáng ban đầu.

Hàn đế trong lòng khó hiểu, nếu nàng là Tiểu Vũ, nếu nàng nhớ ra được tất cả thì không lý do nào lại dùng ánh mắt ấy để nhìn muội muội ruột của mình được. Không phải trước kia nàng yêu quý nhất là vị muội muội này hay sao?

Tiểu Vũ, nàng giấu trộm cái gì, nàng thật sự đang giấu trộm cái gì???

Buông Đại công chúa giao lại cho vú nuôi, Hàn đế xoa xoa đầu công chúa, dịu dàng nói:

- Trời có chút âm u, con mau mau theo mẫu phi về cung, kéo trời sẽ đổ mưa lớn.

Hiền phi ngó lên trời một vòng, quả là có chút âm u, nàng nhẹ nhàng nói:

- Hoàng thượng, hay là ngài cùng Tiểu Hoàng về cung thiếp thân, hôm nay thiếp thân vừa cho người hầm canh cá rất ngon...

Hàn đế liếc mắt về phía Hiền phi, lạnh nhạt trả lời:

- Trẫm còn có chút việc, người đưa tiểu Hoàng về trước, mai sau khi bãi triều trẫm sẽ đến thăm.

Hiền phi có chút khó chịu nhưng lệnh vua khó cãi, nàng không còn cách nào khác.

- Vâng thiếp thân về trước.

Khi đi ngang qua Vũ Ngưng, Hiền Phi vô tình nhìn nhìn vào tai nàng, sau đó cười nhẹ nói:

- Ninh muội muội, sao bên tai muội chỉ còn một chiếc hoa tai vậy?

Vũ Ngưng giật mình, nàng đưa tay sờ lên tai trái, thì thật sự một bên đã rơi mất một chiếc hoa tai, mà hoa tai này lại là do chính Hiền phi tặng khi nàng vừa được phong Quý Nhân.

Cúi đầu, nàng nói:

- Thiếp thân xin nương nương bỏ qua, hoa tai này vốn là do người tặng, chẳng biết tại sao lại... lại rơi mất một chiếc.

Hiền phi nâng nàng lên, câu chữ nhẹ nhàng nhưng những muốn moi cả não của Vũ Ngưng ra:

- Ấy muội muội ta không có ý gì, chỉ là sợ người không biết bản thân rơi mất một chiếc hoa tai. Nếu muội muội không chê, trong cung ta còn nhiều, một lát sẽ đem đến cho muội vài đôi nữa. Muội không cần cảm thấy có lỗi với ta..

Hiền Phi, khoe khoang là không tốt đâu!

- Đa tạ nương nương quan tâm, thiếp thân cảm thấy hổ thẹn.

Hiền phi không nói gì, nàng đi lướt qua Vũ Ngưng sau lại đưa mắt liếc nhìn Hàn đế một cái, cuối cùng cũng là rời đi.

Vũ Ngưng cúi đầu hành lễ, so ra trong cung nàng ta là lớn nhất, lại càng ngày càng ra dáng Hoàng hậu hiền lương thực đức a...

Hàn đế đưa tay nắm lấy tay nàng, vừa đi tiếp vừa hỏi:

- Nàng thấy Hiền phi nàng ấy như thế nào?

Vũ Ngưng mỉm cười, nhẹ nhàng nói:

- Hiền phi nương nương đoan trang hiền hậu, đối xử với thiếp thân rất tốt ạ.

Hàn đế nhìn sâu vào trong mắt nàng, trong ấy không chứa một chút tà niệm nào... Chẳng lẽ khi này là do hấn...nhìn nhầm.

Một tuần sau.

Vũ Ngưng đang chuẩn bị dùng ngọc thiện lại nghe tiểu Thuận Từ hét hải từ ngoài chạy vào.

- Tiểu Thuận Từ người làm gì mà hốt hoảng vậy?

Tiểu Thuận Từ thờ gấp, hần thông báo:

- Bẩm chủ tử, Cao Quý Nhân bên Hàm Phúc cung e là... là đã gặp chuyện không may.

Vũ Ngưng đứng bật dậy, hai tay nắm chặt chiếc khăn, đứa bé trong bụng Cao Quý Nhân cơ hồ là quá chướng mắt nhưng dù sao cũng chưa được 3 tháng. Trong cung này ai lại nhanh tay nóng ruột đến như vậy được cơ chứ?

- Ngọc Châu, Ngọc Đào đi theo ta đến Hàm Phúc cung.

Lúc Vũ Ngưng đi đến cũng vừa đứng di giá của hoàng thượng vừa dừng. Hàn đế nhìn nàng, ôn nhu hỏi:

- Trẫm cho người bảo nàng không cần tới, sao nàng lại tới đây?

Vũ Ngưng hành lễ, đáp:

- Chắc có lẽ thiếp thân đi trước người, nhưng dù sao Cao Quý Nhân bị như thế thiếp thân cũng nên đến an ủi muội ấy.

Hàn đế không nói gì, chỉ gật đầu dặt tay nàng đi vào trong.

- Hoàng thượng giá đáo.

Chúng phi tần có mặt trong điện lục đục hành lễ, Vũ Ngưng nhìn sơ qua một lượt thiết không khỏi buồn cười. Đây là đi thăm người sảy thai hay là đi tranh sủng? Ai nấy đều một thân đẹp đẽ ngay cả vị Hiền phi kia cũng trang phục hết sức đẹp mắt.

Giọng Hàn đế trầm thấp:

- Đứng cả lên đi.

Tất cả nghe lệnh đứng lên, đến khi nhìn thấy Vũ Ngưng đứng sau hoàng đế, ai nấy đều dùng ánh mắt sắc nhọn nhìn nàng.

Chắc chắn, nàng bị oan a, nàng nào có quyền rũ hoàng thượng a?

- Ninh tỷ tỷ thật khéo, trước không đến sau không đến lại đến cùng lúc với Hoàng thượng a.

Vũ Ngưng cảm giác rất khó chịu, vị Châu Thường Tại này giống như thần kinh...có vấn đề thì phải.

- Châu Thường Tại, việc đi của ta người cũng thích can thiệp quá nhỉ? Lần trước dò la hành tung Hoàng thượng, lần này lại để ý đi đứng của ta. Người đây thật là rảnh chuyện!

Thắng thần, tát vang dội không kiên nhẫn ai...chỉ có thể là Ninh Vũ Ngưng!

Xung quanh mọi người không nghĩ được Ninh Quý Nhân lại thắng thần đến như vậy, bất giác có chút muốn xem phản ứng của Hoàng thượng...

Hiền Phi ngồi phía trên chưa kịp lên tiếng, đã bị Hàn đế cắt ngang:

- Chu Đại Bảo, lời Châu Thường Tại ra ngoài phạt quỳ 2 canh giờ, cấm túc 1 tháng không được ra ngoài cho trẫm.

Chu Đại Bảo run người, nhanh nhẹn phân phó người lời Châu Mộc Mộc ra ngoài. Mà trong này các phi tần cũng hết sức hoảng sợ. Hoàng thượng cứ như vậy mà phạt người, mà những lời nói của Châu tuyền thị kia cũng thật sự không quá nghiêm trọng đâu.

Lại nhìn qua Ninh Vũ Ngưng, nữ nhân này tạm thời không nên động vào.

Hàn đế tiến lên ngồi ở ghế cao nhất, lại thấy Vũ Ngưng đang đứng ở dưới kia, hần dịu dàng nói:

- Tiểu Vũ, nàng qua đây, ngồi kế trẫm.

"Àm", trước mặt các cung phi nghe như có tiếng sét, ngay cả Hiền Phi gương mặt cũng có chút biến hóa. Xét về phân vị thì một cái Quý Nhân quá nhỏ so với Hiền Phi trong tứ phi. Hoàng thượng thật quá sủng ái Ninh Quý Nhân rồi..

Hiền Phi chỉ có thể nhem chuyện này xuống, mà bên kia Hoa Phi lại có ý cười nhàn nhạt trên môi..

- Hiền phi, Cao Quý Nhân là như thế nào?

Hiền Phi chưa kịp lên tiếng, đã nghe Hoa phi bẩm:

- Thừa Hoàng thượng, Cao muội muội không biết là vì sao lại đau bụng dữ dội. Sau đó... sau đó... long thai cũng mất đi.

Hàn đế siết tay thật chặt, hắn mặc dù không trông mong quá nhiều vào đứa nhỏ này nhưng dù sao đây cũng là huyết mạch của hắn. Lại có ai to gan dám xem thường huyết thống hoàng gia, thật là to gan mà!

Giận dữ, Hàn đế đập bàn:

- Không nguyên do một nữ nhân đang mang thai lại mất đi hài tử, đây là loại chuyện nhảm nhí gì?

Bên trong Cao Quý Nhân được cung nữ dìu ra, nàng mặc dù vừa mới sinh non thân thể quá yếu đuối nhưng vẫn một lòng muốn ra gặp Hoàng thượng.

Một thân y phục trắng, sắc huyết nhợt nhạt, đi muốn không vững, Cao Ngọc Linh vừa khóc đến hoa lệ đái vũ mà đi đến chỗ Hoàng đế.

- Hồi Hoàng thượng, người phải làm chủ cho thiếp thân, làm chủ cho hài tử của người. Thiếp thân cầu người...

Tiếng khóc thê lương vang lên, ai nấy nghe đến đều có chút đau lòng.

Hàn đế nhìn Cao Ngọc Linh, dù sao cũng là nữ nhân vừa sinh non, nên nhẹ nhàng một chút.

- Người đâu, dìu Cao Quý Nhân ngồi lên ghế, lấy cho nàng chăn ấm.

Ngọc Linh cảm thấy ấm áp muôn phần, lại tin chắc rằng Hoàng thượng thật sự yêu nàng ấy. Không yêu sao lại có thể quan tâm nàng ấy nhiều đến như vậy?

- Hoàng thượng, người phải làm chủ cho thiếp thân, là có người muốn hại thiếp thân.

Hàn đế trầm giọng, hỏi:

- Cao Quý Nhân người nói là ai?

Ánh mắt Cao Ngọc Linh dạo qua một vòng, sau đó sắc lạnh nhìn về hướng trên cao, nơi mà Vũ Ngưng đang ngồi. Nàng quát lớn:

- Chính là ả ta thừa Hoàng thượng, là Ninh Vũ Ngưng!

Nói rồi nàng ta muốn nhào lên phía trên, Hàn đế nhanh chóng che trước mặt Vũ Ngưng, khiến Cao Ngọc Linh đụng trúng người hắn mà té ngã.

Cao Ngọc Linh hoảng hốt sợ hãi, nàng run run:

- Thiếp thân, thiếp thân không có ý đụng trúng người, không cố ý.

Hàn đế phát tay, quay sang nhìn Vũ Ngưng, thấy nàng không việc gì hắn mới đi về chỗ ngồi.

Mà một màn này trong mắt các phi tần đều thấy rõ, Hoàng thượng che chở cho Vũ Ngưng hết lòng!

- Người nói ai hại người?

Tiếng Hiền Phi dịu dàng vang lên phá tan bầu không khí sượng ngắt.

Mà lúc này Cao Ngọc Linh cũng đã định thần trở lại, nàng ta bình tĩnh hơn, lại dùng ánh mắt đao guom nhìn Vũ Ngưng. Nàng gằn từng tiếng:

- Là cô ta, chính cô ta ganh tỵ với thiếp thân.

Cao Quý Nhân tay run run chỉ thẳng vào Vũ Ngưng, trong mắt không gì ngoài căm phẫn!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Duyên Kiếp Này Gặp Gỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Ninh tần

Mà Vũ Ngưng lại một bộ dạng hờ hợt như không quan tâm, lại như là không liên quan đến nàng.

Hoa Phi nhẹ giọng lên tiếng:

- Cao Quý nhân, bổn cung biết nguoi xót xa cho đứa nhỏ đáng thương kia, nhưng việc này là việc lớn không thể nói lung tung.

Cao Ngọc Linh gật đầu một cái, một cái cung nữ quỳ rạp xuống đất, nàng khóc thê lương:

- Xin Hoàng thượng làm chủ cho chủ tử, cho tiểu chủ tử của nô tỳ, xin Hoàng thượng.

Nàng ta vừa nói vừa dập đầu lia lịa đến cả những người đang có mặt ở đây đều cảm thấy đau xót thay.

Đôn Thục Nghi lên tiếng:

- Nguoi mau nói đi, sự việc là như thế nào, dập đầu như thế còn ra thể thống gì nữa.

Cung nữ kia lại ngẩng đầu lên, trên mặt nước mắt đầm đìa, đầu súng đỏ một cục to.

Hàn đế có vẻ khó chịu, hần lớn tiếng:

- Có cái gì nguoi mau nói nhanh đi, đừng làm mất thời giờ của ta.

Tiểu cung nữ kia nghe tiếng quát, sợ hãi thành thật nói:

- Bẩm Hoàng thượng, trong cung Cao chủ tử vốn có 3 cung nữ, là nô tỳ cùng với Minh Hà và Minh Ngọc. Mà hôm nay khi chủ tử xảy ra chuyện, Minh Hà cũng mất tích. Nô tỳ thấy làm lạ bèn cho tiểu Cao tử đi tìm. Thì phát hiện... phát hiện... nàng ta đã uống độc tự sát....

Vũ Ngưng hết kiên nhẫn, nàng hỏi:

- Việc đó liên quan gì đến ta?

Cung nữ kia ngẩn cao đầu:

- Dạ thưa Ninh Quý Nhân, khi nô tỳ cho tìm hành lý của nàng liền phát hiện chiếc bông tai...bông tai của người. Trong đó có một bức thư Ngọc Hà để lại nữa.

Hàn Đế lạnh giọng:

- Trong thư viết gì?

Khi này Cao Ngọc Linh mới vừa khóc vừa than:

- Hồi Hoàng thượng, ả ta viết do cần bạc nên nghe lời của Ninh Quý Nhân, mỗi ngày đều cho thiếp thân gửi loại hương độc. Ngày qua ngày... ô ô...đến đến sinh non.

Cả điện như ngừng thở, có người tò mò cũng có người thầm vui mừng khi người gặp nạn. Chẳng hạn như vị Hiền phi kia, chỉ an tĩnh ngồi đó mà xem trò vui.

- Nguoi nói là Ninh Vũ Ngưng ta sai khiến cung nữ tên Minh Hà kia?

Cao Ngọc Linh phẫn hận, nàng ta gào lên:

- Nguoi đừng giả vờ giả vịt nữa, rõ là nguoi ganh ghét ta hoại thai trong lòng đồ kị cho người hại ta.

Vũ Ngưng cười nhạt, nàng hỏi cung nữ đang quỳ dưới kia:

- Nguoi nói ta tặng cho nàng ta cái gì, dâng lên ta xem.

Hàn đế lên tiếng:

- Mau đem hết vào đây cho trẫm.

Tiểu cung nữ hốt hoảng, vội vàng đem hết túi nải của cung nữ Minh Hà kia tiến vào.

Chu Đại Bảo tiếp nhận dâng lên cho Hàn đế xem, gương mặt hần có chút sa sầm lại còn Vũ Ngưng bên này lại thoáng cười mỉm.

- Chiếc bông tai này sao?

Nàng cầm chiếc bông tai ngọc đỏ đưa lên, khiến trong điện ai nấy đều hết sức ngạc nhiên.

Chiếc bông tai này chẳng phải là của Hiền phi nương nương tặng cho Vũ Ngưng hôm nàng ta được thăng Quý Nhân sao?

Vũ Ngưng làm việc sao lại thiếu tính toán thế này?

Lệ Tàn thấp giọng:

- Bông tai ngọc đỏ này chẳng phải của Hiền phi nương nương ban tặng...?

Hiền Phi quét mắt qua nhìn Lệ Tàn...Lại là Lệ tàn, ả yêu tinh này...

- Lệ muội muội nói phải nhưng mà đôi bông tai này ta đã tặng cho Ninh muội muội rồi còn gì?

Vũ Ngưng cười dịu dàng:

- Hiền phi nương nương nói đúng, bông tai này là người tặng cho thiếp thân vào hôm thiếp thân được thăng lên thành Quý Nhân.

Cao Ngọc Linh giận dữ, nàng ta đứng dậy, cả người run lên bần bật khiến cung nữ tùy thân cảm thấy sợ đến xanh mặt:

- Ắ đề tiện này ngươi còn gì để nói không?

Vũ Ngưng không nói gì, nàng cúi người nói vào tai Ngọc Châu cái gì đó, sau đó lại thấy Ngọc Châu hành lễ xong đi nhanh ra ngoài.

Mà trong điện mọi người đều vỗ khăn tay xem kịch hay, nếu hôm nay Ninh Vũ Ngưng rơi đài, người vui nhất hẳn là các nàng rồi.

Mà phía Hàn đế, hẳn đã cho ám vệ Lữ Thông đi điều tra, mọi chuyện sẽ không qua được mắt hắn!

Hồ tần lên tiếng:

- Ninh Quý Nhân ngươi có gì giải thích không, nhân chứng vật chứng đã quá rõ ràng rồi. Tội mưu hại hoàng tử là tội lớn nhất, tru vi cửu tộc.

Vũ Ngưng nhìn thấy Ngọc Châu đang vội vàng đi vào, nàng mới nhẹ nhàng nói:

- Hồ tần nương nương, ở đây vẫn còn Hoàng thượng, còn Hiền phi nương nương.

Hồ tần có chút sượng mặt, nàng ta hành lễ:

- Thiếp thân thất lễ xin Hoàng thượng, Hiền phi trách cứ.

Mà trong lòng Hồ Lân Nguyệt thầm ghi hận với Vũ Ngưng, nếu có dịp nàng không ngại trả thù một phen.

Vũ Ngưng đi bước này, đứng ở ngôi vị sủng phi đương thời nàng đã từ lâu không sợ người thù địch. Từng bước nàng đi đều rất cẩn thận nàng không sợ các nàng hại, nàng chỉ sợ một mai nếu như thất sủng thì ước nguyện kia của nàng sẽ không thành hiện thực. Khi ấy.....đến nghĩ cũng cảm thấy buồn lòng..

Còn về những mưu mô hậu cung, nàng dư khả năng PK!!!

Hàn đế nhìn Vũ Ngưng, tay vỗ nhẹ lên tay nàng, ý như bảo nàng yên tâm, hắn tin tưởng nàng.

Mà Vũ Ngưng nào phải nữ nhân nhu mì, sợ người hãm hại. Nếu thật sự không ai trong cung này hại nàng, ấy có khi nàng đã bị biếm vào lãnh cung rồi cũng nên.

Quay sang Hàn đế, nàng cười nhẹ:

- Không sao, thiếp thân không làm sẽ không sợ.

Hàn đế bị ánh mắt quật cường mà tinh khiết của nàng dọa cho ngây ngốc. Nàng thật sự không sợ, nàng cũng không cần hắn phải lo...Tiểu Vũ....?

Vũ Ngưng đứng dậy, cầm lấy quyển ghi chép mà Ngọc Châu vừa mang tới, đích thân đưa cho Hoàng thượng xem

- Thừa Hoàng thượng, người xem đi, đôi bông tai Ngọc đỏ này thiếp thân đã làm đánh rơi vào mùng 9 tháng 6, tức là một tuần trước. Khi ấy chính thiếp thân cũng không phát hiện ra mà là do Hiền phi nương nương yêu thương thiếp thân đã nhắc nhở thiếp thân...

Lại quay sang Hiền phi:

- Nương nương người nói xem thiếp thân nói có đúng không?

Hiền phi giật mình, vốn còn định xem trò hay, ai ngờ chính nàng lại bị kéo vào tuồng kịch, lại đóng vai nhân chứng nữa chứ. Thật là mất hứng!

Hiền phi giả vờ suy ngẫm, lại giật mình nhớ ra, nàng reo lên:

- A đúng như vậy, bốn cung nhớ rồi, hôm đó bốn cung cùng đại công chúa chơi ở ngự hoa viên thì gặp Hoàng thượng cùng Ninh Muội. Hôm ấy đúng là

muội muội chỉ đeo một chiếc bông tai, ta nhớ ra rồi.

Vũ Ngưng cúi người đa tạ Hiền phi, chính nàng nói tiếp:

- Đa tạ nương nương đã nhớ ra. Đúng như lời Hiền phi nương nương nói, hôm ấy bông tai của thiếp thân rơi mất, Hoàng thượng cũng đã cho người đi tìm nhưng vẫn là không tìm ra.

Hàn đế gật đầu:

- Đúng, quả thật không tìm được. Trong quyển ghi chép này Ninh Quý nhân cũng cho cung nữ ghi chép lại ngày được tặng và ngày mất, Hiền phi người xem qua đi.

Hiền phi xem qua một vòng:

- Đúng vậy, Ninh Quý Nhân rất cẩn trọng, nàng ghi chép rất đầy đủ.

Phía dưới, Cao Ngọc Linh có chút run run...

Mà Đơn thực nghi từ nãy vẫn yên lặng, bây giờ lại lên tiếng:

- Cho dù ghi chép cẩn thận cũng không nói được việc này không liên quan đến Ninh Quý Nhân.

Vũ Ngưng nghiêm mặt, nếu nàng đoán không sai, người đứng sau lưng sự việc này một là Hoa Phi, hai là vị đang phát biểu kia. Còn Hiền phi, nàng ta sẽ không ngu ngốc mà can dự.

- Đơn thực nghi nói đúng, nhưng cung nữ tên Minh Hà kia đã chết cũng không thể xem như là có nhân chứng. Mà chiếc hoa tai này, có sự chứng giám của Hoàng thượng và Hiền phi, thiếp thân cũng đã ghi chép cẩn thận sẽ không ngu ngốc đem tặng lại cho cung nữ kia để mua chuộc nàng ấy.

Ngưng một chút, nàng nói tiếp:

- Huống hồ, hoa tai Ngọc đỏ này ngoài thiếp thân ra thì Cao Quý Nhân đây cũng có một đôi, Lệ tần nương nương ngay cả Hiền phi nương nương cũng có. Nếu như thế chẳng lẽ các vị đây đều liên quan đến chuyện mưu hại hoàng tử này?

Hiền phi nghe việc đến trên đầu mình, liền lên tiếng:

- Thừa Hoàng thượng, hoa tai Ngọc đỏ không phải trang sức quá quý giá, trong cung thiếp thân vẫn còn nhiều. Mỗi khi các muội muội được tấn thăng phân vị thiếp đều ban tặng cũng có khi tặng cho các cung nữ, cô cô làm việc mau lẹ. Nên thật sự...

Hàn đế gật đầu hài lòng với Hiền phi, xem ra đến cùng nàng ta vẫn là làm việc rất được lòng hân:

- Chiếc bông tai này ngoài Ninh Quý nhân đã ghi chép cẩn thận thì các người không ai ghi chép lại những vật được cho trong kho phòng. Nếu nói ra, thật sự chỉ một mình Ninh Quý Nhân là có đầy đủ bằng chứng chứng minh nàng trong sạch. Còn về việc bức thư của cung nữ kia để lại, trên danh nghĩa không có tác dụng gì cả. Chỉ một chiếc bông tai và vài dòng thư làm sao chứng minh được là Ninh Quý nhân hại người?

Các vị phi tần hết sức khó chịu, như thế nào mà Ninh Vũ Ngưng lại tốt số đến thế. Việc đến trên đầu nàng ta lại phui một phát sạch sẽ...

Từ ngoài Chu Đại Bảo hốt hải đi vào, trên tay là một cái khay gỗ nhỏ, trên đó là một chiếc bông tai Ngọc đỏ thắm:

- Thừa Hoàng thượng, nô tài đã cho người rà soát một lần nữa thì thật sự tìm ra chiếc bông tai bị mất của Ninh Quý Nhân. Chiếc bông tai bị vướng vào gốc của chậu hoa mẫu đơn mà vừa hay lại bị khóm hoa cúc che mất. Hôm nay các thái giám đem hoa cúc đi mới vừa hay phát hiện ra được.

Vừa nói hân vừa dâng khay gỗ đen lên, tất cả mọi người được một phen hít hà. Quả thật Ninh Vũ Ngưng quá tốt số rồi.

Vũ Ngưng nhanh chóng nhận lấy chiếc bông tai, nàng vui vẻ:

- Đúng là bông tai của thiếp thân thừa Hoàng thượng, một gốc ngay chui của bông tai dính một chút mực đỏ do thiếp thân nghịch màu mực Tây vực tiến công làm dính lên. Đúng rồi, đúng rồi...

Nhìn vẻ mặt vui vẻ của nàng, Hàn đế cư nhiên vui vẻ. Cũng may hân một lần đến thăm nàng, vô tình nhìn thấy bông tai, lại tò mò cầm lên xem mới nhận ra được chui bông tai bị dính màu mực..

Nhẹ lòng...hân gỗ được một phen cho nàng!

Hoa phi lên tiếng:

- Xem ra việc này không liên quan đến Ninh Quý Nhân rồi. Nếu đúng như thế có người đang muốn hại nàng ấy....

Cả điện im bật, mà Cao Ngọc Linh toàn thân run rẩy, lát sau vì kiệt sức mà ngất xỉu...

Sau khi Trương Thái y xem qua, ông ấy cũng bảo rất thành thực:

- Bẩm Hoàng thượng, Cao Quý Nhân vừa mới sinh non thân thể còn rất yếu, do vừa nãy cố sức nên bây giờ thân thể không chống lại được nên ngất xỉu.

Hàn đế gật đầu, hần hỏi thêm:

- Người nói cho trẫm biết, Cao Quý Nhân vì sao lại sinh non?

Trương Thái y thở dài, ông nói:

- Bẩm hoàng thượng, Cao Quý nhân đích xác là bị người hạ độc. Nhưng cũng rất tình vi, thường theo thông lệ thần đến bắt mạch cho Cao Quý Nhân đều không nhận ra. Thử cho vì thần có lỗi...

Nói rồi Trương Thái y dập đầu khẩn xin, mà Hàn đế vốn không có ý định trách ông. Hần biết ngay từ đầu đứa nhỏ này đã không thể sinh ra trên người Cao Ngọc Linh. Nhưng dù sao vẫn là con của hần, nói không có chút thương xót cũng không phải. Chỉ trách đứa bé có mẫu thân ngu ngốc tự cho là thông minh.

- Không phải lỗi của khanh, trẫm không trách người.

Trương thái y dập đầu tạ ơn, thật may cho ông, may quá...

Hàn đế lại nói tiếp:

- Nhưng trẫm vẫn muốn biết nguyên do vì sao Cao Quý Nhân lại sinh non?

Trương thái y cẩn trọng:

- Bẩm hoàng thượng, hôm nay sau khi bắt mạch cho Cao Quý nhân, sau đó là sự việc Cao Quý nhân sinh non....Trong lúc hỗn loạn cung nữ Minh Trúc lại báo có cung nữ tự tử, vì thần thấy khả nghi liền qua xem một chút. Thì phát hiện ra trong y phục nàng ấy đeo một túi hương rất đặc biệt. Khi hòa vào cùng huân hương thường ngày của Cao Quý Nhân liền tỏa ra hương thơm rất thư thái dễ chịu, nhưng trong hương ấy có thành phần cấm kị nữ nhân mang thai.

Hiền phi cả kinh, nàng ta hỏi:

- Là hương gì sao lại tàn độc đến thế?

Trương thái y cầm trên tay một túi hương:

- Bẩm nương nương, là Nhuyễn Kế, tên của một loại hoa. Hoa này vốn thơm nhưng khi đem phấn hoa điều chế thì lại cấm kị nữ nhân mang thai. Người một chút sẽ không sao nhưng trong thời gian dài e là...

Hoa phi lại hỏi:

- Sao Trương thái y ngài lại không nhìn ra?

Vị Trương thái y có chút bối rối:

- Vì thần quả thật không nhìn ra, vì bình thường khi vi thần đến bắt mạch đều không nhìn thấy vị cung nữ kia. Cho đến hôm nay đây là lần đầu tiên nhìn thấy nàng ấy, cũng biết được sự tình...

Hàn đế hài lòng, hần cho Trương thái y lui xuống. Trong điện lại thu phục một cỗ không khí trầm mặc.

Vẫn là Hoa phi lĩnh tội trước:

- Bẩm hoàng thượng là thiếp thân không tốt, Cao muội muội là ở sùng điện của Hàm Phúc cung nhưng thiếp thân lại không hề hay biết sự tình để cho nàng....

Hoa phi quỳ xuống đất, nàng ta dập đầu:

- Thiếp thân quả người không nghiêm, là lỗi thiếp thân..

Hàn đế vốn rất vừa lòng với tính cách Hoa phi, lại thấy nàng hiền lành khoan dung, hần đâm ra có chút thương xót:

- Nàng đứng dậy đi, không phải lỗi của nàng.

Hoa phi được cung nữ dìu đứng lên, trên mặt vẫn vương nước mắt nhưng Vũ Ngưng lại nhìn ra một tia vui sướng tận sâu. Có lẽ không ai nhìn thấy được ngoài nàng, người đã trải qua mấy kiếp phù hoa...

Lại một lần nữa Hoa phi là nghi can cao nhất, nhưng e vẫn chưa phải đầu xỏ...

Hàn đế lạnh giọng lên tiếng:

- Việc hôm nay trẫm cảm thấy vô cùng thương xót cho tiểu hài tử đáng thương kia lại cực kỳ tức giận với kẻ đứng sau màn kịch có ý mưu hại hoàng tử giá họa cung phi, trẫm nhất định sẽ tìm ra kẻ đó, trị tội khốc đáng.

Chúng phi tần cúi đầu im bật, mà lời nói phía sau còn khiến cho cả chính điện phải sợ đến run người.

- Xét Cao Quý Nhân có công hoải thai long tử, mặc dù hài tử không còn nhưng công lao là không thể thiếu, trẫm thăng cho nàng là Cao tần, ban thưởng bình hoa bát bảo, gương đồng Hòa Tiên, trâm Mao Tiên, bông lộc tương xứng...

Chúng phi tần vừa nghe đến có người được thăng phân vị liền tức đến thờ không thông.

Mà Hàn đế vẫn như không biết gì, hần nói tiếp:

- Ninh Quý nhân bị người hãm hại, lòng trẫm đau xót, để trả lại công bằng cho nàng trẫm thăng nàng thành Ninh Tần. Ban thưởng vòng phi thủy, bảo ngọc đen Tây đô, tọng Phật giáp vàng, trâm Bách Phụng...

Hầu như lễ vật là gấp đôi vị vừa được phong Tần vì mất con kia....Chưa kể đến là trâm cài Bách Phụng ngay cả Hiền phi, Lệ tần đều không có được.

Hoàng thượng đây là thiên vị đến cỡ nào? Vị Ninh Quý nhân à không Ninh Tần kia cốt là tốt lành đến cỡ nào?

Bạn đang đọc truyện *Tiên Duyên Kiếp Này Gặp Gỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Đơn thực nghi

Sáng ngày hôm sau thêm một đạo thánh chỉ được ban xuống.

"Ninh Tần rất được lòng trẫm, xinh đẹp, hiền lương, thông minh, đức độ. Nay trẫm thăng thành chính ngũ phẩm Tần ban phong hào Bảo. Thưởng đôi bạch cúc điệp khai, dời cung đến Chung Túy cung."

Cả hậu cung không biết phải thay bao nhiêu bộ tách trà, cung phi ôm hận với Vũ Ngưng ngày càng nhiều. Nhưng thực chất người dám đứng ra diệt trừ đi nàng lại không có ai.

Có ân sủng là có tất cả, ai lại không ganh ghét cơ chứ?

Mà Hoàng thượng đây ban phong hào Bảo, trước kia từng có một cung phi của Tổng Lương hoàng đế gọi là Bảo phi, sủng quan lục cung, sau này chính thức ngồi lên ghế Hoàng hậu cao quý kia.

Nên khi phong hào được ban xuống, người khấn trương nhất vẫn là vị Hiền phi - Ninh Kha Mẫn.

Chung Túy cung gần nhất với Càn Thanh cung của Hàn đế, mà ở đây chưa có vị nương nương nào vào ở. Có thể nói Bảo Tần dời cung đến Chung Túy xem như được ban thưởng chủ điện cả một cung!

Chung Túy cung.

Đoàn người của Bảo Tần vừa dọn đến Chung Túy cung, tất cả đều được dọn vào chính cung của Chung Túy cung. Việc này ban đầu Vũ Ngưng cũng không có ý định đó, chỉ là Đại tổng quản bên người Hàn đế đích thân đến thông báo nên nàng chấp nhận nghe theo. Dù sao chương quản một cung cũng rất tốt so với việc sống ở sườn điện. Chỉ có điều phẩm cấp của nàng chưa cao đến nỗi được chương quản một cung.

Thăng lên phân vị Tần, trên cơ bản là ngang hàng với các vị nương nương Tần vị nhưng Vũ Ngưng nàng được ban phong hào Bảo, chỉ thấp hơn Lệ Tần một chút thôi. Lại được thêm 2 tam đẳng cung nữ, 1 bà khổ sử và một tam đẳng thái giám.

Ngọc Châu trở thành đại cung nữ nhất đẳng, 2 người Ngọc Đào, Ngọc Quý là cung nữ nhị đẳng, Ngọc Hoa, Ngọc Hồi vừa mới vào là 2 cái cung nữ tam đẳng.

Riêng về việc Cao Tần sinh non, Hàn đế đích thân điều tra, trước sau gì kẻ đứng sau sẽ được lôi ra ánh sáng. Mà như Vũ Ngưng đã từng nói, Đơn Thực Nghi là nghi can lớn nhất.

Phàm là hậu cung của Hoàng đế, hần muốn tra ngươi sẽ không thoát tội.

Vũ Ngưng đang nằm trên ghế quý phi, xem ra ghế quý phi ở Chung Túy cung vẫn là tốt hơn Tú hiên của Trữ tú cung rất nhiều.

Ngọc Châu đang bận rộn sắp xếp người đưa đồ vật vào cung, người vui nhất khi Vũ Ngưng được thăng phân vị có thể nói là nàng.

Mà Ngọc Đào đang xoa vai cho Vũ Ngưng, nàng có chút tò mò hỏi:

- Nương nương, theo người thì ai đứng sau sự việc kia?

Vũ Ngưng khẽ cười, nàng hỏi:

- Người nghĩ thế nào?

Ngọc Đào xoa xoa trán, nàng lạnh lợi:

- Nô tỳ nghĩ là Đôn thực nghi.

Vũ Ngưng thoáng kinh ngạc:

- Vì sao?

- Lúc trước nương nương có phân phó cho nô tỳ đi dò la một chút bên Hàm Phúc cung, thì nô tỳ như đã bẩm báo là cung nữ Minh Hà mập mờ qua lại với cung nữ Ngọc Nhi của chính điện Trữ tú cung. Từ đó suy xét ra, người khả nghi lớn nhất là Đôn thực nghi.

Vũ Ngưng gật đầu, nàng cũng nghĩ như vậy. Khi nghe Ngọc Đào bẩm báo cung nữ của Đôn thực nghi thường sau giờ ăn có gặp nhau một chút, dù người khác không để ý nhưng nàng từ lâu đã cho người nhìn chăm chăm vào người của Đôn Thực Nghi. Việc kiếp trước, kiếp này tính luôn một thể..

Đôn Thực Nghi dù là kiếp nào người vẫn thích hại con người khác.... ta cho người toại nguyện nhưng người cũng phải đi theo bồi cho đứa nhỏ!

Đêm hôm nay Hàn đế ngủ lại Chung Túy cung của Vũ Ngưng.

Sau khi làm xong loại chuyện yêu tình đánh nhau kia, Vũ Ngưng mệt nhoài nằm sấp trên người Hàn đế. Hàn đế lại ôm nàng, xoa xoa tấm lưng trắng ngần không tỳ vết của nàng.

Vũ Ngưng nũng nịu:

- Hoàng thượng, thiếp thân tạ ơn người.

Hàn đế cười cười, hần hỏi:

- Tại sao lại tạ ơn trẫm?

- Chiếc bông tai kia đích thực không phải của thiếp thân...

Hàn đế cười mỉm, hần nâng khuôn mặt nàng lên, dịu dàng hỏi:

- Nàng biết?

Vũ Ngưng gật gù:

- Đương nhiên, thiếp thân mới không có ngu ngốc đâu.

Hàn đế hôn nhẹ lên môi nàng, hần xoa xoa cái eo nhỏ, lại cười gian mãnh:

- Vậy nói trẫm nghe xem, nàng đền đáp trẫm như thế nào?

Vũ Ngưng thoáng bùng dậy, lại bị Hàn đế kéo sát lại, hần thuận đường đè nàng nằm dưới thân:

- Nàng chạy đi đâu, trẫm đã cất công giúp nàng... tiểu Vũ đây cũng nên bồi trẫm chứ hả?

Vũ Ngưng đắm nhẹ vào lồng ngực rắn chắc của Hàn đế, nàng nỉ non:

- Người ta...còn mệt mà...

Hàn đế cười đến vui vẻ, lại hung hãn ôm nàng đứng dậy, giọng nói vang dội vang lên:

- Chu Đại Bảo.

Vị Đại tể tướng đang ngủ gà ngủ gật vì hai vị bên trong làm việc có chút quá lâu, đến khi nghe tiếng gọi hần giật mình hoảng hốt. Sau đó liền phân phó cung nhân mang nước vào.

Vũ Ngưng nằm trong thùng tắm lớn, nàng vừa mê man ngủ, vừa nỉ non:

- Hoàng thượng, cảm ơn người...

Hàn đế môi cong lên thành một đường cong đẹp mắt, hần nói khẽ bên tai nàng:

- Tiểu Vũ...ngồi vị Hoàng hậu kia...ta sẽ cho nàng..

Vũ Ngưng vẫn bộ dạng gât gù nhưng trong lòng đã hoảng hốt đến cực độ. Hần giúp nàng, lại hứa cho nàng hậu vị...Tống Bạch Hiên...ngươi yêu ta à?

Vốn biết lời hứa đế vương là không đáng tin nhất, lý trí cười nhạt nhưng trái tim nàng lại thổn thức liên hồi. Loại cảm giác khó nói, nó giống như trước kia khi mà hần ngồi dưới gốc cây to đã hứa sẽ yêu thương nàng đến suốt đời.. Khó tin nhưng nàng vẫn tin...

Nhà mẹ của nàng không to lớn, địa vị có phần hơi thấp một chút...nếu nàng ngồi lên Hậu vị???

Thôi vẫn là để sau hần tính đi.

Hàn đế sau khi nhận được kết quả điều tra từ thủ lĩnh ám vệ Lãnh Thông thì dừng dừng nổi giận đi đến Trữ Tú cung của Đơn thực nghi.

Vị Đơn Thực Nghi kia sau khi biết Hoàng thượng sẽ đến, nàng vẫn ngồi ngay ngắn trang điểm tỉ mỉ ngồi đợi Hàn đế.

Đến khi hần bước vào điện, nàng mới hiểu rõ... hậu cung này nàng vẫn là kẻ thua cuộc.

Phúc thân hành lễ, nàng dịu dàng:

- Thiếp thân tham kiến Hoàng thượng, hoàng thượng vạn phúc kim an.

Hàn đế không nói gì, hần đi đến vị trí chính điện ngồi xuống. Mà ở đây Đơn thực nghi cũng tự cho mình đứng dậy.

Hàn đế lạnh lùng:

- Ngươi có gì để nói không?

Đơn Thực Nghi mỉm cười, nàng là một bộ dáng không sợ trời không sợ đất:

- Hoàng thượng, người đã dùng điểm tâm chưa?

Hàn đế tức giận đập bệ tách trà:

- Trẫm hỏi ngươi, ngươi còn gì để nói nữa hay không?

Đơn Thực Nghi hít một hơi thật sâu, trên mặt đã mất đi nụ cười xinh đẹp. Nàng quỳ thẳng tắp, dập đầu 3 cái thật mạnh:

- Xa Thiết Thiết thiếp có lỗi với hoàng thượng người, thiếp thân không còn gì để nói.

Hàn đế đứng phất dậy, hần lớn tiếng:

- Đơn Thực nghi, ta ban phong hào Đơn cho ngươi, là nhìn theo con người ngươi đơn giản mà ra. Vì sao hôm nay ngươi lại làm ra loại chuyện mưu hại hoàng tự giá họa cung phi kia? Ngươi có biết đó là tội lớn, tội tru vi hay không?

Đơn Thực nghi cười nhạt:

- Thiếp thân biết, thiếp thân cũng can tâm chỉ có điều không nghĩ người lại điều tra ra nhanh như vậy?

Hàn đế lại nhớ đến lời nói vu vơ của Tiểu Vũ rằng nàng đã vô tình thấy cung nữ đã chết kia nói chuyện với cung nữ trong cung Xa Thiết Thiết nên hần bán tính bán nghi điều tra sang Đơn Thực Nghi. Không ngờ chủ mưu lại là nàng ta!

- Điều tra nhanh sao? Ngươi nghĩ những việc ngươi làm sẽ qua mắt được trẫm?

Xa Thiết Thiết cười lớn:

- Hoàng thượng, thiếp thân làm sao dám chỉ là tội thiếp thân mưu hại hoàng tự lớn hay tội giá họa cho Bảo Tồn là lớn?

Hàn đế không trả lời, nàng ta lại nói tiếp:

- Thiếp thân theo người gần 10 năm, cái gì đều cùng người trải qua, ngay cả Thái tử phi trước kia người cũng không sủng ái bằng à ta. Hoàng thượng, à ta mê hoặc người cái gì?

Hàn đế trông mắt đục ngầu, hần tức giận đá văng chiếc ghế bên cạnh:

- Người dựa vào cái gì dám đem Hoàng hậu ra nói với trẫm? Người lấy tư cách gì?

Xa Thiết Thiết bị hành động của Hàn đế làm cho hoảng sợ. Hàn đế vẫn luôn yêu thương Ninh Khuynh Thành... nàng... nàng... đã sai rồi sao?

Trước kia khi Thái tử lập nàng vào Đông cung, nhận được sự sủng ái của hần, nàng đã xem nhẹ vị Ninh Khuynh Thành kia. Nàng biết nàng ta là chính phi của Thái tử, nhưng chính phi thì sao, nàng vẫn là được sủng ái đó thôi.

Nhưng khi muội muội của Ninh Khuynh Thành vào cung, sự vinh sủng của nàng được chia bớt một phần. Mà Ninh Trắc phi cùng Thái tử phi lại là tỷ muội tình thâm, nàng lại càng sinh ra chán ghét.

Vị Ninh Kha Mẫn quá mức đanh đá, thông minh chỉ có vị Thái tử phi kia luôn luôn là một bộ dạng lạnh lùng, nhu nhược. Nàng năm lần bảy lượt phò trương vinh sủng trước mặt nàng ta nhưng nàng ta vẫn băng lãnh không đoái hoài đến.

Đến khi biết được tỷ muội Ninh gia cùng có thai, nàng đã hạ quyết tâm diệt trừ một mối họa. Mà người nàng chọn là vị chính phi ngu ngốc không có vinh sủng kia....

Nàng luôn nghĩ hoàng đế chỉ là thương xót nàng ta yếu mệnh.... nhưng... khi này là lần đầu tiên nàng thấy Hoàng đế tức giận đến mức như vậy. Nàng sai rồi sao? Nàng nhìn sai rồi sao?

Xa Thiết Thiết ngồi phịch xuống đất, nàng khóc:

- Hoàng thượng, thiếp thân hiểu rồi, đã hiểu rồi...

Hàn đế nhìn hành động không chủ đích của nàng ta liền cảm thấy càng tức giận:

- Xa Thiết Thiết, gần 10 năm qua là trẫm nhìn lầm người!

Nói rồi Hoàng đế đi ra ngoài, ban bố một lệnh xuống:

- Đơn Thực Nghi thất lễ, gián xuống thành Xa Quý Nhân, chuyển đến sùng điện của Hàm Phúc cung, cảm túc đến khi nào được thả ra thì thôi.

Đơn Thực Nghi.... à không Xa Quý Nhân cười lớn, trên mặt nàng vuren vãi nước mắt..Nàng sai rồi, Ninh Vũ Ngưng quá giống với Ninh Khuynh Thành... mà hoàng đế yêu thực sự chỉ có Ninh Hoàng hậu kia..

Nàng xuống tay sai người, sai thời điểm... nàng thất bại thật sự rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tiền Duyên Kiếp Nay Gặp Gỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Một phần quá khứ

Việc Đơn Thực Nghi bị gián còn Xa Quý Nhân đã tạo nên một hồi tranh cãi trong cung. Ai nấy đều đã ngờ vực hiểu ra được một chút...

Mà vị Cao Tần kia đương nhiên tin tức có chút nhanh hơn, nếu không nói là do Vũ Ngưng một phần khúc đầy quá trình.

Xa Thiết Thiết, người thích đẩy người khác vào đau khổ, Vũ Ngưng ta cũng không ngại trả người một phen.

Nghe nói sau khi Xa Quý Nhân chuyển vào sùng điện của Hàm Phúc cung, cuộc sống có chút không được tốt lắm, hay nếu nói đúng ra là cơ cực.

Một phần người của Thượng cục đối đãi nhìn theo phân vị, mà từ Thực Nghi gián xuống Quý nhân, xem ra cơ hồ đã hoàn toàn thất sủng, phân lệ cũng tự nhiên mà cắt giảm không phanh.

Phân khác ngày nào Cao Tần cũng đi qua "tâm sự " cùng Xa Thiết Thiết...cuộc sống nàng ta không cơ cực thì mới có chút kỳ dị a.

Hôm nay ngày đẹp trời, Vũ Ngưng dẫn theo Ngọc Châu, Ngọc Đào đi đến Hàm Phúc cung thăm hỏi Xa Quý Nhân..

Sau khi đến bái phòng Hoa Phi và đến thăm hỏi Cao Tần, Ninh Vũ Ngưng lại ung dung đi đến sùng điện nơi mà Xa Quý Nhân đang ở.

Nàng vừa bước chân vào sân đã nghe tiếng chửi bới từ trong vọng ra ngoài:

- Lũ đáng chết, các người mau đem đi hết đi, ta không ăn mấy thứ này, đem đi.

Vũ Ngưng thoáng lắc đầu, Xa Thiết Thiết, người thật thảm hại rồi.

Bên trong một cung nữ đi ra, nhìn thấy nàng liền hành lễ:

- Tham kiến Bảo Tồn nương nương.

Vũ Ngưng vung tay, chân vẫn bước vào điện:

- Đứng dậy đi.

Xa Quý Nhân nghe bước chân tiến vào, liền hét lớn:

- Đi ra ngoài hết cho ta, đi hết đi.

Vũ Ngưng ra lệnh cho Ngọc Châu, Ngọc Đào:

- Hai người lui ra ngoài đi, bốn cung có chuyện cần nói riêng với Xa Quý Nhân.

Ngọc Châu có chút không an tâm:

- Nhưng nương nương....

Vũ Ngưng xua tay:

- Không sao, ta chỉ là trò chuyện cùng Xa tỷ tỷ

một chút thôi.

Xa Thiết Thiết nghe tiếng, bèn quay đầu nhìn ra, trong mắt có chút hận ý thoáng qua.

- Ô ta cứ tưởng là bọn cầu nô tài, hóa ra là Bảo Tồn nương nương đến thăm. Người đâu, dâng trà mời khách quý.

Vũ Ngưng tự tìm một cái ghế ngồi xuống, nàng xoa xoa bộ hộ giáp bằng vàng mà Thượng cục vừa cho người đem đến:

- Người không cần đa lễ, ta với người đã nào xa lạ gì.

Xa Thiết Thiết nhìn chăm chú Bảo Tồn, xét theo góc nghiêng gương mặt thì Ninh Vũ Ngưng rất giống so với Ninh Hoàng hậu đã mất. Trong lòng nàng có chút sợ hãi, liền đi ra phía ngoài, ngồi đối diện với Vũ Ngưng.

- Bảo Tồn, người nói vậy là sao, ta không hiểu.

Vũ Ngưng vẫn không nhìn nàng ta, nàng giờ đây đang tập trung quan sát bộ hộ giáp kiêu sa.

- Xa Thiết Thiết, người cuối cùng cũng có ngày hôm nay. Sao, trước kia hại hài tử của ta, bây giờ lại hại hài tử của người khác. Người cảm thấy như thế nào?

Xa Quý Nhân tay run run, nàng ta cơ hồ hiểu ra được điều gì đó.

- Ninh Vũ Ngưng, người...người đang nói nhằm gì vậy? Ta hại hài tử của người khi nào?

Vũ Ngưng đứng dậy, nàng hôm nay vận bộ tím nhạt thêu mẫu đơn, phía trên choàng áo ngoài màu trắng trong. Mà trang phục này, màu sắc này là loại mà trước kia Ninh Khuynh Thành rất thích vận.

- Xa Thiết Thiết, Lương đệ mảnh mai của Thái tử, người quên Thái tử phi ta rồi sao?

Xa Quý nhân đứng phắt dậy, nàng ta hai mắt mở to, toàn thân run run nói không nên lời:

- Người... người.... là....

Vũ Ngưng tiến sát đến, nói nhỏ vào tai nàng ta:

- Đúng rồi, ta là Ninh Khuynh Thành, là cái nữ nhân mà trước kia người xem thường không bằng hạt bụi trong mắt. Là ta đây?

Thiết Thiết thật sự quá mức cả kinh rồi, nàng ta miệng cứng đờ, tay run run chỉ về phía trước.

- Ngươi... ngươi... sao...sao....

Vũ Ngưng bật cười, nàng cười đến xinh đẹp:

- Ngươi không cần quan tâm đến chuyện vì sao ta có mặt ở đây. Mà ngươi nên quan tâm đến chuyện vì sao ngươi lại ở chỗ này thì đúng hơn? Ngươi nghĩ kế hoạch hại chết hài tử của Cao Ngọc Linh sẽ không bị ai phát hiện ra được à? Này này Xa Thiết Thiết ngươi sống trong cung này lâu như vậy mà mưu kế lẫn tâm cơ đều vô dụng đến như thế sao?

Ngưng một lát, nàng nói tiếp:

- Hoa Phi vẫn nhìn chăm chăm vào ngươi, chỉ có Cao Tần kia là không chút gì cảnh giác. Ngươi nghĩ cung nữ kia vì sao lại trót lọt sử dụng túi hương Nhuyễn Kế kia mà không bị ai phát hiện?

Xa Thiết Thiết lấp bắp, nói:

- Ngươi... đã biết....?

Vũ Ngưng vỗ tay nhẹ nhàng:

- Đương nhiên, ta biết ngươi cài người, ta cũng biết ngươi sẽ ra tay với đứa nhỏ của Cao Tần nhưng ta không can thiệp. Ta muốn kế hoạch của ngươi thành công, sau đó.... chính ta sẽ cho Hoàng thượng biết ngươi là kẻ chủ mưu sau cùng.

Xa Thiết Thiết có chút giận dữ, nàng ta gằn từng tiếng:

- Ngươi làm vậy là có ý đồ gì?

- Là có ý đồ gì à? Là ta muốn nhìn ngươi rơi đài...đáng lẽ ra ta còn muốn ngươi phải chết để đền lại mạng cho hài tử đáng thương của ta. Nhưng xem ra Hoàng đế vẫn còn thương xót ngươi sống lâu năm nên giữ cho ngươi một mạng. Cũng được không sao, ta cảm thấy ngươi như vậy ta lại thích hơn là ngươi chết.

Xa Thiết Thiết thụt lùi về phía sau, nàng ta vang xin:

- Thái tử phi, đứa bé của ngươi chết hoàn toàn không phải lỗi của ta, không phải...

Vũ Ngưng tiến sát lại người nàng ta, hai mắt chăm nhìn chăm vào Xa Thiết Thiết:

- Ngươi từng mang thai, từng mang thai nên ngươi biết biểu hiện của nữ nhân mang thai là như thế nào. Nên ngày đó khi ngươi mua chuộc được cung nữ bên người ta biết được kỳ nguyệt sự của ta đã trễ 5 ngày, ngươi liền bán tính bán nghi cho ta sử dụng bột phấn hoa mà ngươi hòa vào trong cháo mồng Tám tháng chạp. Ngươi giỏi lắm, rất giỏi....

Xa Thiết Thiết tay quơ quàng, nàng ta khóc lóc:

- Khuynh Thành, là tự ngươi ăn cháo, không phải ta ép ngươi...ta không có ép ngươi...

Vũ Ngưng đi nhẹ nhàng đến chỗ nàng ta, nàng dịu giọng:

- Đúng, ngươi không ép nhưng ngươi bắt buộc ta phải ăn. Vì sao? Vì ta là Thái tử phi, các ngươi có thể không ăn nhưng ta bắt buộc phải ăn. Còn nữa Xa Thiết Thiết.... ngươi chẳng phải nói rằng cháo này đích thân Thái tử đem đến cho ta à?

Xa Thiết Thiết bắt gặp nụ cười lớn:

- Đúng đúng... là Thái tử muốn con ngươi phải chết, không liên quan đến ta, ta chỉ phụng mệnh.. haha. phụng mệnh thôi..

Vũ Ngưng im lặng, biểu tình trên mặt nàng có chút biến hóa.

- Ninh Vũ Ngưng... à không Ninh Khuynh Thành mới đúng chứ, Hoàng thượng là không yêu ngươi, người không hề yêu ngươi. Nên khi đó đến con ngươi mất người cũng không hề quan tâm..haha... Là hoàng thượng sai ta đem cháo đến cho ngươi, là hoàng thượng...

Xa Thiết Thiết điên thật sự rồi, nàng ta đau lòng,day dứt, sợ hãi lẫn hận thù. Cả đời của nàng đều sống cho Hoàng đế, trao chân ái cho hắn. Nhưng hán đến cuối cùng vẫn là không cho nàng được một tấm chân tình nào.

Thế thì... hán yêu ai, nàng sẽ ly gián cho bằng được. Còn một hơi thở nàng cũng sẽ ly gián, nàng không được sung ái yêu thương thì đừng mong ai sẽ được nhận!

Với cái chết của hài tử và nguyên nhân dẫn đến việc nàng tự sát bản thân Vũ Ngưng nàng vẫn còn rất mơ hồ. Nàng không biết lời nói của Xa Thiết Thiết là đúng hay sai nhưng thật sự nàng có chút tin tưởng...

Hoàng đế hấn không yêu nàng... thì con nàng hấn cũng không cần...điều đó có phần đúng!

Lại nhìn Xa Thiết Thiết, nàng chậm rãi nói:

- Ngươi nói với ta làm gì? Ta không cần biết hoàng thượng hấn có đứng sau ngươi hay không, bởi ta chỉ cần biết người đem cháo đến cho ta là ngươi là đủ rồi...

Xa Quý Nhân không nghĩ được Vũ Ngưng lại cố chấp đến như vậy, nàng ta điên cuồng la hét:

- Ninh Khuynh Thành....em gái ngươi, Ninh Kha Mẫn, ngươi nghĩ à ta tốt với ngươi, lo lắng cho ngươi à? Ngươi lắm rồi, lắm rồi...

Vũ Ngưng khẽ xoa xoa bờ môi đỏ mọng, nàng cười:

- À mũi mũi của ta vẫn rất tốt mà, nàng so với ngươi chỉ có hơn chứ không kém... ta cũng rất thích tính kế sau lưng các ngươi.. rất thích đó.

Xa Thiết Thiết có chút điên loạn, nàng ta nhào đến Vũ Ngưng, liền bóp một cái, trên má in lần đỏ của năm dấu tay..

- Khuynh Thành... ngươi đánh ta??

Vũ Ngưng ung dung, nói:

- Ta đánh ngươi đó, thì sao? Ta là sủng phi, ta muốn đánh 10 cái Xa Quý Nhân như ngươi cũng không vấn đề gì.

Nàng nhìn Xa Thiết Thiết, trong mắt là muôn vàn phần hận:

- Xa Thiết Thiết, ngươi còn nhớ cái tát trước kia của ngươi không? Cái tát mà khi con ta vừa mất, ngươi đến gây sự chằm chọc ta. Ngươi còn nhớ rõ không?

Vũ Ngưng cười lớn, nàng cười đến rơi cả nước mắt:

- Ngươi cùng hoàng đế tình cảm thâm thiết, ta không muốn.. đứa nhỏ là thứ ta mong chờ từ lâu, tại sao ngươi lại độc ác đến thế? Ngươi giết chết nó, lại hung hăng giầy xéo ta, ngươi phô trương vinh sủng với một chính phi như ta, để được cái gì? Cuối cùng ngươi có cái gì?

Ngừng một chút, nàng nói tiếp:

- Là cái Thục Nghi này sao? Haha...Xa Thiết Thiết ngươi thua rồi, ngươi thua rồi!

Xa Thiết Thiết phát điên, nàng ta gào thét:

- Tại sao ngươi sống lại? Đã chết rồi sao không chết luôn đi. Tại sao?

Vũ Ngưng cười trong chưa xót:

- Chết à? Ta cũng muốn chết đó chứ nhưng ý trời chưa muốn, ngài muốn ta sống lại đòi lại từng thứ thuộc về ta, trả thù những kẻ đã từng mưu hại ta. Mà ngươi.... là người ta xuống tay trước nhất!

- Vũ Ngưng ta bắt ngươi sống đau khổ, chết cũng không được vinh quang. Những thứ mà ngươi có là đổi từ mạng của ta mà ra, đến lúc này cũng nên trả lại cho ta rồi.

Xa Thiết Thiết ngồi phịch xuống đất, nàng ta toàn thân mềm nhũn không còn chút sức lực nào. Vẫn tưởng sẽ có ngày trở mình vinh sủng bước ra ngoài một lần nữa nhưng ngay khi Ninh Vũ Ngưng nói ra câu kia, nàng đã biết kiếp này của mình đã hết.

Ninh Khuynh Thành - Ninh Vũ Ngưng vốn dĩ chưa bao giờ là người hiền lành!

Vũ Ngưng quay lưng bước ra ngoài, chưa ra đến cửa, nàng nói vọng vào:

- Xa Thiết Thiết, đứa bé trước kia của ngươi là do chính ngươi giết chết nó, ta biết nhưng ta vẫn là mắt nhắm mắt mở cho ra tiếp tục vinh sủng vô hạn. Nhưng ngươi hại đứa bé của ta, đó là lỗi lầm sai trái ngu xuẩn nhất của ngươi. Ta suy nghĩ kỹ rồi, mạng của ngươi ta không cần, ngày sau sống cho tốt, đừng để đứa nhỏ kia của ngươi hy sinh vô ích... Còn về phần ta, tội ngươi vẫn là không thể tha thứ, ta chưa cho ngươi đường sống, nhưng đường chết là khó bỏ qua. Ngươi cứ tự mà lo liệu...

Đến khi Vũ Ngưng đem theo cung nữ đi mất dạng, Xa Thiết Thiết vẫn ngồi thẫn thờ trên nền đất.

Ngày trước nàng tự tay giết đứa nhỏ trong bụng nàng hồng giá họa cho Ninh Kha Mẫn nhưng số nàng ta may mắn được Ninh Vũ Ngưng thông minh che chở mà thoát một kiếp nạn. Thế nhưng Ninh Kha Mẫn so với nàng chỉ có tàn độc hơn chứ không kém...

Nàng ta...cũng từng dùng đứa bé trối chân Thái tử..một tay đẩy thuyền quật ngã Ninh Khuynh Thành.

Mà Xa Thiết Thiết nàng, tâm cơ vẫn là yếu kém hơn. Nàng thua rồi, kiếp này nàng thua bởi chân tình Đế vương!!!

Bạn đang đọc truyện *Tiền Duyên Kiếp Này Gặp Gỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Hàn đế

Một tuần nữa là đến tiệc mừng thọ của Thái Hậu, đây cũng là một dịp mà các phi tần công khai tranh sủng. Năm nay Hàn đế muốn tổ chức thật lớn, vừa hay năm nay Phiêu Thái Hậu tròn ngũ tuần.

Tổ chức yến tiệc được giao cho Hiền phi và Hoa phi. Cũng không biết trong đại lễ mừng thọ này Thái hậu có tấn thăng cho chúng phi tần nữa hay không, ai cũng đều mong đợi việc này.

Mà Chung Túy cung của Vũ Ngưng lại là một mảnh náo nức. Vũ Ngưng đối với vị Thái hậu này chỉ có yêu kính, bà đối với nàng là yêu thương như con, chăm sóc nàng hết lòng.

Nàng vẫn còn nhớ rõ bà thích nhất là phấn hoa mẫu đơn, đặc biệt phấn hoa phải có đặc thù riêng là không mùi khi ngửi nhưng khi thoa lên mặt sẽ có mùi thơm nhẹ nhàng từ hoa mẫu đơn.

Thái hậu yêu thích đặc biệt đối với loại phấn hoa này thì ai cũng biết nhưng để làm tặng cho bà thì ngoài Ninh Hoàng hậu đã mất kia ra, đến hiện tại vẫn chưa ai làm cho bà hài lòng.

Mà Vũ Ngưng nàng vẫn là nhớ cách làm, lại nhớ nhiều lăm nụ cười của Thái hậu. Kể từ khi trọng sinh trở lại, nàng vẫn chưa nhìn thấy bà lần nào.

Thái hậu sau cái chết đầy đau lòng của Ninh Hoàng hậu thì luôn luôn đóng cửa Khang Thọ cung. Bà chỉ tiếp Hoàng đế mỗi tháng đến thăm vào 15, còn đâu bà luôn bế quan niệm Phật. Tình cảm mà vị Thái hậu nương nương dành cho Ninh Hoàng hậu quá cố là đều mơ ước của tất cả chúng phi tần hậu cung.

Chính điện Chung Túy cung.

- Nương nương, người sáng giờ chưa ăn gì, mau nghỉ tay ăn chút gì đi.

Vũ Ngưng đang cẩn thận xem xét từng cánh hoa, mồ hôi trên trán đã lấm tấm rơi xuống:

- Ta không đói, các em ăn trước đi, không cần lo cho ta.

Ngọc Đào còn định khuyên nhủ thêm nhưng lại bị Ngọc Châu kéo ra ngoài.

- Ngọc Đào, người cứ để nương nương làm đi, đừng quấy rầy nàng nữa.

Ngọc Đào xụ mặt:

- Ta biết nhưng mà ta lo cho nương nương, nàng..

Ngọc Châu cười cười:

- Nương nương người là như vậy, khi đã làm gì thì rất tập trung.

Ngọc Đào nhìn vào mắt Ngọc Châu, là một thân sùng bái cùng kính trọng.

Ngọc Châu lại nhìn nhìn Ngọc Đào, nàng hỏi nhỏ:

- Những điều ta dặn người đã nhớ kỹ chưa?

Ngọc Đào hai mắt sáng rỡ, nàng gật gật:

- Ngọc Châu tỷ yên tâm, bảo đảm Chung Túy cung ta một con kiến cũng không thể lọt được ra ngoài.

Ngọc Châu hài lòng gật đầu.

Phải nói một tuần này là thời điểm rất nhạy cảm vì hào quang của Bảo Tần nương nương là quá chói. Khắp nơi trong cung đều nhìn chăm chăm vào Chung Túy cung. Thêm nữa đại thọ của Thái hậu sắp đến, các cung sẽ cho nô tài đi thám thính tình hình. Mà nếu như dâng quà mừng trùng nhau trong dịp mừng thọ sẽ rất là khó coi.

Bảo Tàn cho đóng cửa cung không tiếp bất cứ ai đến thăm, ngay cả Hàn đế nàng cũng từ chối không gặp mặt. Quả thật việc làm này của Vũ Ngưng khiến phi tần lục cung có chút phẫn khích vì cuối cùng Hoàng đế cũng không đến Chung Túy cung đều như vắt chanh nữa. Lại có vài phen tranh sủng đáng buồn...

Thừa Càn cung.

Hàn đế đang đọc tấu chương, tâm tình mấy ngày hôm nay của hắn có chút không được vui vẻ, vì vị Ninh Vũ Ngưng kia đã đóng cửa 4 ngày không gặp hắn rồi a.

Bất giác trên môi Hàn đế nở nụ cười tà mị lạnh lẽo, làm cho vị Đại tổng quản công công đứng hầu kia cũng phải toát mồ hôi lạnh sống lưng.

"Bốp", tiếng đập bàn vang lên, Hàn đế tức giận quát:

- Giỏi lắm, giỏi lắm, để trẫm cho các ngươi nhìn xem ai mới thật sự là Hoàng đế.

Lại nhìn sang Chu Đại Bảo, quát:

- Bãi giá Khôn Dực cung Hồ Tàn.

Chu Đại Bảo có chút ngơ ngác... Đây là nguyên nhân gì Hàn đế lại đi giá đến Khôn Dực cung...chẳng lẽ vị Hồ Tàn kia lại chiếm được lòng thánh tâm một lần nữa?

Mà Hồ Hạnh Vi khi nghe công công đến báo Hoàng đế sẽ đến cung của nàng, làm cho nàng có chút vui sướng như điên. Phải nói Hoàng đế đã lâu lắm rồi chưa hề ghé thăm nàng.

Trong sườn điện Khôn Dực cung đèn đuốc khắp sáng, người ra người vào náo nhiệt.

Đến khi Hàn đế vừa đến, Hồ Tàn đã một thân y phục trắng hồng mỏng manh đứng chờ, gương mặt được trang điểm hết sức tỉ mỉ, trên trán chằm một đoá hoa đào nhỏ rất giống với Vũ Ngưng. Chỉ có điều của Vũ Ngưng là nốt hoa đào tự nhiên còn của Hồ Hạnh Vi là do nàng cố ý chằm lên cho đẹp mắt.

Mà Hoàng đế khi gặp được nàng, một chút nhu tình nam nữ cũng không có trước sau là một bộ dáng lạnh lẽo nghiêm nghị.

Hàn đế bước vào trong, vẫn chưa thấy Hồ Tàn đi cùng, hắn có chút bức dọc.

- Sao ngươi vẫn còn chưa vào?

Hồ Tàn gạt mình, trên mặt như đóng đầy lệ, nàng ủy khuất, nói:

- Dạ thiếp thân thất lễ, xin Hoàng thượng trách tội.

Hàn đế nhàn nhạt:

- Vào nhanh đi.

Chu Đại Bảo đi theo sau liếc nhìn vị Hồ Tàn, trong lòng có chút thương xót. Cùng là Tần vị, mà khi Hoàng đế đến cung của Bảo Tàn hoàn toàn là trạng thái cười không khép được mồm trong khi vị Hồ Tàn...

Aiii... Trách cho nàng không phải là Ninh Vũ Ngưng!

Hàn đế vào trong điện, Hồ Tàn cho cung nữ dâng trà, lại nhỏ nhẹ hỏi Hàn đế:

- Hoàng thượng, người dùng ngọc thiện chưa, nếu chưa....

Lời nói chưa dứt, đã bị Hàn đế cắt đứt:

- Trẫm không đói.

Trong điện là một cỗ không khí lạnh lẽo, mà ngay cả Hồ Hạnh Vi cũng cảm thấy có chuyện gì đó không được bình thường.

Hàn đế đã rất lâu rồi không đặt chân vào hậu cung trừ Chung Túy cung của Bảo Tàn ra, hôm nay đi giá đến cung của nàng lại là bộ mặt không có chút ý vị thị tẩm nào. Như vậy là làm sao?

- Trẫm nghe nói phụ thân của ngươi rất tốt?

Hồ Tàn nghe nhắc đến phụ thân liền vui vẻ trở lại:

- Vâng, Phụ thân của thiếp thân rất tốt, rất trung thành với người thừa Hoàng thượng.

Hàn đế gật đầu:

- Đúng, hẳn rất trung thành, cho nên hậu cung của trẫm hẳn ta cũng muốn xen vào. Ngươi nghĩ sao?

Hồ Tần không phải là người không có đầu óc, nghe đến đây liền biết bản thân mình phạm vào sai lầm gì.

Trong tim nàng như có cái gì đó hung hăng cào cào, nàng đợi Hoàng đế đã bao lâu đến khi hẳn đến cung lại là muốn trách tội phụ thân nàng...

Nàng...rốt cuộc đã làm cái gì không vừa lòng hẳn?

- Thiếp thân biết tội, xin Hoàng thượng tha tội.

Hàn đế nheo mắt, tay khẽ tách trà:

- Ngươi có tội gì?

Hồ Hạnh Vi nước mắt trực trào, run run nói:

- Phụ thân...là do thiếp thân không tốt..

Hàn đế cười nhạt, đứng dậy:

- Tốt, trẫm vẫn là thương xót ái phi, nàng mau đứng lên đi. Thôi canh giờ đã khuya, trẫm còn có việc, ái phi cũng nghỉ ngơi sớm đi.

Nói rồi cũng không đợi Hồ Tần giữ lại, Hàn đế một thân bước ra bên ngoài đi thẳng về Thừa Càn cung.

Mà Hồ Tần là một phen đau lòng, nàng được cung nữ dìu đứng dậy trên mặt đã méo mó đến không nhận ra được nữa.

Ngồi xuống ghế, tự nàng nói với nàng:

- Ta thật sự thất bại rồi, Hồ Tần ta đã thất sủng thật rồi.

Trong đêm một bức mật thư được gửi đi từ Khôn Dực cung về Hồ Phủ. Hoàng đế biết tin nhưng vẫn là không nói đến một lời nào.

Sáng sớm ngày hôm sau trên điện Kim Loan, phụ thân của Hồ Tần được thăng lên thành Chính Tứ phẩm Tả thị lang thuộc Lễ bộ. Song song đó phụ thân Ninh Vũ Ngưng cũng được thăng thành Chính Ngũ phẩm Lang trung thuộc Lại bộ.

Hàn đế vừa đánh vừa xoa với Hồ Tần, còn riêng về Bảo tần là một đường thẳng vị.

Xét về Lễ bộ và Lại bộ, vào Lại bộ vẫn là tốt hơn mặc dù Ninh Đức Chính vẫn chỉ là một quan ngũ phẩm nhỏ. Nhưng sự đời ít ai đoán được ông ta có thăng chức lên thêm không vì sau lưng vẫn là có một vị Bảo Tần sủng quang vô đối che chở.

Còn về Hồ Tần, đêm qua tin tức Hoàng thượng bãi giá Khôn Dực cung sau đó ngồi chưa được 1 khắc đã rời đi, cũng trong đêm đó Hàn đế ghé ngang Hàm Phúc cung thăm Cao Tần mặc dù không ngủ lại nhưng cũng chính thức thông báo cho sự thất sủng mất mặt của Hồ Tần.

Mà sáng nay trên điện Kim Loan lại thăng phân chức cho phụ thân của nàng, khiến các phi tần không kịp tiếp thu. Chỉ riêng các vị nương nương ngồi trên là đoán được tình hình một chút.

Sau lưng các nàng là cả một gia tộc, phẩm hậu cung không được phép xen vào việc triều chính. Nói là nói thế nhưng sóng ngầm liên quan giữa hậu cung và triều đình là không thể tránh khỏi. Đó cũng là lý do vì sao Hàn đế không biếm Xa Quý Nhân vào lãnh cung vì phụ thân nàng vẫn còn là Tòng nhị phẩm quan võ nắm giữ một lượng binh sĩ trong kinh thành.

Mà cái giá cho việc Hồ Tần thất sủng là do gia tộc của nàng nghe theo lời nàng dâng tấu sớ chèn ép Hoàng đế, thỉnh Hoàng đế mưa móc ân trạch ban đều. Vốn từ lâu Hàn đế đã không thích phe cánh của Hồ Tần và Hiền phi nhưng vẫn còn e ngại một chút bên nhà ngoại Ninh Kha Mẫn, mà khi ấy cũng chưa có sự xuất hiện của Vũ Ngưng cho nên hẳn vẫn châm chước ân sủng chia đều.

Đến hôm nay bọn họ vẫn là tưởng Hoàng đế bù nhìn, sẽ nghe theo sự chỉ dẫn của bọn họ. Một mặt hoàng đế nâng Hồ gia lên mặc khác lại nâng Ninh gia nhánh nhỏ lên song song 2 thế lực kim cạp lẫn nhau.

Mặc khác đánh cho Hồ Tần mất hết mặt mũi cũng như là trả cho họ một cái tát về việc dám can thiệp vào hậu cung của hoàng đế. Cũng qua đó kéo theo hiềm khích phe cánh Hồ Gia và Cao Gia của Hồ Tần và Cao Tần. Vốn trước đó 2 phe đã đối lập, nay hậu cung Hoàng đế thiên sủng Cao Tần sẽ đẩy phe cánh Hồ Tần vào thế bí, đó cũng là mục đích Hàn đế muốn làm. Quan trọng nhất vẫn là giảm hào quang của Vũ Ngưng, che chở cho Ninh gia từ từ thăng quan.

Quả thật làm đế vương không phải dễ!

Chung Túy cung.

Ngọc Châu vui mừng nhỏ giọng báo cho Vũ Nung:

- Nương nương lão gia vừa được thăng thành Lang Trung Lại Bộ, người xem có phải tin vui không?

Vũ Nung đang ém khuôn bột, nàng buông tay, cười hỏi:

- Thật sao?

Ngọc Châu gật gù đầu:

- Chính xác thừa nương nương, chính miệng Tiểu Bảo tử đồ đệ của Đại tổng quản Chu Đại Bảo đến thông báo cho nô tỳ mà.

Vũ Nung thật sự vui mừng, nàng chung quy không phải nữ nhi Ninh Đức Chính nhưng khối thân thể này vẫn là nữ nhi Ninh gia. Mà theo như kí ức của Ninh Vũ Nung thì phụ thân nàng rất yêu thương nàng cho nên việc phụ thân nàng được thăng chức nàng vui vẻ là điều chính đáng.

Lại nói, Hoàng đế đột nhiên thăng chức cho phụ thân nàng, liệu có ẩn tình gì ở sau không?

Gần một tuần nay nàng không ra ngoài, cũng không biết được bên ngoài kia có bao nhiêu chuyện bát quái, chắc hẳn nàng còn chưa biết có việc kia xảy ra.

Ngọc Châu nhìn gương mặt vui đến thất thần đó của Vũ Nung mà rung rung nước mắt:

- Nương nương, người vui lắm phải không? Nô tỳ biết mà....

Vũ Nung thật sự dờ khóc dờ cười với Ngọc Châu, nàng thật sự rất là đáng yêu nha!

Tiệc mừng thọ Thái hậu diễn ra rất lớn, bá quan có phẩm cấp đều được mời dự. Các phi tần cùng mệnh phụ phu nhân đã đến từ rất lâu, chỉ riêng Hiền Phi cùng Hoa Phi là được vào bái phỏng, các phi tần cấp thấp vẫn là không được vào.

Mà Vũ Nung đã đến từ sớm, quà mừng của nàng cũng đã giao cho Đại cô cô của Khang Thọ Cung ghi chép.

Hôm nay nàng một thân váy trong xanh nhạt bên ngoài là cung trang Tần vị màu vàng đen, tóc vấn phi tiên kế, cài trâm ngọc, mũ Tần vị, tay đeo vòng cẩm thạch, hộ giáp ánh kim, trang điểm có chút đậm, đặc biệt giữa trán là chấm hoa đào đỏ rực.

Toàn thân phát ra một loại quý khí tự nhiên ngay cả Hiền Phi nương nương cũng không so được với nàng.

Các vị mệnh phụ phu nhân, vương phi, đều ngạc nhiên khi nhìn thấy nàng. Quả thật Bảo Tần xinh đẹp sắc sảo, khí thái thanh tao, kiều diễm, không hổ là sủng phi của Hoàng đế. Nhìn kiểu nào cũng là đẹp mắt không gì sánh bằng.

Phía bên tấm màn che phụ thân nàng Ninh Đức Chính xén chút kìm không được nước mắt khi nhìn thấy nữ nhi ông ngày đêm mong nhớ. Mà phía dưới xa xa một đôi mắt ganh ghét luôn nhìn nàng, lại mang theo một chút phẫn khích điên cuồng.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Duyên Kiếp Này Gặp Gỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Quý tần

Đúng giờ Hoàng đế dắt tay Thái hậu từ ngoài đi vào, theo phía sau là Hiền phi cùng Hoa phi.

Nếu đứng ra đón tiệc mừng thọ sẽ là Hoàng hậu cùng Hoàng thượng dắt tay Thái hậu nhưng vì hậu cung chưa lập tân hậu nên vẫn chỉ có một mình Hoàng đế đi vào. Mà Hiền phi nếu so ra vẫn đủ tư cách được dắt tay Thái hậu nhưng Hoàng thượng vẫn là không cho phép, nàng ta chỉ có thể trở mặt nhìn mà thôi. Mà phía bên đây, Hoa phi có vẻ rất vui sướng khi có người không thoải mái.

Nói đến Hoa Phi, giống như một nữ nhân không nhiễm bụi trần. Việc hậu cung nàng không xen vào, tranh sủng nàng cũng không, con nôi dòng lại không có nhưng rất đều đặn tháng nào Hoàng đế cũng giành một ngày ghé thăm nàng... Đó gọi là thánh sủng không suy!

Thái Hậu sau khi ngồi xuống, Hoàng đế cũng vui vẻ ban ngồi, mắt lại đảo một vòng tìm tiểu Vũ. Mà nàng giờ đây lại nhìn chăm chăm Thái hậu, trong mắt là yêu thương nhớ nhung, bất giác Hàn đế tìm chọt mềm nhũn...

Mà Thái hậu cũng bị ánh mắt nóng như lửa của nàng làm cho mắt tập trung, mặc dù khi này Hoàng đế có nói bà sẽ gặp lại nàng, bà có chút không tin. Nhưng bây giờ khi bắt gặp gương mặt ấy, ánh mắt sáng quắc xinh đẹp ấy lòng bà có chút dao động.

Nếu thật sự Khuynh Thành trở về....tốt tốt, thật sự rất tốt!

Hàn đế cắt ngang ánh nhìn của hai mẫu tử, hần trầm giọng:

- Khai tiệc.

Phía dưới toàn thể phúc thân hành đại lễ mừng thọ Thái Hậu, trên đây Hoàng đế cũng cúi người hành lễ mừng thọ.

Thái hậu vui vẻ cười, gương mặt nữ nhân ngũ tuần nhưng vẫn trắng hồng kiều diễm, có thể nói bà bảo dưỡng nhan sắc rất tốt.

Mà Phiêu Thái hậu trước kia là thê tử được Tiên đế sủng ái nhất, mặc dù trong cung vẫn có nhiều phi tần nhưng vẫn là không ai uy hiếp được địa vị của bà.

- Cảm ơn Hoàng thượng, ai gia rất vui.

Hoàng đế đứng thẳng dậy, đi đến chỗ ngồi mất vẫn lướt qua Vũ Ngưng thấy nàng đã thôi xúc động hần mới yên tâm được phần nào.

Yến tiệc được diễn ra vô cùng sôi nổi, những màn vũ hội đặc sắc. Thái hậu lâu lâu lại liếc mắt qua Vũ Ngưng, thấy nàng đang chăm chú nhìn về Hoàng đế. Bất giác trên môi bà tự nhiên nở nụ cười thỏa mãn...

Trung Tỉ Đại Sur chưa bao giờ nói sai, ngày đó ông nói nàng sẽ trở về, chính là ngày hôm nay!

Phần quan trọng nhất là quà mừng thọ, Hàn đế vung tay cho người đem vào một tượng Phật giác vàng trắng, xung quanh đính đá quý Nam Châu, thật sự rất đẹp, rất rất đẹp.

Phía dưới đồng thanh hô to:

- Hoàng thượng vạn tuế, vạn vạn tuế. Thái hậu thiên tuế thiên thiên tuế..

Tổng Văn quốc lấy hiệu đạo trị quốc, Hoàng đế hiểu kính Thái hậu là việc làm tôn quý, đáng để thần dân noi theo. Mà theo như sử sách ghi chép lại thì Hàn đế là một vị vua đi lên từ dòng chính, rất hiếm hoi trong hoàng tộc. Thế nên việc Hàn đế hiểu kính 10 phần với mẹ ruột là việc làm hết sức hiển nhiên.

Thái hậu vui vẻ, cười mặt mày rạng rỡ vạn phần:

- Hoàng nhi có lòng, ai gia vui lắm.

Hàn đế nắm lấy tay bà, giọng điệu vui vẻ:

- Đó là việc trăm nên làm, mẫu hậu người có hài lòng không?

Thái hậu gật gật, lại vỗ vỗ lấy tay con trai. Bà lại liếc mắt nhớ đến Khuynh Thành, nếu năm đó đứa nhỏ này không yếu mệnh thì có lẽ người nắm tay bà bây giờ sẽ là nàng.

- Ai gia nhớ Thành nhi...

Hàn đế không nói gì, trong mắt có một chút phản kích khó giấu được. Im lặng một lát, hần nói:

- Mẫu hậu, nàng đã về.

Phiêu Thái hậu thoáng gật đầu, tầm mắt hướng về Vũ Ngưng có chút ý cười đậm.

Mà vừa hay lúc ấy Hiền Phi vừa đi lên, hai mẹ con Hàn đế tâm tình xúc động lại không để ý đến Hiền Phi.

Câu nói ấy vô tình lọt hết vào tai nàng ta, Hiền Phi có chút ngờ ngác, có chút lo sợ, lại có chút run rẩy... Nàng đã về, là có ý gì??

Hoa Phi phía dưới nhìn thấy Hiền Phi đứng bất động, liền khẽ cười hỏi:

- Hiền phi tỷ tỷ, người làm sao thế, sao không dâng trà cho Thái hậu nương nương?

Hoa Phi vừa hỏi cũng làm cho Thái hậu và Hàn đế giật mình. Quay lại lại thấy Hiền phi đang ngây ngốc đứng ở đó, tay cầm tách trà mà cổ tay lại có chút run run.

Hàn đế nhú mày không vui, hỏi:

- Nàng làm sao vậy?

Hiền phi giặt mình, vội hành lễ:

- Thiếp thân nhất thời thất lễ, thứ xin Thái hậu, hoàng thượng trách tội.

Phiêu Thái hậu thoáng cười nhẹ:

- Hiền phi có lòng, người mau về chỗ ngồi đi.

Hiền phi cả người run run, cúi người quay về chỗ, khi lui xuống vẫn là liếc mắt về phía Hoa phi...

Hoa Ái Tư, hôm nay bốn cung ghi nhớ thái độ của người!

Tiếp theo Hoàng đế là Hiền phi, Hoa Phi, Diệp Chiêu Viện, Mai Tiệp Dư, Lê Tàn, Hồ Tàn lần lượt dâng quà mừng thọ.

Cũng không có gì đặc sắc lắm, nào một quyển Kinh Phật tự chép, một cái túi hương, lại thêm trang sức quý giá.

Chung quy cũng giống như mọi năm, Thái hậu trên mặt là vui mừng nhưng trong lòng cũng có chút nhàm chán. Bà vẫn là đang đợi Vũ Ngưng dâng quà..

Đến lượt Bảo Tàn, nàng tiếp nhận khay gỗ được phủ tấm lụa màu đỏ từ tay Ngọc Châu. Nhẹ nhàng bước lên từng bước, đến giữa điện một thân cung trang Tàn vị kiêu sa quý xuống, đầu khẽ cúi, miệng ho to:

- Thiếp thân kính chúc Thái hậu nương nương trường thọ an khang, thân thể vững như núi Thái Sơn, vạn phúc kim an.

Thái hậu nôn nóng, tay có chút run run:

- Bình thân, Bảo Tàn đứng lên đi.

Vũ Ngưng ngược mặt lên, mắt đối mắt với Phiêu Thái hậu..

Trong lòng bà chán kinh một phen, tim đập mạnh, cả người có chút run run. Mà bên cạnh Hồng Cô Cô cũng có chút thất thần nhưng rất nhanh sau đó chủ tớ hai người đã thôi phục bộ dáng ban đầu. Không hổ danh là nữ nhân quyền lực nhất hậu cung.

- Người tên gì?

Vũ Ngưng nhẹ giọng:

- Dạ thiếp thân là Ninh Vũ Ngưng.

Thái hậu gật đầu. Lại là nữ nhi Ninh gia...bà đến cuối cùng là có duyên với Ninh gia mà!

Thấy thái độ Thái hậu vui vẻ, Vũ Ngưng cực kỳ phấn khích, nàng nhẹ nhàng kéo tấm lụa đỏ, bên trên là một hộp gỗ đen tuyền sáng bóng.

Hắn đế đã biết hộp gỗ ấy chứa gì, ám vệ đã báo cáo tình hình một tuần qua ở Chung Túy cung cho hắn nghe. Nhưng để làm nương tử vui, hắn không ngại pha thêm trò cho nàng một chút.

- Ô đó là gì vậy ái phi?

Vũ Ngưng liếc mắt nhìn hoàng đế, trên môi nụ cười loang rộng ra:

- Bẩm Thái hậu, bẩm Hoàng thượng đây là quà mừng thọ mà thiếp thân muốn dâng lên cho Thái hậu. Xin Thái hậu nương nương không chê trách thiếp thân vụng về làm phật lòng người.

Thái hậu cho Hồng cô cô đi xuống đem quà lên, nhận đến trên tay, bà mở ra là một nền phấn hoa màu da người rất mịn. Người người không thấy mùi, nhưng khi bà chấm nhẹ một chút lên mặt thì lại thoảng thoảng mùi hoa mẫu đơn. Phút chốc tim bà như đập điên loạn, trong đầu không ngừng reo hò vui vẻ. Đến cuối cùng, Thành Nhi cũng về rồi, đứa nhỏ đáng thương cuối cùng người cũng chịu trở về rồi.

Phía dưới chăm chú nhìn biểu tình của Thái hậu, phải biết rằng Thái hậu là nữ nhân quyền lực nhất hậu cung, ngay cả hoàng đế cũng phải tôn kính bà 10 phần. Nếu như lấy được lòng Thái hậu thì không cần lo quãng đời về sau sống không được tốt. Mà vị Thái hậu này cơ hồ rất khó lấy lòng!

Phiêu Thái hậu gật đầu, cười lớn, bà nói vừa đủ lớn cho tất cả bên dưới đều nghe:

- Ai gia rất thích phấn hoa mà Bảo Tàn tặng cho ai gia, đây là món quà mà ai gia thích nhất. Ngoài Ninh Hoàng hậu ra thì Bảo Tàn là người nén ra được loại phấn hoa mà ai gia rất hài lòng..

Ngoài Ninh Hoàng hậu ra?? Bảo Tàn như thế nào mà lại được chính miệng Thái hậu so sánh với Ninh Hoàng hậu quá cố, người mà bà yêu quý nhất?

Bên dưới không khỏi liếc nhìn đánh giá thêm vài phần về vị Bảo Tàn này.

Phiêu Thái hậu ngồi trên ghế phụng, bà tháo vòng tay huyết đen ra, hướng về phía Vũ Ngung, nói:

- Ai gia rất quý Bảo Tồn mà người cũng có công lớn làm cho ai gia vui vẻ. Nay xét thấy trong ngày mừng thọ của ta cũng nên làm chút việc gì đó vui vẻ... Ban thưởng cho Bảo Tồn vòng huyết đen, thăng nàng lên thành Quý Tồn, ban thưởng Chung Túy cung.

Phía dưới vỡ òa, chúng phi tần phải nói đau lòng đến cực điểm. Các nàng cố sức lấy lòng Thái hậu mà người một chút để ý cũng không có lại chăm nhìn về phía Quý Tồn...

Quý tần là đứng đầu cửu tần đó!!!

Mà vị Quý Tồn kia cứ như được trời cao độ hộ, hết được ân sủng vang dội của Hoàng thượng nay lại thêm ân trạch của Thái hậu...Bọn phi tần các nàng phải sống làm sao bây giờ?

Mà trên kia vị Hoa phi chỉ thoáng cười nhạt, còn Hiền phi lại dùng ánh mắt ngờ vực lo sợ nhìn Vũ Ngung...

Vũ Ngung môi cong lên rất đẹp, cả người như tỏa ra phong thái của bậc mẫu nghi thiên hạ.

Nàng dập đầu hành lễ, hô to mấy tiếng:

- Thiếp thân đa tạ Thái hậu nương nương ban thưởng, Thái hậu vạn phúc kim an...

Bạn đang đọc truyện *Tiền Duyên Kiếp Này Gặp Gỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Hành cung

- Tiêu Hàn, anh ở đâu???

Vũ Ngung thoáng giật mình, nàng bật dậy cả người run rẩy, mồ hôi ướt hết trên trán. Nhìn xung quanh lại không có ai...

Bất giác nàng nhớ lại những chuyện trong mơ, trong ấy là một cảnh của thời hiện đại. Nàng khi ấy đang trong rừng sâu, giữa sự sống và cái chết nàng lại được cứu. Mà người cứu nàng không ai khác là Hàn đế nhưng trong giấc mơ nàng gọi hắn là Tiêu Hàn.

Tiêu Hàn...cái tên nghe quen quá, thật sự quá quen...Mà cái kia không giống với giấc mơ, nó rất giống rất giống với đời thực...

Cô gái trong mơ là nàng, trong tim cô ấy yêu một người, là người đàn ông tên Tiêu Hàn kia.

Vũ Ngung mệt mỏi nằm xuống, nàng căn bản bây giờ đã không thể ngủ được nữa rồi. Không hiểu vì sao trong bộ não của nàng dường như có một khoảng trống...

Sau hôm mừng thọ Thái hậu thì bên Khang Thọ cung rất hay cho mời Bảo Quý Tồn qua cung Thái hậu bởi người nói chuyện. Việc làm này làm cho chúng phi tần hậu cung đang chường mắt với Vũ Ngung thì càng chường mắt nhiều hơn.

Mà Hoàng thượng thì sau ngày mừng thọ Thái hậu đều đặn hôm nào cũng lật thẻ bài của Vũ Ngung, cơ hồ Kính Sự Phòng không cần dâng thẻ bài cũng biết hoàng đế đi đến cung nào.

Mà Vũ Ngung dạo này rất hay nằm mơ, nàng mơ thấy cuộc sống hiện đại kia nàng gặp lại tên Trương Lâm, ả tiểu tam Bích Y, còn có cả cô gái có gương mặt rất giống với Ninh Kha Mẫn tên là Tiêu Mẫn...

Chung Túy cung.

Khi Hàn đế bước vào liền nhìn thấy một thân ảnh nhỏ nhắn ngồi bên hông cửa sổ ngắm nắng chiều. Thường thì khi Hoàng đế bãi giá đến cung nào đều được thông báo nhưng cung nhân ở Chung Túy cung đã quá quen với việc Hoàng đế vào mà không hề báo trước nên tự nhiên là Vũ Ngung trong điện cũng sẽ không biết.

- Tiểu Vũ nàng đang làm gì vậy?

Vũ Ngung quay lại, trên gương mặt có chút u sầu, lại quy củ hành lễ:

- Thiếp thân tham kiến hoàng thượng.

Hàn đế nheo nheo mắt phượng:

- Chẳng phải ta bảo nàng trong cung của nàng không cần hành lễ rồi sao?

- Thiếp thân biết nhưng mà thiếp thân không dám.

Hàn đế cười nhẹ, hỏi:

- Nàng không dám à? Tiểu Vũ của trẫm nào có nhát gan, nàng cứ nhiên leo lên người...

Lời nói chưa dứt Vũ Ngưng nhanh tay che lấy miệng Hàn đế, gương mặt đỏ ửng:

- Hoàng thượng!

Hoàng đế cười lớn, liền cho cung nhân lui hết ra bên ngoài, một tay ôm nữ nhân vào lòng đi đến bên giường la hán ngồi xuống.

- Tiểu Vũ, nàng không vui à?

Vũ Ngưng gật gật:

- Thiếp nhớ phụ thân, thiếp thân cũng muốn được ra ngoài...

Nói rồi nàng lại nhìn chằm chằm Hàn đế hòng quan sát biểu tình của hắn. Thấy hắn không giận không khó chịu nàng mới yên tâm.

Dù biết hoàng đế đang sủng ái nàng nhưng vinh sủng không suy thì nàng không dám chắc. Trước mắt là thế nhưng sau vài năm lại có tiểu mỹ nhân xinh đẹp đẹp tiến cung, nàng khi ấy lại trở thành người cũ trong cung. Ấy... vinh sủng khi đó lại không biết rơi vào tay ai!

Mà trước hết lợi dụng vinh sủng đang có nàng nên trả thù cho khối thân thể này trước, sau đó lại dùng nước xuôi trong không gian vàng nuôi dưỡng thân thể cho tốt sinh cho hắn vài cái hoàng tử, công chúa, sau lại cứ thế mà từ từ đi lên. Còn về mấy vị đang ngồi trên cao kia, tạm thời nàng gác lại, chỉ cần các nàng không động đến nàng, nàng cũng sẽ không động đến các nàng trước.

Nhưng mà đạo này tâm tình nàng rất phức tạp, có lúc ngăn ngại lại nhớ nhưng đến tên cầu hoàng đế... nàng kiếp này nào có tâm tư với hắn?

Lại hay mơ những giấc mơ kỳ lạ... mơ tới mơ lui đều là mơ đến trên người Hàn đế!

Hàn đế xoa xoa eo nàng ôn nhu nói:

- Nàng đã là Quý Tần có thể cho người trong phủ đến thăm, chỉ có điều muốn gặp phụ thân thì có chút khó khăn...

Vũ Ngưng ỉu xiu, nàng vốn chỉ muốn gặp Ninh Đức Chính chứ mấy cái nữ nhân đã từng hại nàng thể thảm nàng có chết cũng không muốn gặp.

- Vâng, thiếp thân đã biết, là thiếp thân tham lam.

Hàn đế nhìn gương mặt tiểu mỹ nhân buồn bã, trong lòng có chút khó chịu. Hắn không muốn nàng không vui hay phải nói là không cho phép nàng không được vui. Chỉ cần nàng muốn, có hái sao trên trời cho nàng hắn cũng đồng ý.

- Nhưng trẫm không nói là không được đâu..

Vũ Ngưng ôm lấy cổ Hàn đế, cười chờ mong:

- Hoàng thượng, được không?

Hàn đế gật đầu, cười gian manh:

- Được nhưng mà...

- Nhưng mà thế nào? À thế nào thiếp cũng đồng ý...

Hoàng đế bỗng dừng ôm nàng đứng dậy, nói nhỏ vào tai nàng:

- Sinh cho trẫm hoàng tử, trẫm cho nàng thứ nàng muốn kể cả ngôi vị hoàng hậu.

Vũ Ngưng ngơ ngác. Nàng nhìn vào thẳng trong tròng mắt hắn, hoàn toàn không có một tia tạp niệm nào, chỉ toàn thành ý và thành ý...

Chẳng lẽ hắn thật sự động tâm với nàng?

À nhưng mà là động tâm với Ninh Vũ Ngưng, với khối thân thể này nào phải là nàng - Ninh Khuynh Thành???

Cười tươi tắn nhưng là nụ cười có chút gượng gạo, nàng gật đầu:

- Thiếp thân hứa với người, hoàng thượng.

Hàn đế nhìn vẻ không thật lòng của nàng, hẳn có chút đau lòng... Nhưng thôi, là hẳn trước kia làm khổ nàng, làm nàng chịu đau đớn, một chút không thật lòng này thì có là gì.

- Được, trăm chờ tin nàng, tiểu bảo bối.

Nói rồi Hàn đế một đường ôm nàng vào trong màn trướng, trong nội điện mùi vị ái tình nồng đậm dâng trào.

Mà bên trong Trường Xuân cung.

Vị Ninh Kha Mẫn đang ngồi bên ghế ngay cạnh bàn tròn, nhìn thấy Dương ma ma đi vào, nàng có chút gấp gáp:

- Ma ma đã điều tra ra chưa?

Dương ma ma cũng khăn trương không kém:

- Thừa nương nương phụ nhân cho người gửi phong thư cho người.

Hiền phi nhanh tay xé mép bì thư, cẩn thận đọc từng chữ một trong đó. Đến khi đọc hết bức thư nàng có chút mệt mỏi, trong thư mầu thân cho nàng biết bà đã điều tra về Ninh Vũ Ngưng. Vũ Ngưng là đích nữ của Ninh Đức Chính, nhánh nhỏ của Ninh đại gia tộc mà xét về nhánh nhỏ này thì cơ hồ không thể làm việc lớn. Tuy là đích nữ nhưng không được sủng ái, mầu thân nàng có bệnh qua đời khi nàng được vài tuổi, sau đó Ninh Đức Chính lập di nương Liễu thị lên làm chính thê.

Mà sau khi có chính thê vì công việc Ninh Đức Chính thường đi xa nên việc lớn việc nhỏ trong Ninh gia đều do một tay Liễu thị sắp xếp.

Mà nữ nhân Liễu thị này tâm địa cũng ác gian, cơ hồ bà ta cho người chèn ép Vũ Ngưng nàng. Ăn không đủ chất, mặc không đủ ấm, có bệnh nhẹ không chữa lâu ngày sinh bệnh nặng. Nói là đích nữ con dòng chính nhưng phân lệ thua cả một cung nữ tùy thân của thứ nữ, nữ nhi bà ta sinh ra.

Bà ta có một nữ nhi tên là Ninh Vũ Tuyết, nhỏ hơn Vũ Ngưng một tuổi. Nghe đâu dịp tuyển tú bên Ninh gia cả hai cô nương đều có lệnh tuyển nhưng vì thứ nữ Ninh Vũ Tuyết không chịu vào cung mà gây ra một trận náo loạn, cuối cùng là chỉ có một đích nữ tham gia tuyển tú.

Nhưng quan trọng nhất vẫn là Vũ Ngưng không hề có một chút quen biết hoặc qua lại nào với Ninh Khuynh Thành, theo như điều tra thì là vậy, điều đó mới làm cho Hiền phi bối rối.

Nàng đến tột cùng là không hiểu vì sao đêm hôm mừng thọ Thái hậu, Hoàng đế đã nói nàng đã trở về... Có lẽ nào Ninh Khuynh Thành trước kia chưa chết, bây giờ lấy thân phận Ninh Vũ Ngưng để vào cung?

Nhưng mà theo như phong thư mầu thân gửi cho nàng thì vị Vũ Ngưng này sống không thua gì nô tỳ, suốt ngày không được bước chân ra khỏi cửa thì lấy gì trao đổi được? Mà xét về tuổi tác lại không hợp, nhan sắc chỉ giống 7-8 phần...

Hiền phi buông bức thư xuống, nàng xoa xoa mi tâm, trận đau đầu buồn nôn lại ập đến.

- Ma ma lấy cho ta thau đồng...

Dương ma ma vội vàng làm theo lời chủ tử:

- Vâng vâng, nô tỳ đi ngay.

Đội Dương ma ma đem thau đồng đến, nàng nón một trận xanh mét cả mặt. Cung nhân sợ hãi vội vã cho mời thái y, cả Trường Xuân cung như có tiệc lớn. Mà bên này Hoàng thượng sau khi nghe tin Hiền phi ngã bệnh chỉ cho Chu đại tổng quản đi thăm hỏi, còn hẳn vẫn là ôm Vũ Ngưng thom thom mát mắt mà nghỉ ngơi.

Ai...nhưng mà vị Ninh Vũ Ngưng cũng không có ý định khuyên Hoàng thượng đi đến thăm muội muội của nàng. Nàng ta bị như thế biết đâu lại có một chút công lao của Vũ Ngưng nàng?!

Hiền phi tuy là bệnh nhưng chung quy cũng không tra ra được bệnh gì, Thái y kết luận là do nghỉ ngơi không đều độ. Hoàng thượng ban chỉ thương xót cho Hiền phi nên đem cung vụ giao cho Hoa Phi và Bảo Quý Tán tạm thời chia nhau chăm sóc. Ấy thế mà chưa đến 1 tuần bên Trường Xuân cung đã thông báo bệnh tình Hiền phi khuyên giảm, Bảo Quý Tán tự nàng đem cung vụ giao ra, chỉ có Hoa phi là không chịu giao trả mà Hoàng thượng cũng không có ý định cho Hiền phi tiếp tục một mình chấp chương. Hóa ra Hiền phi lần bệnh này là được ít mất nhiều rồi a..

Mùa hè đã đến, cứ dịp vào hè khí hậu trong thành rất oi bức. Thường thì 3 tháng nóng bức nhất Hoàng đế sẽ đưa hậu cung đến Hành cung phía Tây thành bên hong núi Lam Sơn tránh nóng.

Bên cạnh núi Lam Sơn là Hành cung của Hoàng gia, ngay dưới chân núi lại là Cao Sơn tự hoàng tự cao quý nhất Tổng Văn quốc cũng là nơi Trung ti Đại Sur tu hành. Lần này Hàn đế ban chỉ đưa hậu cung đến tránh nóng cũng thừa dịp đưa Thái hậu và Vũ Ngưng đến gặp Trung Ti Đại Sur.

Thánh chỉ ban xuống cung phi từ Thất phẩm thường tại trở lên đều được đi theo đến Hành cung, dựa vào phẩm cấp mà mang theo cung nhân đi cùng.

Trong Chung Túy cung, Ngọc Châu, Ngọc Đào và Tiểu thuận tử sẽ đi cùng Vũ Ngưng. Ngọc Quý được giao ở lại canh giữ toàn bộ cung điện, sợ nhất là khi chủ đi vắng có người tay chân không sạch sẽ đem đồ dơ bẩn vào cung.

Mà Ngọc Quý cũng không có gì tỏ ra bất mãn, nàng cơ hồ cũng thích ở lại trong cung, có lẽ do tuổi có chút lớn, lại quen sống trong cung nên không thích đi ra ngoài.

Giờ Ngọ, Hoàng đế đích thân dắt tay Thái hậu bên trái, bên phải bà là Vũ Ngưng, theo sau là toàn bộ cung phi của hậu cung lần lượt lên xe ngựa ra khỏi cung tiến thẳng đến Hành cung nghỉ mát.

Theo phân vị xe ngựa to nhất êm nhất là của Thái hậu và Hoàng thượng, sau đó đến Hiền phi, Hoa Phi, Điệp Chiêu Viện rồi mới đến Bảo Quý Tàn nhưng vì Vũ Ngưng hiện đang là sủng phi cho nên nàng được đặt cách ngồi cùng xe ngựa với Hoàng đế. Việc này làm cho nổi lòng chúng phi tàn tăng thêm đau đớn..

Bạn đang đọc truyện *Tiền Duyên Kiếp Này Gặp Gỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Cao sơn tự

Trên xe ngựa, Hoàng đế ôm nữ nhân vào lòng, hân hoan thả dựa người ra sau để nàng nằm trên ngực hân.

- Tiểu Vũ, sao nàng lại giao cung vụ lại cho Hiền phi?

Vũ Ngưng mơ màng nửa ngủ nửa tỉnh, đêm qua nàng lại mơ thấy Hàn đế...

- Thiếp thân mới không cần cung vụ đâu, quản lý cung vụ rất mệt mỏi.

Hàn đế bật cười:

- Sao nàng lại lười biếng đến như thế hả? Nữ nhân nào mà không yêu thích cung vụ, sao chỉ có nàng là không thích vậy?

Hàn đế nói đúng, phạm là nữ nhân hậu cung, phi tần của Hoàng đế đều có say mê đặc biệt với cung vụ. Được quản lý cung vụ như là quản lý cả hậu cung, như nắm một nửa giang sơn trong tay, ai lại không thích.

Nhưng mà Vũ Ngưng thì khác, nàng không thích, thật sự rất phiền toái mà...

- Thiếp thân là Ninh Vũ Ngưng không phải là bọn họ đâu..

Hàn đế lắc đầu bất đắc dĩ, nàng không thích thì không cần quản, hân cho người khác quản giúp nàng là được.

- Tiểu Vũ, nàng mệt lắm à?

Vũ Ngưng gật gật:

- Thiếp thân chắc là do xe ngựa bị xóc nên mệt mỏi...

Hàn đế nhún mày, xe ngựa của hân đã là êm nhất rồi...Aii Tiểu Vũ à, đây không có Cadillac như ở kiếp trước đâu a!

Hàn đế cũng không quấy rầy nàng, hân một đường làm chỗ dựa cho nàng đến Hành cung. Mà Vũ Ngưng hôm nay ngủ trong lòng Hoàng đế lại không gặp mộng... Quả thật kỳ lạ mà!

Xe đi một ngày đường là đến chân núi Lam Sơn, đêm nay toàn bộ đoàn người sẽ ở lại Cao Sơn tự, sáng mai sẽ khởi hành đến Hành cung.

Mỗi một phi tần sẽ ở tại một gian phòng, gian phòng của Vũ Ngưng là gần nhất với gian phòng của Hàn đế.

Canh ba, trong lúc mọi người đã ngủ, Hoàng đế cho Chu Đại Bảo đến gõ cửa phòng Vũ Ngưng, triệu nàng ra chính điện gặp mặt.

Vũ Ngưng còn say xe khi sáng, nàng bây giờ có chút mệt mỏi, thay bộ y phục nhẹ nhàng nàng khẽ đi theo Chu Đại Bảo đến nơi Hoàng thượng hẹn gặp.

Gian phòng nàng đến là phòng sách của Trung Ti Đại Sư, vị Hòa Thượng tôn quý nhất Tổng Văn quốc.

Nàng vừa bước vào liền thấy Hàn đế đang ngồi đối diện với một vị lão hòa thượng, mà người này nàng có chút quen mắt.

- Thiếp thân tham kiến hoàng thượng.

Lại nhìn về phía Trung Ti Đại Sư, nàng cúi đầu chắp hai tay trước ngực:

- A di đà Phật, thiện nữ gặp qua Đại Sư.

Trung Ti Đại Sư đứng dậy, mỉm cười chào Vũ Ngưng:

- Bần tăng gặp qua nương nương.

Hàn đế nhìn nàng, trên môi là ý cười rất đậm, hần đưa tay về phía nàng ý bảo nàng đến ngồi bên cạnh.

- Nàng đã ngủ à?

Vũ Ngưng gật đầu:

- Vâng thiếp thân có chút mệt mỏi.

Hàn đế xoa xoa đầu nàng, nói:

- Gặp Đại Sư một chút, lát nữa trăm cho nàng ngủ thoải mái, có được không?

Vũ Ngưng mỉm cười, gật đầu lia lịa.

Trung Ti Đại Sư nhìn hai người bọn họ, nụ cười trên môi lại đậm thêm một chút...

- Đại Sư, nàng tới rồi...

Nghe Hoàng đế nói, Trung Ti Đại Sư gật đầu, đưa một tay ra trước đặt trên bàn, hướng mắt về Vũ Ngưng, ôn nhu nói:

- Bần tăng thỉnh xin nương nương đưa lòng bàn tay trái cho bần tăng xem một chút.

Vũ Ngưng không hiểu chuyện gì, nàng có chút ngỡ ngàng nhưng vẫn làm theo lời Trung Ti Đại Sư nói.

Vị Đại Sư sau khi nhìn đường chỉ trên tay nàng, lại nhìn chăm chú vào chấm son đỏ hoa đào trên trán nàng. Một lát sau, ông mỉm cười, nhìn Hàn Đế gật đầu:

- Dịch thị là nàng đã trở về, chúc mừng Hoàng thượng.

Vũ Ngưng nhìn qua Hoàng đế trên mặt hần hiện giờ là nụ cười tươi hơn nụ xuân ngày mừng 1. Bất giác nàng có chút mong lung, thật sự không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Ngừng một chút Trung Ti Đại Sư lại nói tiếp:

- Hoàng thượng, bần tăng có thể nói chuyện riêng cùng nương nương một chút được không?

Hoàng đế gật đầu, lại quay sang hỏi nàng:

- Nàng thấy được không?

Vũ Ngưng rất muốn biết một vài chuyện, nàng đồng ý.

Sau khi Hoàng đế đi ra ngoài, Vũ Ngưng mới quan sát kỹ vị Đại Sư đáng kính này. Thấy ông là một lão nhân hiền từ, ý cười rất đậm, phúc hậu lại cẩn trọng.

Trong lòng có chút thân quen, nàng nhớ nội tổ phụ của nàng trước kia cũng có bộ dạng giống như vậy....

- Đại sư, không biết người gặp riêng ta là có việc gì?

Trung Ti Đại Sư mỉm cười, ông đi đến bên kệ sách, lấy ra một dây ngọc bội màu tím nhạt đưa cho nàng.

- Nương nương, vật của người, bần tăng trả về cho người.

Vũ Ngưng nhận lấy khối ngọc bội, trên đó có khắc một chữ Thành, đó chính là khuê danh của nàng khi còn là Thái tử phi. Nhưng theo nàng nhớ khối ngọc bội này là nàng nắm chắc trong tay khi uống thuốc độc tự tử. Vì sao lại ở trong tay vị Đại Sư này?

- Này... làm sao người có được?

Trung Tí Đại Sư lắc đầu, ông cười hiền từ:

- Nương nương không cần biết vì sao bản tằng có được khối ngọc bội này. Vật là của người, ta trả lại cho người, sau này vận mệnh là của người, mong người nắm giữ thật tốt. Ba kiếp đi qua, người chắc hẳn đã mệt mỏi rồi. Phạm trên thế tục có một số việc là do thiên cơ đã định, không thể theo ý người muốn....

Vũ Ngưng hai mắt mở to, nàng như không tin vào mắt mình. Tay cầm ngọc bội run run, nàng cơ hồ có chút hoảng sợ.

- Đại Sư....người... người... biết?

Trung Tí Đại Sư gật đầu:

- Bản tằng là biết từ trước nhưng đây là thiên cơ, số người đã định sẽ trải qua luân hồi ba kiếp. Có ý muốn giúp người nhưng là vô năng...

Im một lát, Đại Sư nói tiếp:

- Có một số việc nương nương phải buông bỏ thì mới mong được an yên về sau.. Những thứ đã qua đó chỉ là một mặt nương nương nhìn thấy chưa chắc đó là sự thật... Thật sự Hoàng thượng ngài cũng hết sức khổ tâm..

Vũ Ngưng cười chua chát:

- Đại Sư nói đùa, Hoàng thượng làm sao lại khổ tâm, hẳn làm sao lại khổ tâm được!!!

Trung Tí Đại Sư mỉm cười lắc đầu:

- Nương nương không phải là người làm sao nương nương hiểu được trong lòng người nghĩ gì? Có những việc mắt thấy, tai nghe nhưng đó không phải là sự thật....

Đại Sư im một chút, lại nhìn nàng, nói:

- Thứ cho bản tằng nói thẳng, nương nương người đã bao giờ chịu suy nghĩ những thứ đã trải qua?

Vũ Ngưng có chút giật mình, nàng thật sự từ khi tỉnh dậy trong đầu chỉ có hận ý chứ chưa từng phân tích sự việc.

Nàng chỉ chăm chăm vào việc Hoàng đế phụ lòng nàng, muội muội hãm hại nàng, Xa Quý Nhân và Hoa Phi có tâm tư đen tối... Còn ngoài ra nàng cũng chưa từng suy nghĩ một chút về Hoàng đế? Không lẽ nàng sai chỗ nào sao?

Đúng, Hoàng đế hẳn không dồn nàng vào đường chết nhưng không phải chính hắn đã nói chuyện cùng Hoa Phi hôm đó....

Vũ Ngưng có chút đau đầu, nàng cơ hồ thật sự mệt mỏi.

Trung Tí Đại Sư nhìn vào mắt nàng, ông nói:

- Hoàng hậu... buông bỏ chấp niệm...đừng nhìn về quá khứ. Chuyện cũ là chuyện cũ, ôm trong mình chỉ nhận lại đau thương.. Mà người vốn đã quên đi một số việc rất quan trọng... Nam mô a di đà phật...

Vũ Ngưng càng nghe càng đau đầu, trong trí não nàng xoẹt qua một hình ảnh quen thuộc đến lạ lùng..

Hàn đế... Trương Lâm...máy bay....thú dữ.....!!!

Trung Tí Đại Sư cho người gọi Hàn đế vào, khi hắn vào đến nơi nhìn thấy Vũ Ngưng đang ôm đầu đau đớn, hắn hoảng hốt liền bồng nàng lên đưa vào gian phòng của hắn...

Trung Tí Đại Sư nhìn theo bóng dáng hai người, khẽ lắc đầu, miệng nói nhỏ:

- Muốn sự tại Thiên, A di đà phật....

Hàn đế đưa nàng về lại phòng, đắp chăn cho nàng, sau đó nhìn nàng an giấc ngủ say hắn mới nặng nề bước ra ngoài.

Hàn đế đi đến trước hiên, ngược mắt nhìn lên bầu trời đầy sao, trong lòng hắn nặng nề đến khổ sở.

Hắn là Hoàng đế của Tống Văn Quốc chưa bao giờ cảm thấy có lỗi với bất kỳ ai, chỉ duy nhất cảm thấy có lỗi với nàng.

Nhưng hắn vẫn thật sự không hiểu được vì sao nàng lại tự vẫn, vì sao nàng không chịu hiểu cho hắn???

Lòng hắn trước sau như một nào có vì một nữ nhân nào khác mà phụ tâm nàng?

Hắn trước kia là Thái tử căn cơ chưa vững, những phi thiếp trong cung đều là do Tiên hoàng ban hôn, hắn căn bản không có quyền phản kháng. Vì sự nghiệp Đế vương, hắn buộc lòng phải đi theo sự sắp dẫn của Tiên đế.

Thị tử sung sướng phi thiếp cũng không phải việc làm hắn muốn mà đó giống như một loại trách nhiệm. Trước khi lên ngôi Hoàng đế buộc lòng dưới gối hắn phải có hai tử, đó là lệnh của Tiên hoàng. Thêm vào nữa các nữ tử được ban hôn cho hắn đều là nữ nhi danh giá của các quan trọng thần của Tiên đế, để họ một lòng sau này phò tá khi hắn lên ngôi hắn bắt buộc phải cho bọn họ một cái cán vàng vững chắc, đó chính là con nôi dòng!

Nhưng tâm tư của hắn là thứ mà bọn họ không bao giờ có thể lường trước được. Hắn cho bọn họ hai tử nhưng là cho công chúa chứ không hề cho hoàng tử. Vì đối với hắn, chỉ duy nhất Tiểu Vũ mới là người mà hắn cho phép hoài long thai là hoàng tử... Nhưng đáng tiếc nàng chưa từng hoài được long thai mà đã quyết tâm tự vẫn...

Đến cuối cùng những bức thư hắn gửi cho nàng, nàng đọc được, trả lời được nhưng sao lại hành xử ra như vậy? Sao lại nhẫn tâm rời bỏ hắn, tại sao chứ?

Hắn biết bản thân hắn nợ nàng, nàng hận hắn phụ bạc là không có gì chối cãi nhưng tại sao.... tại sao hắn đem hết chân tình ra vì tương lai của nàng thì nàng lại một lòng bỏ trốn, đến khi hắn tìm thấy nàng thì nàng lại quyết tâm tự vẫn... đến lúc chết vẫn nói rằng nàng hận hắn? Vì sao???

Vì yêu nàng, hắn bỏ qua giang sơn xã tắc một lòng xuống Suối vàng tìm nàng... Để rồi chết không chết lại năm lần bảy lượt cho hắn sống lại... Sống lại nhưng không tìm được nàng!

Đến khi một lần nữa trọng sinh lại trong thân xác Tiểu Hân hắn tìm được nàng trong cuộc phỏng vấn người mới cho tập đoàn.

Biết nói thế nào, hắn vui như điên đại... Ngăn sừng vạn sừng là giành cho nàng đến cả hắn sợ hãi khi nàng nhớ được kiếp trước, nàng lại vì hận hắn mà bỏ rơi hắn...

Cuối cùng thì sao? Ông trời thích ngược hắn đến thế sao? Hạnh phúc chưa trọn vẹn nàng lại một lần nữa chết trong tay hắn, chính giây phút ấy nàng hình như đã nhớ ra được hắn là ai!!!

Số kiếp là như thế nào? Nàng thương tâm một, hắn thương tâm đến mười...

Hắn cũng là con người, cũng có lúc chết đi, hắn làm sao chịu đựng thêm được nữa? Làm sao chịu thêm được đây?

- Tiểu Vũ, trăm xin nàng...tim trăm cũng đau thật sự đấy!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Duyên Kiếp Này Gặp Gỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Hoa phi

Sáng hôm sau đoàn người lại di chuyển đến Hành cung. Vào đến Hành cung cũng mất cả ngày để sắp xếp và ổn định. Tối hôm ấy Hoàng đế triệu Hiền phi thị tẩm, còn thực sự có thị tẩm hay không thì chỉ Hoàng đế biết, Hiền phi biết...

Đêm nay Vũ Ngưng có chút không ngủ được, kể từ hôm qua khi gặp Trung Tì Đại Sur nàng tâm trí rất mơ hồ.

Đại Sur nói nàng đã bỏ quên một số chuyện... rốt cuộc là chuyện gì? Sao nàng chẳng nhớ gì hết vậy?

Còn nữa nàng cũng đã chịu khó phân tích từng sự việc của trước kia nhưng cơ hồ vẫn chưa tìm hiểu ra thêm một chút gì khác lạ. Hoàng đế vẫn là kẻ phụ bạc và nàng vẫn là người bị vứt đi...

1 tuần sau...

Liên tiếp trong 1 tuần Hoàng đế không sung sướng Vũ Ngưng mà nàng cũng không có gì khẩn trương ngoại trừ trong lòng có một chút khó chịu.

Sáng nay nàng sau khi bồi Thái hậu dùng bữa sáng, tâm tình có chút không vui khi nghe tin Hoàng thượng thăng cho Cao Tần thành Cao Quý Tần...

Ai tên háo sắc!

Vũ Ngưng tâm tình không vui liền mang theo Ngọc Châu ra bên đình gần hồ sen hóng mát. Quả thật ở Hành cung không khí rất mát mẻ, không nóng bức như trong kinh thành. Mà không khí mát mẻ cũng làm tâm tình người dễ chịu hơn.

Ngồi bên phiến đá nhỏ ngắm cá chép hoa phi trong hồ, nàng có chút nhớ đến Hàn đế, cũng chẳng hiểu vì sao từ hôm đến Hành cung hắn lại giờ chứng

không nhìn đến nàng. Rõ ràng hôm trước vẫn ân ái, thế mà hôm sau lại... Đúng là tên cầu hoàng đế mà...

Phía sau nghe có tiếng động, quay lại nhìn hóa ra là Hoa Phi đang đi đến.

Vũ Ngưng liền đứng dậy, đứng tại chỗ hành lễ:

- Thiếp thân gặp qua Hoa phi nương nương, nương nương vạn phúc kim an.

Hoa Phi cong môi cười, khẽ nâng tay:

- Đứng lên đi, muội muội đang ngắm cá à?

Vũ Ngưng gật đầu, ý cười nhạt:

- Dạ thiếp thân cảm thấy có chút buồn chán nên ra hồ ngắm cá.

Hoa Phi bước nhẹ nhàng đến gần chỗ Vũ Ngưng, nàng khẽ hỏi:

- Bảo Quý Tàn muội muội hôm nay có nhã hứng nhỉ, ta vừa đi qua chỗ Lệ Tàn, muội ấy có chút mệt mỏi, nghe nói hôm qua Hoàng thượng triệu muội ấy đến bữa đêm...

Hoa Phi kéo tay áo che miệng cười, trong mắt mang vài ý trêu chọc thấy rõ.

Vũ Ngưng càng không để nàng ta vào mắt, lại lặng lẽ quay lại phía hồ cá, tay hướng tới phía Ngọc Châu, ý là đưa cho nàng một ít thức ăn cho cá.

- Thế à Hoa phi nương nương, thiếp thân cũng không rõ lắm.

Hoa Phi cũng vương tay lấy một ít thức ăn cho cá, nàng nhẹ nhàng rải vài hạt thức ăn:

- Cá dù có đẹp đến đâu, có bơi lội giỏi như thế nào đều là cá nuôi trong bể. Mà đã nuôi thì có chết cũng chết trong bể, được yêu thích một lúc đến khi có con đẹp hơn lại bị vứt sang một góc. Thật đáng thương...

Vũ Ngưng tay nắm chặt thức ăn cho cá nhưng trên mặt vẫn là nét nhu hòa bình thường.

Hoa Ái Tư là con gái quan nhất phẩm, bên nhà mẹ tương đối có thế lực, nghe nói trước kia từng mang thai nhưng lại sảy mất, từ sau đó trở đi là không thể mang thai được nữa...

Mà vị Hoa phi này trước kia là người cũ trong cung Thái tử, cũng là một bộ dáng kiêu kiêu điểm điểm. Tổng Bạch Hiền giành cho nàng một sự sủng ái nhất định, dù không gọi là độc sủng nhưng thánh sủng không suy là luôn luôn đứng.

Có điều vị Hoa Phi này bề ngoài thanh tú không nhiễm bụi trần nhưng trong lòng... ai ai... mưu kế có thừa. Nhưng vẫn là qua không nổi Ninh Kha Mẫn khi thiếu một cái hài từ dưới gối, xem ra cũng không phải dạng dễ trêu chọc vào.

Còn riêng với Ninh Vũ Ngưng nàng, Hoa Phi là một nhân tố giúp khúc đẩy nhanh chóng vào cái chết của nàng năm đó. Chết là do nàng chọn nhưng thuốc độc đó....

Hoa Ái Tư, người đối với người khác là hiền lành không màn thế sự nhưng đến trước mặt ta lại lộ rõ bản chất ganh ghét xấu xa...

Thế.... ta đây càng thích!

Vũ Ngưng quay lại nhìn nàng, mỉm cười, nói:

- Nương nương người nói đúng rồi. Đây đây người thấy con cá chép hoa kia không? Cũng đẹp cũng có chút to lớn nhưng dù sao cũng không được yêu thích bằng loại cá con trân bảo kia. Quả thật có chút đáng tiếc...

Hoa Phi cười nhạt:

- Bảo Tàn muội muội khéo nói đùa, cá chép hoa là loài cá cao quý sao đem ra sao với loại cá con nhỏ bé kia được chứ?

Vũ Ngưng gật đầu, ra vẻ hiểu biết:

- Vâng, thế ạ. Nhưng chung quy cá nào không vào hồ, mà vào hồ rồi là như nhau. Dù có trân quý cũng là để nuôi, người nhìn xem cá con nhỏ xem ra bơi lội càng đẹp mắt hơn chắc do bọn nó còn trẻ...

Nói rồi Vũ Ngưng che miệng cười thầm, mà bên đây Hoa Phi có chút tức giận, nàng ta tiến sát lại gần Vũ Ngưng, nói trong tức giận:

- Vũ Ngưng, vinh sủng vài tháng đến nay cũng thất sủng rồi nhỉ? Người lấy tư cách gì cười đùa trước mặt ta?

Vũ Ngưng cười nhạt:

- Dù cho thiếp thân có thất sủng cũng nào có liên can đến việc cười đùa. Nương nương người cầm thiếp thân quả là có chút không đứng rồi quy củ rồi.

Hoa Phi vòng qua người nàng, đứng quay lưng về phía mặt hồ, Vũ Ngưng thì quay mặt trực diện với nàng ta. Bỗng dung Hoa Phi ra vẻ hốt hoảng, miệng hét lên:

- Muội muội, hoàng thượng đi đâu ta đâu biết, sao muội lại như thế....

Nói rồi Hoa Phi thụt lùi về sau tay lại với lên kéo tay Vũ Ngưng. Vũ Ngưng cảm thấy có chuyện chẳng lành, nàng liền nhớ đến các tình tiết trong những bộ phim cung đấu kiếp trước nàng hay xem. Không kịp nghĩ nhiều, nàng chồm người về phía trước theo như ý Hoa Phi. Hoa Phi khi này lại nở nụ cười tà ác...

Bạn đang đọc truyện *Tiền Duyên Kiếp Này Gặp Gỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Nhớ ra

Chưa kịp mừng vội, Hoa Phi liền theo một lực đạo rất mạnh kéo ngược lên, cùng lúc ấy Vũ Ngưng xoay người ngã nhào xuống hồ nước lạnh giá.

- Hoa Phi, sao người lại đẩy thiếp....

Ngọc Châu hốt hoảng kêu lên:

- Nương nương, người đâu cứu nương nương, người đâu...

Từ xa Hàn đế đi đến, nhìn thấy Vũ Ngưng ngã nhào xuống nước, còn Hoa Phi thì đang đứng đưa tay lên trước, bộ dáng ngốc nghếch đáng ghét.

"Ừm", Hàn đế không kịp nghĩ nhiều liền lao xuống nước, sau khi bắt được tay Vũ Ngưng, hắn nhanh chóng đỡ nàng ôm cổ sau đó bơi nhanh lên bờ. Cung nhân và lính nội vệ cũng nhào xuống nước theo, một bên hộ tống Hoàng đế, một bên lại đỡ Vũ Ngưng, cả hoa viên như nháo nhào cả lên, người tới người lui như ong vỡ tổ.

Mà Hoàng đế sau khi bồng Vũ Ngưng lên bờ, sau đó liếc sang Hoa Phi rồi bồng Vũ Ngưng rời đi.

Hoa Phi cứng người, chưa hiểu được rõ chuyện gì vừa xảy ra. Rõ ràng nàng đã tạo được tình huống rất chính xác mà, sao bây giờ lại đổi thành nàng xuống tay với Vũ Ngưng?

Hoa Ái Tư nắm chặt chiếc khăn tay, trong lòng nàng như có lửa giận...

- Bảo Quý Tàn, người được lắm.

Mà Vũ Ngưng rõ là không hề biết bơi, khi nàng rơi xuống cũng đã tính toán được chuẩn xác sẽ có người đến cứu, nhưng nhìn chung nàng vẫn là phải ngập lặn trong nước đến hơn 1 phút...

Trong cơn đuối nước, nàng lại mơ hồ nhớ lại được một chút.... Trong căn phòng nhỏ sang trọng, một người đàn ông quen thuộc ôm lấy nàng, từng tiếng thì non trầm thấp vang lên:

- Thượng Vũ, anh yêu em...

Mà nàng khi ấy quần áo xộc xệch, gương mặt ửng đỏ, môi cũng cong lên thành đường cong vô cùng xinh đẹp:

- Tiêu Hàn, em cũng yêu anh...

Giật mình mơ màng, bên tai nàng văng vẳng tiếng gọi:

- Vũ Ngưng... Tiểu Vũ...nàng mau dậy đi... mau dậy đi....

Vũ Ngưng mở mắt, hình ảnh người đàn ông quen thuộc đập vào mắt, bàn tay run run, nàng thều thào:

- Hoàng thượng.... Tiêu...Tiêu...Hàn....

Nói rồi nàng ngất đi, mà Hàn đế nghe rất rõ những gì nàng nói, trong lòng hắn kích động đến phát điên...

- Tiểu Vũ, nàng nhớ ra rồi sao? Không được ngắt, Tiểu Vũ không được ngắt....

Sau khi thái y chuẩn bệnh cho Vũ Ngưng, xác thực là không có gì nghiêm trọng ngoài việc nàng phải cẩn thận dưỡng bệnh vì thể chất nàng vốn mang tính Hàn, nếu dưỡng không tốt về sau con nôi đôi sẽ rất khó khăn....

Tin tức Bảo Quý Tần rơi xuống hồ sen được tung ra, các cung phi cơ hồ vừa mừng vừa giận.

Mừng vì có người gặp nạn, còn lại giận vì sao một phát rơi xuống hồ không rơi chết nàng ta luôn đi.

Hậu cung, quả là nguy hiểm không lường trước được.

Mà trong ngày cũng thêm một đạo thánh chỉ ban xuống, mà kịch tính hơn đây lại là do Thái hậu nương nương đích thân hạ bút. Trong thánh chỉ phạt Hoa Phi cấm túc 1 tháng, cắt giảm bổng lộc nửa năm, cung vụ được giao lại hết cho Lệ Tần.

Chỉ nhiều đó thôi đã đánh tan đi cái nóng nực của mùa hè, phải biết rằng Thái hậu đã từ rất lâu không ra mặt, nay không hiểu lý do vì sao lại cấm túc Hoa Phi. Lại nhìn xem trước là Bảo Quý Tần rơi xuống nước, sau lại là Hoa Phi bị phạt... Cơ hồ chuyện này là có liên quan đến nhau...

Trong Đông Hoa tiểu viện.

Vũ Ngưng vừa mở màng tỉnh dậy, đầu có chút đau nhức, lại nhớ đến những chuyện hôm qua, nàng có chút nóng ruột liền gọi Ngọc Châu nghe lại, cốt là muốn nghe chuyện bát quái.

Sau khi biết được Hoa Phi bị cấm túc nàng có chút hả giận... Mà cũng cảm thấy tên Tống Bạch Văn này vẫn là hoàng đế mình mãi không bị mưu kế làm che mờ mắt.

Nhưng... cái đáng nói hơn ở đây lại là hình ảnh nàng mở màng thấy được kia..Thật sự nàng chắc rằng đó là sự thật chứ không phải là tưởng tượng.. Nhưng mà kiếp hiện đại nàng đã gặp Hoàng đế bao giờ??

Đau đầu nàng lại nằm xuống, lần qua lộn lại một hồi vẫn là không tìm được kết quả, cuối cùng vẫn là đi gặp Chu Công..

Đến khi tỉnh dậy liền bắt gặp một thân ảnh vàng sáng đang ngồi trước đầu giường, Vũ Ngưng có chút giật mình, nàng thều thào nói:

- Hoàng thượng, thiếp thân gặp qua hoàng thượng..

Hàn đế đau lòng, thấy nàng muốn ngồi dậy, hần liền nhanh tay ấn nàng nằm xuống.

- Nàng còn yếu nằm nghỉ đi, không cần đa lễ với trẫm

Vũ Ngưng rung rung nước mắt, nàng nói như là hồn giỗi:

- Người đến gặp thiếp làm gì? Thiếp có rơi xuống hồ người cũng đâu quan tâm..

Nói rồi nước mắt rơi lã chã, nàng lại cắn môi quay sang bên kia không thèm nhìn Hàn đế.

Mà Hàn đế ở đây lại một bụng đau lòng không thôi...Hần di chuyển đến bên giường, tháo giày xoay người nằm xuống giường, tay vòng qua ôm lấy Vũ Ngưng thật chặt.

- Tiểu Vũ, trẫm khi nào lại không quan tâm đến nàng?

Vũ Ngưng khóc rung rức, Hàn đế lại hận mình không làm cho nàng nín ngay được. Hần xoay người nàng lại, ôm lấy nàng vào lòng lại lặng lẽ lau đi những giọt nước mắt trên má nàng. Hần thủ thi:

- Nàng đó, lúc trên xe ngựa tại sao lại nói trẫm là tên đáng chết. Hay thật sự nàng ghét trẫm?

Vũ Ngưng thoáng giật mình. Nàng nói khi nào, nàng nhớ rõ mình chưa bao giờ nói mà hay là...

- Hoàng thượng thiếp thân làm sao lại nói như thế?

- Thôi thôi nàng không nhớ thì thôi. Ngoan đừng khóc nữa, cũng sắp làm nương rồi ai lại khóc như tiểu hài tử thế kia.

Vũ Ngưng ôm lấy hần, trong lòng nàng thật sự động dậy... Giác mơ kia cả những cử chỉ quan tâm của hần nữa....Điều làm nàng cảm thấy ấm áp lạ thường...

Hay....không thể như thế được!!!

3 tháng ở hành cung trôi qua khá nhanh, ban ngày Hoàng đế phê chuẩn tấu chương, trưa có khi đến dùng ngự thiện cùng Thái hậu, tối lại đến tiểu viện của Bảo Quý Tần. Các phi tần hầu như là không hề gặp được mặt của Hoàng đế, đến đôi hài cũng không thấy được.

Vũ Ngưng yên lành quá lâu, cuối cùng cũng có kẻ chịu đựng không được mà xuống tay.

Trước khi rời Hành cung về lại kinh thành, Hàn đế đưa Thái hậu cùng hậu cung đến Tháp Hoa Lư bái tế cảm tạ đất trời.

Sáng sớm Hiền phi đã cho gọi chúng phi tần đến trước điện lớn, đông đủ lại qua thỉnh an Thái hậu đợi đúng giờ chờ Hoàng thượng đến sẽ khởi giá đến Tháp Hoa Lư.

Tháp Hoa Lư rất gần với Hành cung, đoàn người sẽ đi bộ qua để xem như dâng lòng với trời đất.

Đi trước là Thái hậu cùng Hoàng đế, mà một bên Vũ Ngưng lại đỡ tay Thái hậu. Thành ra Hiền phi lẫn Hoa phi đều đi sau lưng nàng, mà các nàng có uất ức cũng không nói được gì.

Đại lễ dâng hương tiến hành trong mấy canh giờ, phía trên Hoàng thượng làm lễ dâng hương, phía dưới chúng phi tần đều phải quỳ gối, riêng Thái hậu được tọa ngồi. Trời nắng không gắt nhưng đối với nữ tử khuê tú như các phi tần thì chẳng khác nào cực hình.

Dưới chân được lót nệm bông dày nhưng vẫn có người ngã lên ngã xuống mấy lần. Điển hình là Châu Thường Tại, Hồ Tần hay cả Cao Tần đều ngã không quỳ nổi, mà ngay cả Hiền phi đều chật vật vì quỳ quá lâu. Riêng Vũ Ngưng hoàng đế đặt cách nàng quỳ phía dưới Thái hậu tức là nơi bằng phẳng và có vòm cây cỏ thụ che mát, mặc dù nàng có chút đau nhức nhưng vẫn là tốt hơn đám người Hiền phi rất nhiều.

Hàn đế lâu lâu lại liếc sang nàng, thấy gương mặt nàng vì mệt đã ửng đỏ hần đầu lòng không thôi. Liên tục tiếp bỏ qua vài chi tiết không cần thiết mà cho kết thúc đại lễ dâng hương.

Đến khi đại lễ kết thúc khi mà Hoàng đế đi đến diu Thái hậu cũng luôn tiện đỡ Vũ Ngưng một tay thì phía dưới chúng phi tần đã mệt đến hết hơi lại có dấu hiệu đứng không vững.

" Gầm gầm " tiếng hồ gầm rú không biết từ đâu vang lên khiến mọi người sợ hãi không thôi. Cũng lúc ấy các cung phi thay nhau đứng dậy lục tục bỏ chạy tán loạn, dưới nền đất không biết ở đâu lại xuất hiện rắn lục. Trước đã loạn bây giờ còn loạn hơn mà phía này Hoàng đế cho hộ vệ bảo vệ Thái hậu còn hần lại kéo Vũ Ngưng cho nàng nấp sau người hần.

- Người đầu, hộ giá các nương nương, nhanh lên.

Tiếng Hoàng đế ra lệnh. Binh lính cùng hộ vệ chia nhau ra một bên canh giữ không cho hồ đi vào, một bên lại đâm chết rắn đang bò dưới đất.

- Cứu thiếp Hoàng thượng ơi, á á....

- Rắn rắn, cứu ta...

Tiếng các nàng nhao nhao như ong vỡ tổ, có người chạy lên đại sảnh được, có người lại chạy lên hóm đá, cũng có người vì sợ mà trực tiếp ngất xỉu cũng có người khóc lóc vì bị rắn cắn. Khung cảnh hỗn loạn hơn bao giờ hết...

Từ phía ngọn núi giả bay ra vài mũi tên, mà theo như Hàn đế thì những mũi tên ấy đều có ý bắn vào người Vũ Ngưng. Người khác có thể nhìn không ra nhưng hần là người luyện võ luyện cung nhìn có thể đoán được chiều hướng mũi tên.

Mà lúc này Vũ Ngưng đang đỡ tay Lệ Tần, nàng vừa bị rắn cắn, vết cắn không sâu nhưng đây là rắn độc phải cấp cứu kịp thời nếu không sẽ rất nguy hiểm.

Nói sơ qua thì Lệ tần rất hiền, tâm tư nàng thế nào thì không đoán được nhưng thời gian trôi qua nàng không tranh sủng cũng không gây ồn ào rất an phận, Vũ Ngưng tương đối thích nàng.

- Lệ Tần người có chịu một chút, ta sơ cứu rồi sẽ không sao đâu.

Lệ Tần nhìn nàng, trong mắt nàng không chứa tia đồ kị nào. Trong lòng lại có chút an yên, Lệ tần mỉm cười:

- Cảm ơn Bảo Quý Tần.

Vũ Ngưng không nói gì, nàng chỉ khẽ cười sau đó buộc chặt vết thương lại.

Đang định đứng dậy thì nghe véo một tiếng, nàng nhìn thấy một mũi tên nhọn hoắt nhắm thẳng vào Hoàng đế. Nàng khi ấy hai mắt mở to không còn nghĩ đến vấn đề gì được nữa, trực tiếp nhào đến bên người Hoàng đế...

- Hoàng thượng cẩn...thận...

Tiếng la vừa dứt liền nghe phập, mũi tên cắm vào sau lưng nàng...

Hoàng đế được nàng ôm lấy, hần hoảng người, vốn hần đã chuẩn bị sẵn kiếm nhưng sao nàng lại....

- Vũ Ngưng, Vũ Ngưng...

Thái hậu hoảng sợ:

- Người đâu, cứu Bảo Quý Tàn, người đâu, nhanh lên, nhanh lên...

Hàn đế ôm lấy nàng, hấn không dám cử động, chỉ dám ôm nàng thật chặt.

Nhìn gương mặt trắng bệch của nàng, hấn đau đến tê dại...

- Vũ Ngưng, nàng yên tâm, yên tâm ta sẽ cứu nàng, nàng sẽ không sao đâu... Vũ Ngưng...

Vũ Ngưng nhón môi cười:

- Ta tin chàng, Bạch Hiên..

Trong đầu nàng hiện lên muôn vàn hình ảnh, có cảnh nàng cùng hấn ôm nhau, cũng có cảnh hai người chiến đấu cùng với bảo, lại thấy được hấn yêu thương ôm lấy nàng... Lại có cả hình ảnh khi nàng bị súng bắn nàng nhớ ra hấn, khi ấy hấn đã khóc...

Nàng nhớ ra rồi... Từng kiếp hiện ra, nàng nhớ ra hấn là Tống Bạch Hiên người làm nàng đau lòng đến chết cũng chính hấn là Tiêu Hàn người yêu nàng đến từng chân tóc...

Mí mắt nhắm lại, môi nàng mỉm cười...

Bạn đang đọc truyện *Tiền Duyên Kiếp Này Gặp Gỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Mang thai

Vì sự việc ở buổi dâng hương cho nên Hoàng đế dời ngày hồi kinh lại sau một tuần. Trên thánh chỉ viết để an lòng Thái hậu nhưng thực tế là lo cho sức khỏe của Vũ Ngưng. Nàng vừa trúng tên mất khá nhiều máu nếu bây giờ lại ngồi xe ngựa đường dài sợ là không được tốt. Hơn nữa nàng lại đang mang thai...

Thái hậu ngồi một bên nhìn nữ tử gương mặt nhợt nhạt trên giường, bà lo lắng hỏi Thái y:

- Bảo quý tần sao rồi?

Vị Thái y cung kính, đáp:

- Bẩm Thái hậu, nương nương đã không sao, vết thương không sâu nhưng tạm thời không khỏi ngay được hơn nữa nương nương hiện giờ đang hoài thai, cần tịnh dưỡng nhiều hơn.

Thái hậu gật đầu, mi tâm bà giãn ra được một ít, lại hỏi:

- Long thai thế nào?

- Bẩm Thái hậu long thai vẫn ổn, mặc dù khỏe mạnh nhưng chung quy vẫn còn sớm cần tịnh dưỡng nhiều hơn. Tránh đi lại, tốt nhất nên nghỉ dưỡng trên giường 1 tháng.

Thái hậu lại gật đầu, bà cho Thái y lui ra ngoài, sau lại đi đến bên cạnh Vũ Ngưng, bà vuốt tay nàng, âu yếm:

- Thành Nhi con phải mau khỏe lại, còn sinh tôn nhi cho ta nữa...

Mí mắt Vũ Ngưng giật giật, nàng cơ hồ rất muốn mở mắt để nói chuyện thật nhiều nhưng bản thân lại quá sức mệt mỏi...

Chính điện Hành cung.

Phía dưới Hoa Phi, Hiền Phi cùng Hồ Tàn đang quỳ rạp dưới nền lạnh lẽo. Các nàng vừa quỳ vừa run, một chút cũng không dám ngẩng đầu.

Tiếng Hàn đế quát to:

- Các ngươi muốn qua mặt trẫm à, các ngươi ngại đầu mình để trên cổ quá lâu rồi sao?

Các vị quỳ phía dưới đồng loạt dập đầu xin tha, tiếng da thịt chạm vào nền đá lạnh lẽo nghe sao thảm thương quá.

- Oan cho thiếp thân, oan uống cho thiếp thân...

Hàn đế giận đến run người, hấn phải cố gắng bình tĩnh thật nhiều nếu không đã đem ba người bọn họ ra ngoài chém đầu rồi.

Sự việc đáng lẽ hôm qua đã tra ra được ai là chủ mưu...Nhìn xem, đoan trang hiền lành là thế mà vẫn chưa biết đủ..

- Hiền phi, người nói xem tội hành khích trẫm là tội gì? Há?

Hiền phi run lập bập, đi bằng đầu gối đến ôm lấy chân Hàn đế, vừa khóc vừa xin:

- Hoàng thượng, thiếp thân không có, chắc có người muốn hãm hại thiếp thân. Người đừng tin, đừng tin..

Hàn đế bực dọc, gọi lớn:

- Chu Đại Bảo, đem người vào.

Chu Đại Bảo một thân ảnh mập mạp, phất cây phát trần, giọng e é:

- Kêu vào.

Vài tên hộ vệ lôi hai tên hắc y máu me be bét vào, hai tên hắc y bây giờ như hai cọng rom khô, không nhúc nhích cũng không thể quỳ được.

Hàn đế đá chân, hắc Hiền phi văng ra ngoài, hấn cười lạnh:

- Ái phi, người nhìn xem có quen không?

Hiền phi run run không dám nhìn thẳng, nàng ta đưa tầm mắt từ từ lướt qua đến khi nhìn rõ bộ dạng hai tên hắc y, nàng ta cơ hồ điếng người không nói được nên lời, tay run rẩy vò nát vạt áo thêu bằng lụa Tô Châu...

- Hoàng thượng, đây là ai thiếp thân không biết, thiếp không biết...

Một tên hắc y còn nói được, hấn ngóc đầu cổ gắng ngồi dậy, tay máu me chỉ vào Hiền Phi:

- Nương nương, cứu nô tài, cứu...cứu...

Hiền phi nghe hấn gọi tên nàng, nàng liền hung hấn đi đến đập vào tay tên hắc y khiến hấn vì đau đớn mà trực tiếp ngất đi.

Ninh Kha Mẫn hai tay nắm chặt, hốc mắt đỏ ngầu càng ngày càng dữ tợn:

- Tên cầu nô tài, người dám vu oan cho bản cung, đập chết người, ta đập chết người.

Nàng vừa nói vừa hung hấn dẫm đạp lên tên hắc y đang nằm bất tỉnh. Phía trên này Hoàng đế đã chán ghét đáng cực điểm, hấn quát to:

- Thôi ngay đi, Hiền phi người còn chối?

- Hoàng thượng, thiếp thân vô tội, mong người suy xét lại, hoàng thượng..

Chu Đại Bảo đưa đến trước mặt Hiền phi một tờ khai, trong đó viết rõ ràng chính tay Hiền phi đưa ngân lượng cho hai tên hắc y yêu cầu bọn họ giết chết Vũ Ngưng, cả việc đem hồ tởi cũng là do bọn hắc y làm.

Mà Hiền Phi nhân chứng, vật chứng, trên một sấp ngân phiếu có để một mộc rất nhỏ của Tôn phủ, nhà cửa của nàng ta. Sự việc này, e là kéo theo Tôn gia cùng đi xuống, cân bằng lại thế lực của triều đình..

Hiền phi tay run run, đầu lắc lắc, miệng lắp bắp không nói nên lời:

- Thiếp...hoàng thượng... thiếp....

Hoàng đế lạnh lùng chỉ thị:

- Người đầu, đem Hiền phi về tiểu viện, cho người canh giữ không có lệnh của trẫm không cho phép ra ngoài.

Hiền Phi há hốc mồm, đến khi cung nữ lôi nàng ra ngoài rồi, nàng vẫn chưa nói được câu gì ra hồn...

Mà Hoa phi và Hồ Tàn lại quỳ rạp dưới đất, có sợ cũng không dám xin..

Hàn đế lướt qua 2 người các nàng, lạnh giọng:

- Hoa Phi, nàng cũng to gan lắm, bản thân biết tội chưa?

Hoa Phi run run, ngẩn cao đầu lên nhìn hấn, nàng nói trong sợ hãi:

- Tội thiếp đáng chết, ngàn lần đáng chết..

Hoàng đế nhìn nàng, lại ngó đến Hoa Lão tướng quân khi xưa một lòng phò tá hấn lên ngôi. Trong lòng hấn có chút cảm giác khó tả...

Thở dài, hấn phát tay áo cho hai người các nàng ra ngoài:

- Đi về đi, đợi về đến Kinh thành, Trẫm gián tội sau.

Hoa phi dập đầu tạ ơn:

- Đa tạ hoàng thượng tha mạng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế!

Nàng quay người đi, trong hốc mắt lạnh lẽo rơi ra một giọt nước mắt trong suốt như pha lê..Hết rồi, hết Hoa Phi, hết thật rồi!!

Nàng kiếp này không thua Ninh Hoàng hậu, không thua Hiền Phi cũng không thua Ninh Vũ Ngưng.. Người đánh bại nàng là Hoàng đế, đương kim Hoàng đế Tống Bạch Hiên!!!

Chân tình đế vương muôn đời là thứ thâm sâu nhất!!!

Hoàng đế nhìn Hồ Tần:

- Ngươi cũng về đi, sau này giữ thân cho thật tốt, cái gì động được thì động, không động được thì đừng ngu ngốc mà động vào. Chỉ cần ngươi an phận hỗ trợ Vũ Ngưng, ta sẽ cho ngươi một cái phi vị.

Hồ Tần cả kinh, nàng dập đầu tạ ơn đến sau khi Hoàng đế đi rồi nàng vẫn còn ngây ngốc...

Ý như đã định, vinh sủng của nàng và gia tộc nàng về sau đều nhờ hết vào Ninh Vũ Ngưng!

Cũng trong đêm đó vài mật thư được truyền đi, sóng mặt hồ lại đồng loạt yên tĩnh.

2 tuần sau...

Chung Túy cung.

Vũ Ngưng vừa tỉnh dậy, nàng đang dùng ngọc thiện, vết thương sau lưng tương đối ổn định, mặc dù có chút đau nhức nhưng trên cơ bản đã lành.

Từ bên ngoài, Tiểu thiện từ chạy vào thông báo:

- Bẩm Nương nương, mẫu thân và muội muội của người cầu kiến.

Vũ Ngưng nhàn nhạt dùng khăn lau tay, nàng cười:

- Cứ để họ đợi, một canh giờ sau hãy truyền vào, bốn cung còn phải cho cá ăn.

Tiểu thuận từ gật đầu, hấn cung kính lui ra ngoài.

Ngọc Châu xoa vai cho nàng, nàng ta hỏi:

- Nương nương người đang có thai sao lại cho bọn họ vào cung?

Vũ Ngưng tay xoa xoa lên cái bụng còn chưa lộ, nàng mỉm cười xinh đẹp:

- Trước hay sau gì cũng phải gặp, giải quyết càng nhanh càng tốt. Ta không muốn chờ đến lúc ta sinh bảo bối, khi ấy sẽ không chu toàn.

Ngọc Châu mặc dù vẫn không hiểu Vũ Ngưng đang tính toán gì nhưng nàng vẫn rất tin tưởng chủ tử.

Chủ tớ hai người vẫn đang trò chuyện thì từ xa đã nghe tiếng bước chân, Vũ Ngưng khẽ đứng dậy cho Ngọc Châu lui ra ngoài, trực tiếp đứng đợi người sắp vào kia.

Mà Hàn đế vừa bãi triều đã chạy ngay đi tìm nàng, hấn nôn nao đến mức quên luôn là mình đang là Hoàng đế.

- Tiểu Vũ, em nhớ anh không?

Vũ Ngưng cười lớn, nàng đi đến gần Hàn đế:

- Đây đây là hoàng cung của người đó, nói chuyện cho hợp chút quy củ đi nào.

Hàn đế cười đáng sáng láng:

- Đây là hậu cung của ta, không phải sợ.

Nhìn người đang ôm lấy hắn mà tâm tình hắn có chút kích động. Ngày hôm đó khi nàng tỉnh dậy, nàng không nói với hắn câu nào, mãi đến 3 hôm sau nàng mới chịu nói chuyện với hắn.

Mà câu đầu tiên nàng nói lại là:

- Tiêu Hàn, về lại hiện đại đi.

Cảm giác của hắn khi đó là mừng như điên, nàng nhớ ra rồi, nàng nhớ ra hắn rồi. Mặc dù nàng vẫn im lặng không nói gì nhiều nhưng việc nàng muốn về lại hiện đại đã nói lên được nàng đồng ý tha lỗi cho hắn, nàng không hận không chán ghét hắn nữa...

Mà Vũ Ngưng khi tiếp nhận lại ký ức của hiện đại nàng có chút sợ hãi, tưởng chừng như không tiếp thu được vì mâu thuẫn trong đầu quá nhiều. Đến khi nàng bình tâm suy nghĩ lại thì trong tâm lại sinh ra một loại thương xót cho Tiêu Hàn. Đúng là kiếp trước hắn phụ lòng nàng nhưng cái chết là do nàng tự tìm đến, không liên quan đến hắn. Còn nữa hắn đã đi theo nàng bao nhiêu kiếp để tìm nàng, đến khi nàng trọng sinh quay về đây hắn từ đầu là đã biết trước. Hắn yêu nàng, yêu nàng sâu sắc đến thế nếu nàng vẫn luôn ôm hận thì còn đáng để nói gì.

Trong khi ông Trời cho nàng và hắn luân hồi bao nhiêu kiếp, có chăng chỉ là vui đùa?

Không. Nàng không tin là Ông Trời đang đùa với nàng...

Bạn đang đọc truyện *Tiền Duyên Kiếp Này Gặp Gỡ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Kết cục

Hàn đế ôm lấy nàng, tay hắn xoa xoa cái bụng phẳng lì, miệng cười thành tiếng:

- Hoàng tử của Trẫm có ngoan không?

Vũ Ngưng vỗ lên tay hắn, nói:

- Đứa nhỏ còn chưa gì mà nhưng biết đâu là công chúa thì sao? Nếu là công chúa thì người sẽ không thương nó à?

Hàn đế hôn lên môi nàng:

- Nói vậy, nếu là nhi nữ thì càng tốt nhưng trẫm vẫn hy vọng nàng sinh hoàng tử, chỉ cần có hoàng tử trẫm mới yên tâm.

Nàng không nói gì chỉ cười nhìn hắn, trong mắt có bao nhiêu là yêu thương...

Nàng hận hắn một kiếp, lại yêu hắn một kiếp....Hắn vì nàng bỏ cả giang sơn bỏ cả vương quốc... Nếu nàng vẫn ôm hận thì quả là tiếc ông Trời cố ý an bày cho nàng và hắn gặp lại..

Trong lòng nàng, nàng yêu hắn, yêu từ từng hơi thở...Nàng không giống Ninh Khuynh Thành của ngày xưa, có yêu mà không có giành, chỉ khư khư chờ người đến yêu..Nàng bây giờ đã yêu là sẽ nắm chặt, nàng sợ lắm rồi, sợ cảm giác khi sắp chết phải hối tiếc bao nhiêu điều bao nhiêu chuyện... Cái sự dằn vặt khi biết mình sắp mất đi là sự đau thương tàn nhẫn nhất trong cuộc đời của mỗi người.. Và nàng đã phải khổ khổ đến 2 lần rồi nàng không muốn có thêm bất cứ một lần nào nữa!

Khẽ cong môi, nàng cười đùa:

- Tiêu Hàn, bây giờ ta không yêu chàng thì đợi đến bao giờ!

Hàn đế giật mình, hắn quay sang nhìn nàng, trong mắt ý cười càng đậm...

- Đời này Hàn đế ta chỉ có duy nhất một nữ nhân là nàng..

Vũ Ngưng nàng, Hoàng đế hắn cũng đã quá mệt mỏi rồi... Không yêu khắc cốt ghi tâm thì còn đợi đến khi nào?

Đợi Hoàng đế đi rồi, Vũ Ngưng mới cho triệu mẹ con Liễu thị vào.

Vũ Ngưng ngồi ngay ngắn ở giữa chính điện, tay mân mê hộ giáp vàng óng lấp lánh. Nàng thật sự không thích đeo hộ giáp nhưng hôm nay gặp mẹ con Liễu thị không ra oai một chút thì quá thiếu thú vị.

Liễu Cúc đi trước, phía sau là Ninh Vũ Tuyết cũng là một bộ dáng kiều diễm. Hai mẹ con các nàng vẻ mặt vênh váo huênh hoang tự đắc thật trông không xem được.

Tiểu thuận tử đưa bọn họ vào chính điện, sau đó cũng không lui ra ngoài mà trực tiếp đứng chờ ngay trong điện.

Hai mẹ con Liễu thị thân là thế thiếp của Ninh Đức Chính, đáng lý gặp qua Vũ Ngưng phải khép nép mà quỳ xuống hành lễ, ngay cả Ninh Đức Chính phụ thân nàng cũng không dám mất quy củ mà nay mẹ con các nàng.

- Tiểu Ngưng, mẫu thân nhớ con lắm.

Vũ Ngưng cười cười, mắt nhìn thẳng bà ta, miệng nói ngọt ngào nhớ nàng lắm nhưng không biết là có bao nhiêu muốn nàng mau mau chết đi. Tien nhân!

Ngọc Châu nhìn các nàng, lạnh lùng ra lệnh:

- To gan, gặp qua Bảo Phi sao không hành lễ?

Liễu thị trừng mắt nhìn Ngọc Châu, cười đều giả:

- Ai ui là tiện ty Ngọc Châu đây mà, nguoi quên mất là ai đã nuôi lớn tiện ty nhà nguoi à?

Ninh Vũ Tuyết tự ý đi đến ghé ngồi xuống, nàng ta vuốt ve vòng ngọc:

- Mẫu thân nguoi mau ngồi đi, hơi đầu lại phân cao thấp với tiện ty.

Tien ty? Hai chữ tiện ty làm cho Vũ Ngưng nghe giận đến run người. Nàng cười nhạt, ra lệnh:

- Người đầu, vả miệng.

Lời vừa dứt, tiểu thuận tử, tiểu cao tử cùng Ngọc Đào Ngọc Quý đè mẩu tử Liễu thị xuống, và chất chất liên tục vào miệng.

Mẩu tử hai người không kịp kêu lên đã bị vả liên hồi, đến khi Vũ Ngưng uống xong chén trà mới liên tiếng:

- Thôi ngưng đi, thật là đau đầu.

Ninh Vũ Tuyết ôm má trừng mắt nhìn nàng, nàng ta hung hăng hét lớn:

- Vũ Ngưng, ta nói cho nguoi biết đừng ý mình là Bảo phi thì muốn làm gì làm, nguoi quên ta là ai rồi à... ngư..ơ..i...

Lời nói chưa dứt liền nghe Vũ Ngưng ra lệnh tiếp:

- Đánh.

Vũ Tuyết bị vả đến xưng cả má, Liễu thị dù sao cũng là người hiểu biết nhiều hơn một chút, bà ta quỳ rạp xuống đất, xin tha:

- Nương nương là thần phụ có lỗi, làm nương mà không biết dạy con để nàng làm ra loại chuyện thiếu quy củ. Xin nương nương thương tình mà tha cho nàng, xin nương nương..

Vũ Ngưng nhìn Ngọc Đào, nàng ta liền cung kính lui xuống.

- Sao? Các nguoi tưởng đây là Ninh gia à, để các nguoi thích mắng là mắng thích chửi là chửi. Vào trong cung không có quy củ không phân rõ tôn ti trật tự thì còn xứng là đại mẫu của Ninh gia?

Liễu thị kéo theo Vũ Tuyết quỳ rạp xuống đất, run rẩy:

- Thần phụ biết sai xin nương nương cứ trách phạt.

Vũ Tuyết lại hung hăng:

- Nương, nguoi sao vậy? Á là ai?

Vũ Ngưng cười lớn mà phía dưới Liễu thị lại bịt miệng nữ nhi không kịp.

- Ai ô...Đây là muội muội sao, cũng ra dáng rồi đấy. Sao nào? Nguoi gọi ta là gì? Á à?

Vũ Tuyết lúc đầu còn hung hăng nhưng sau khi nhìn thấy uy nghiêm của Vũ Ngưng, nàng ta cơ hồ có chút sợ liền cúi đầu không dám nói.

Liễu thị một bên liền thay nữ nhi chữa cháy:

- Bảo Phi nương nương, xin người lượng thứ tiểu Tuyết còn nhỏ tuổi nói năng không kịp suy nghĩ cho nên làm người không vui. Thần phụ nhất định sẽ về dạy dỗ để không làm phụ lòng nương nương..

Vũ Ngưng đi lại ghé, nàng trực tiếp ngồi xuống, mỉm cười xinh đẹp:

- Mẫu thân...ây... các người đứng lên đi, ta cũng không muốn làm khó nhưng hoàng cung không phải là Ninh gia, ta buộc lòng phải tuân theo quy cũ. Nếu chẳng hay để người ngoài biết được sẽ khó lòng cho ta....

Liễu thị trong lòng tức đến run người nhưng vì đại sự bà ta tạm thời nhịn xuống. Bà ta không tin là sau khi nữ nhi bà ta tiến cung thì nàng còn có thể vênh vào được bao lâu?

Rất tiếc, đó chỉ là suy nghĩ của bà ta.

- Nương nương lòng dạ bỏ tất, thần phụ dập đầu tạ ơn...

Quý lạ xong, Vũ Ngưng ban ngồi cho mẫu thân các nàng. Lần này Vũ Ngưng hỏi chuyện trong phủ chỉ có Liễu thị trả lời còn Vũ Tuyết là một bộ dáng trông trông ngóng ngóng..

Nói vòng vo một hồi, Liễu thị vào chủ đề chính:

- Nương nương, người cũng biết phụ thân của người rất lo cho người sợ trong cung người vất vả nên hôm nay mới mạo muội sai ta vào cung để bàn với người chuyện hệ trọng.

Vũ Ngưng vẫn là cười nhạt, nàng hỏi:

- Ô là có chuyện gì?

Liễu thị chầm chầm nước mắt, bà ta khóc thương:

- Chẳng là nay người cũng đã mang thai mà nữ nhân hậu cung toàn tâm địa không tốt, chúng ta sợ người sẽ không chống đỡ nổi nên muốn đem Vũ Tuyết vào cung trợ giúp cho người. Mặc dù Vũ Tuyết không xinh đẹp tài giỏi bằng người nhưng để nàng phụ giúp người giữ tâm hoàng thượng là không khó khăn. Bây giờ người cơ hồ phi vị vững vàng nhưng không nói trước được điều gì, trong cung có tỷ muội cùng nhau đi lên sẽ tốt hơn là một người.

Vũ Ngưng khẽ cười, nàng thừa biết rõ ý đồ của mẫu tử các nàng vì trước khi gặp các nàng thì nàng đã gặp qua phụ thân. Chính ông cũng dặn dò nàng không được đồng ý với ý kiến của Liễu thị. Dù sao ông vẫn thương đứa nữ nhi xấu số là nàng hơn là Vũ Tuyết kia.

- Thế ý mẫu thân là cho Vũ Tuyết vào cung khi chưa tuyển tú?

Liễu thị thấy nàng không phản bác liền vui vẻ lên tiếng:

- Nương nương người là Bảo Phi đứng đầu phi vị, muốn thêm một cái tuyển thị nhỏ nhỏ thì có khó gì.

Giỏi cho Liễu thị, dám vẽ đường cho bôn cung??

Được, là chính các nàng chọn đừng trách Vũ Ngưng vô tình.

- Được thôi, nhưng ta sẽ xem ý Hoàng thượng thế nào. Chỉ bằng các người ở lại dùng cơm, ta sẽ sắp xếp cho Vũ Tuyết gặp Hoàng thượng. Tiếp theo thế nào thì dựa vào bản thân nàng.

Mẹ con Liễu thị mừng ra mặt, liên tục tạ ơn, Vũ Tuyết là bộ dạng then thùng của thiếu nữ... Xuân quang đẹp đẽ mà vào mặt Vũ Ngưng lại cảm thấy ghê tởm không thôi.

Vũ Ngưng sắp xếp cho mẫu tử các nàng nghỉ tại sao hậu điện. Trong nội điện, Ngọc Châu Ngọc Đào trò chuyện với nàng, các nàng liền hỏi:

- Nương nương sao người lại cho Vũ Tuyết kia gặp mặt Hoàng thượng?

- Người không sợ nàng ta giở trò sao nương nương?

Vũ Ngưng uống một ngụm nước mơ, chẳng hiểu sao từ khi chuẩn ra là có thai nàng chỉ thêm nước mơ mà ai ui Thái hậu đều cấm không cho nàng uống nhiều sợ ảnh hưởng đến đứa nhỏ..

- Chẳng sao, nếu nàng ta có bản lĩnh thì đã chẳng nhờ cậy vào ta. Mà nếu thật sự nàng ta có thể lấy được lòng Hoàng thượng thì ta cũng không ngại. Lấy được lòng đế vương tâm cơ người phải vững mà nếu tâm cơ đã vững thì không trước thì muộn nàng ta cũng sẽ vào cung.

Ngọc Châu lại không được vui:

- Nhưng nương nương người khi nấy ra tay quá nhẹ rồi, mẫu tử bọn họ trước kia...

Vũ Ngưng hai tay siết nhẹ, khi nhắc đến mẫu tử Liễu thị thì khối thân thể này lại sinh ra cảm giác hận, nàng có chút không khống chế được cảm xúc.

- Thời gian còn dài...

Qua một lúc sau, nàng lại hỏi:

- Ninh Phi bên kia sao rồi?

Ngọc Châu cười mỉm:

- Nương nương không biết chứ, nàng ta bây giờ nào phải là Hiền phi trong tứ phi nữa. Ấy vậy mà lúc nào cũng la hét đòi cái này đòi cái kia, khiến cho Thái hậu vốn thích yên tĩnh cũng bị làm phiền. Ngài trực tiếp đem đại công chúa đến nuôi bên cạnh, không cho Ninh Phi đến gần..

Vũ Ngưng trong mắt có chút phản kích, Ninh Phi Ninh Kha Mẫn nay cũng sắp lụi tàn rồi...

Sự việc hành khất ở Hành cung tra ra được người đứng sau là vị Hiền phi kia, còn nữa Hoa Phi à không Hoa Chiêu viện cũng có công lao giúp sức trong đó.

Sau khi tra ra rõ Hoàng đế cho người nhốt Ninh phi vào điện, đưa về Kinh thành sau đó trực tiếp vung bút viết thánh chỉ hạ phẩm cấp Hiền phi xuống thành Ninh phi, Hoa Phi xuống thành Hoa Chiêu Viện. Mà việc gián phân vị này cũng còn nhìn trên mặt mũi nhà mẹ của các nàng.

Trong đêm Hoa Phi bị gián chức phụ thân của nàng đương là quan nhất phẩm cũng bất ngờ gửi tấu chương xin từ quan với lý do tuổi cao sức yếu. Hàn đế mặc dù cũng có tiếc nuối vì Hoa lão quan cũng từng phò tá hần lên ngôi nhưng dù sao việc ông ta từ quan trước sau gì cũng phải thực hiện nên đi sớm một chút cũng đỡ làm Hoàng đế phải ra tay dẹp gọn. Chỉ tiếc Hoa lão quan vốn chỉ muốn Hoa Ái Tư có cuộc sống an nhàn phú quý trong cung nhưng tâm tư nàng lại không muốn, thật là đáng tiếc...

Còn về vị muội muội kia đến khi bị gián phân vị vẫn không biết đường hối cải. Hoàng đế nói cho nàng biết rằng Hiền phi nhờ vào nhà ngoại nàng chứ về phía Ninh gia từ khi Ninh Khuynh Thành nàng mất thì Ninh Đại lão gia đã rút khỏi triều đình, các cháu chất trong phủ có làm quan cũng không làm chức lớn, còn phụ thân của nàng vốn đã mất từ lâu, ông bị bạo bệnh khi biết nữ nhi Hoàng hậu của mình qua đời.. Ninh Kha Mẫn lên đến phân vị Hiền phi là do Hoàng đế luôn nhìn vào Ninh gia mà cho nàng địa vị cao nhưng tâm tư nàng còn muốn cao hơn, hần lần này gián còn Ninh Phi là muốn dò xét thái độ của nhà cữu cữu nàng ta, nếu có ý đồ bất minh diệt trừ tận gốc.

Mà sau khi về kinh thành, Lương thái y chuẩn ra nàng có mạch hỷ, Thái hậu vui mừng, Hoàng đế vui mừng liền thăng phân vị cho nàng thành Bảo Phi. Có thể nói trong hậu cung này nàng cơ hồ là lớn nhất.

Vũ Ngưng đang mang hài tử, bên phía Hoa Ái Tư không có động tĩnh gì, nghe người báo lại nàng ta cơ hồ lại vui vẻ khi bị gián phân vị, mỗi ngày đều trồng cây trồng hoa hình như quên mất mình từng là một vị nương nương.. Vũ Ngưng cũng không muốn truy cứu thêm nữa.

Năm xưa thuốc độc là nàng ta đem đến, cũng chính nàng ta khuyên nàng nên uống vì tâm tư hoàng đế vô tình lãnh khốc...Nàng khi ấy một mực cho rằng là do Hoàng đế cố ý muốn giết nàng nên khi nghe lời Hoa Ái Tư nàng không mấy suy nghĩ gì. Đến khi Hoàng đế tìm được nàng, nàng lại càng nghĩ hần muốn nhìn nàng chết... Đến cuối cùng không trách ai được là trách bản thân nàng nhu nhược, ngu ngốc... Nếu hôm đó không phải Hoa Ái Tư mà là một Hoa Mỹ Tư, Hoa Tịnh Tư thì nàng cũng uống. Vì tâm nàng muốn chết thì dù không có Hoa Ái Tư nàng cũng sẽ tìm cách khác để chết.. Huống chi bây giờ Hoa Ái Tư đã biết ân oán, nghe đâu vài hôm trước nàng ta đích thân xin ý chỉ của Hàn đế đến lăng mộ thăm mộ của nàng...

Thôi thì người chạy lại ta không đánh đuổi, chỉ mong người đừng sai lầm đến ta. Một lần ta có thể tha, lần thứ hai ta tuyệt đối không tha thứ!

Còn về Ninh Kha Mẫn thì lại là một việc khác...

Đến trưa khi Hoàng đế đến dùng ngọc thiện, Vũ Ngưng cho Vũ Tuyết ra chào hỏi.

Hoàng đế gấp cho nàng một con tôm to đã bóc vỏ, hần liếc sơ qua Vũ Tuyết nhàn nhạt hỏi:

- Muội muội của ái phi đây à?

Vũ Ngưng cười cười:

- Bẩm hoàng thượng là muội muội ruột thịt của thiếp thân..

Lời Vũ Ngưng chưa dứt thì Liễu thị kể bên liền lên tiếng:

- Bẩm Hoàng thượng, Tuyết nhi rất ngoan lại thông kinh tuệ văn, chỉ có hơn chứ không kém Bảo Phi nương nương đâu thưa Hoàng thượng.

Nghe mẫu thân mình khen, Vũ Tuyết e thẹn khụy gối hành lễ.

Hàn đế neho mắt nhìn bà, tay ngừng gấp thức ăn, hần nhàn nhặt hỏi:

- Vậy à? Người Ninh gia các người ngoài Bảo Phi cùng Ninh đại nhân thì toàn là thứ không biết quy củ như thế này hay sao? Ai cho phép người xen vào lời của Bảo phi, người muốn lên làm Hoàng hậu à?

Liễu thị chưa kịp vui mừng liền sợ hãi đến run lấy bầy, cả người bà quỳ rạp xuống mặt đất, dập đầu không ngừng:

- Xin hoàng thượng tha tội, thần phụ vô lễ, xin hoàng thượng tha mạng..

Vũ Ngưng trong lòng hả dạ nhưng bên ngoài lại buộc phải ra vẻ hiền lương. Nàng đứng dậy khụy gối hành lễ, Hoàng đế liền kéo tay cho nàng ngồi xuống:

- Nàng ngồi xuống đi, đang mang thai còn cúi lên cúi xuống.

Lại nhìn về phía Liễu thị:

- Người đứng lên đi, nể mặt Bảo phi tha tha cho cái mạng chó của người.

Liễu thị run rẩy đứng dậy, mặt cắt không còn giọt máu.

Vũ Ngưng liền nháy mắt ra hiệu cho Vũ Tuyết đi đến gần, nàng nhẹ giọng cười nói:

- Hoàng thượng, người thấy Tuyết nhi như thế nào?

Hàn đế cười cười:

- Cũng được.

Vũ Ngưng ra hiệu cho nàng ta tiến đến gấp thức ăn phục vụ cho Hoàng đế. Nàng ta cũng là bộ dáng yêu tinh, tay gấp thức ăn nhưng lâu lâu lại liếc mắt sang Hoàng đế. Lại còn cố tình động tay vào vai hần. Hàn đế chịu đựng nàng ta hết nổi nhưng vì đang giúp vợ đóng kịch nên cứ phải diễn đến cùng.

Vũ Ngưng càng nhìn càng thấy hài nhưng để nàng ta động chạm đến chồng nàng lâu thế nàng lại cảm thấy sắp hết cười nổi, liền chuyển đề tài

- Muội muội thiếp thân cũng sắp đến tuổi thành gia lập thất, hoàng thượng người xem..

Hàn đế buông đũa nhìn nàng:

- Để trẫm xem thử có quan lục thất phẩm nào chưa thì từ sẽ tứ hôn cho nàng ta.

Tay Vũ Tuyết có chút run run nhưng không dám lơ đãng chỉ dám đứng nghe ngóng.

Vũ Ngưng lại tạo ra vẻ mặt khó xử:

- Nhưng muội muội là rất quý mến ngài thừa hoàng thượng..

Hàn đế nhìn gương mặt Vũ Ngưng vừa đau lòng vừa khó nói khiến tâm tình hần rất không vui, dù biết là giả nhưng hần vẫn rất lo lắng. Tiểu Vũ của hần có giả vờ cũng đừng giả giống thật đến như thế chứ?

Hoàng đế nhìn Vũ Tuyết:

- Người quý mến ta?

Vũ Tuyết e thẹn gật đầu, lại quỳ xuống cầu xin:

- Xin thỉnh hoàng thượng tha tội, nô tỳ hèn mọn, chỉ là nô tỳ thật sự rất ngưỡng mộ ngài..

Hoàng đế khẽ gật đầu, câu sau lại nói ra khiến người giật mình:

- Được, vậy vào cung làm cung nữ đi.

Vũ Ngưng xém chút cười thành tiếng.. Hoàng đế à người ta là muốn làm phi sao người lại cho làm cung nữ..

Vũ Tuyết run run, nàng ta quen được cung chiều từ nhỏ nên những lễ nghi đều ngu dốt không chịu học hỏi. Chưa được ý của hoàng đế đã trực tiếp đứng dậy cầm lấy tay hần mà khóc thương:

- Hoàng thượng, ta yêu người, ta yêu người..Ta muốn vào cung làm phi chứ nào muốn làm cung nữ, người xem ta có thua kém Bảo phi chỗ nào đâu, hoàng thượng..

Liễu thị há hốc mồm sợ đến té ngã, còn Vũ Ngưng lại nhìn đến ngây ngốc... Đây là tờ tình à?

Hay đây, hay hay, rất hay!!!

Hoàng đế kinh ngạc, lát sau liền vung tay khiến Vũ Tuyết té nhào ra đất. Hần lần này tức giận thật sự, đập bàn thật lớn khiến Chu Đại Bảo hoảng sợ chạy vội vào:

- Người đâu, đem cả họ Ninh này ra ngoài, phạt trọng cho ta.

Nội thị vội kéo nàng ta ra ngoài, cũng không quên lôi kéo luôn cả Liễu thị đang thần hồn điên đảo kia.

Sau khi phạt trọng và bị đuổi về, hình ảnh khuê nữ của Vũ Tuyết bị ảnh hưởng nghiêm trọng. Cơ hồ nàng ta chỉ có nước ở giá suốt đời vì tiếng xấu mạo phạm hoàng thượng, không tuân thủ cung quy khiến bị phạt trọng. Ở thời cổ đại nữ tử chỉ cần có một điểm xấu bị công nhận liền quy đó là tội trạng đến hết đời của nàng ta.

Mà Ninh Vũ Tuyết nàng ta là tự làm tự chịu, thông minh thì ít mà ngu ngốc thì có thừa... ai...

Về phía Ninh Đức Chính phụ thân của Ninh Vũ Tuyết, sự việc kia của nữ nhi làm ông ta cơ hồ mất mặt khắp nơi. Đi đâu cũng nghe người bàn ra tán vào, chịu không nổi đả kích, ông liền một đường đem Vũ Tuyết vào am ni xuống tóc đi tu, còn Liễu thị vì không biết dạy con đường cái lại nhờ sự giúp đỡ của Vũ Ngưng mà tra ra bà ta gian dối tư thông với tên đồ tể, lại ăn cắp bạc trong phủ nuôi tiểu quan. Sự việc quá mức ghê người, Ninh Đức Chính chính thức viết đơn hưu thê, đuổi Liễu thị đi biệt xứ...

CHAP 21: ĐẠI KẾT CỤC.

Sau khi từ Hành cung trở về, hậu cung gần như thay đổi đến chóng mặt. Hiền Phi, Hoa Phi bị giáng phân vị, Lệ Tàn thăng lên thành Lệ Chiêu Nghi, đặc biệt nhất vẫn là Bảo Quý Tàn có công hộ giá lại đang mang long thai một bước lên đến Bảo Phi đứng đầu hậu cung.

Các cung phi cơ hồ đã đoán được tình hình, một tuần 7 ngày Hoàng đế đến Chung Túy cung đủ 7 mà Hoàng hậu chưa có còn Thái hậu ngược lại lại rất vui vẻ. Ấy...người ngốc cũng biết là nên theo ai...

Vũ Ngưng thai đã được 4 tháng, nàng không ghen cũng không thay đổi gì chỉ có là đã mập lên không ít. Nhưng vẫn rất xinh đẹp, trước kia là quá gầy bây giờ cơ hồ đầy đặn xinh đẹp.

Mà về phía Ninh Kha Mẫn muội muội của nàng, nàng ta rất ồn ào ngày nào cũng đòi gặp nàng. Hoàng đế vì sợ nàng ảnh hưởng thai khí cho nên ra lệnh cấm túc Ninh phi đến khi nào Bảo Phi sanh nở thì thôi.

Sáng một ngày đẹp trời của tháng 5, Hoàng đế dắt tay Vũ Ngưng đi dạo tiêu thực. Kể từ sau khi Vũ Ngưng nhớ lại thì tình cảm hai người chỉ tăng chứ không giảm. Nàng ngắm nghĩ bao lâu, kiếp này chỉ có một lần nữa thôi sống cho mình quên hết thù hận. Chẳng phải mục đích ông Trời muốn nàng quay lại là để sống thật vui vẻ hạnh phúc sao?

Nhìn một khóm hoa cẩm tú cầu, nàng mỉm cười, như nhớ ra việc gì đó lại hỏi:

- Hoàng đế bọn người Phương Hạo sao rồi?

Hắn dắt tay nàng, nheo nheo mắt:

- Ta cũng không rõ, sau khi về lại đây thì ta cũng như nàng, hoàn toàn không biết gì.

Vũ Ngưng bĩu môi:

- Ta có chút nhớ bọn họ...

Hắn để dừng hẳn, hắn đánh mặt:

- Nàng nhớ ai?

- Thì Phương Hạo, Lạc, Phiêu...

Hắn để nắm chặt tay nàng:

; Ngoài trăm ra nàng không được nhớ ai hết, nghe chưa?

Vũ Ngưng ngây ngốc, đây đây là đang ghen à?

Thôi hết nói nổi tên cầu hoàng đế này... ghen tuông quá mức!

Mà Hoàng đế vừa dắt tay nàng, vừa nói cho nàng nghe những chuyện kiếp trước sau khi nàng mất đi.

Khi ấy trong buổi tiệc người bán nạng là Tiểu Hảo, à ta cũng đã bị Phương Hạo bắt lại và chính tay Tiêu Hàn bắn chết... Sau cái chết của Thượng Vũ, Tiêu Hàn điên cuồng tìm đến rượu, cơ hồ ngày nào anh cũng chỉ biết rượu và rượu. Tất cả chuyện công ty đều do bọn người Phương Hạo thay anh gánh vác...

Tối hôm ấy do uống quá nhiều lúc chạy xe một mình anh vô tình bị phục kích, kết quả là xe anh bị nổ tung sau đó khi tỉnh dậy anh thấy mình đang nằm trên giường bệnh và kế bên là Khuynh Thành.

Mọi chuyện kể tiếp đều như đã biết, anh gặp lại Chu Thượng Vũ cũng như Ninh Khuynh Thành trong thân xác Ninh Vũ Ngưng. Từ đó một lòng yêu thương, che chở đưa nạng lên từ từ đến ngôi vị Hoàng hậu.

Những chuyện kiếp trước hẳn không hỏi lại nạng, vì sao nạng chết hay nạng hận hẳn cái gì. Vì rõ ràng hẳn hiểu rõ nạng cũng đau khổ hơn hẳn rất nhiều lần...Nếu đã tìm lại được nhau thay vì sát muối lại vết thương cũ hẳn chọn cách quên lãng... Để cho nạng được vui và hẳn cũng được vui.

Đời này kiếp này hẳn toại nguyện lắm rồi!

Mà Vũ Ngưng cũng không hề nhắc đến chuyện trước kia kể cả chuyện đã qua ở kiếp hiện đại với tên Trương Lâm. Về Xa Thiết Thiết nay đã điên điên khùng khùng không rõ ngày chết, còn Hoa Ái Tư đã tìm về Phật giáo, 4 tháng qua nạng ta không hề hơn thua chuyện trong cung chỉ nhốt mình trong điện mà sống qua ngày. Còn về Ninh Kha Mẫn, Vũ Ngưng không biết nên làm gì với nạng ta cho phải đây!

Sáng sớm Hoàng đế đã đi đến Chung Túy cung, hẳn đem đến cho Vũ Ngưng một thay cherry chín mọng. Phải nói để tìm được mớ cherry hiện đại này hẳn phải tốn bao nhiêu công sức và ngân lượng. Nhưng không sao chỉ cần nạng vui là được rồi.

Nhìn Vũ Ngưng ăn ngon lành, Hoàng đế có chút cảm giác thành tựu. Đàn ông mà nói, có cái gì hạnh diện hơn việc làm người phụ nữ của mình được hạnh phúc...

- Tiêu Hàn, ngon thế..

Hàn đế nhìn nạng, cười:

- Ừ ăn thêm đi khó khăn lắm ta mới tìm được cho nạng.

Vũ Ngưng đưa một quả chín đỏ đến bên miệng hẳn, miệng a thật to:

- Nạng chàng ăn đi, a...a...

Hàn đế vui vẻ há miệng cắn một quả còn không quên liếm mút tay nạng.

Đầu tháng chín, Bảo Phi phát động...

Một ngày đầu đón gọi cha gọi mẹ cuối cùng nạng cũng sinh ra được một Hoàng tử khỏe mạnh. Hàn đế vui mừng như điên đặt tên là Triệt - Tổng Triệt. Đại Hoàng tử vừa sinh ra đời đã được ban tên là đều hiếm có nhất kể theo các đời vua trước.

Thái hậu Hoàng đế vui mừng ban xá miễn thuế cho dân chúng, kể từ đó tiếng lành Đại Hoàng tử có đức càng được dân chúng truyền tụng.

4 tháng sau Hoàng đế hạ chỉ sắc phong Bảo Phi lên làm Hoàng hậu, đại diện lễ phong hậu giao cho Lễ bộ tổ chức diễn ra trong 2 ngày.

Vũ Ngưng một thân áo bào màu đỏ, đầu đội mũ phượng, cổ đeo phượng tuyến, bước từng bước chậm rãi trên điện Kim Loan.

Hàn đế vui mừng đi xuống theo từng bậc đón nạng, đến khi nạng đứng trước mặt hẳn, hẳn cười rạng rỡ đón lấy nạng đi từng bước lên trên chính điện.

Thái hậu giao phượng ấn và kim sách cho Vũ Ngưng, bà vỗ vỗ tay nạng:

- Ai gia mừng lắm, ai gia mừng lắm.

Vũ Ngưng trong mắt có biết bao nhiêu là xúc động, nạng không nói được nên lời chỉ biết nhìn bà cảm kích...

Đến khi Hoàng đế dặt tay nạng đứng trước bá quan văn võ, hô to:

- Đây là Hoàng hậu của trẫm.

Thì bên dưới đồng loạt quỳ xuống kính cẩn hô to:

- Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế, Hoàng hậu thiên tuế thiên tuế...

Hàn đế nhìn nạng trong mắt mang tia xúc động mạnh...Tiểu Vũ, trẫm cảm ơn nạng!

Tổng Văn với 2 vị Hoàng hậu, một là: Tuệ Thiên Ninh thị Ki hoàng hậu, hai là: Tuệ Vũ Ninh thị Tuệ Hoàng hậu.

Ninh gia một đời sinh ra hai vị Hoàng hậu, ai cũng bảo đó là phước lớn để lại nhưng ít ai biết rằng hai vị ấy chính là một người!

Hoàn.

Tổng Triệt 7 tuổi được Hàn đế phong Thái tử, đến năm 15 tuổi giao lại giang sơn cho hắn cai quản. Tổng Triệt lên ngôi lấy hiệu là Thần - Thần Đế, một vị vua anh minh nhìn xa trông rộng nhưng tính tình có chút lạnh lẽo, thủ đoạn cực đoan. Hậu cung của hắn không hề có phi tử nào ngoài duy nhất một chính cung Hoàng hậu. Về điểm này Hàn đế cũng không trách cứ con trai.

Mà lý do vì sao Hàn đế lại muốn hưu sớm là vì muốn có nhiều thời gian cho vợ cùng nữ nhi, nói đến điểm này lại thiệt thòi quá nhiều cho Tổng Triệt.

Tổng Bạch Hiền đưa theo Vũ Ngưng năm nay đã lên chức Thái hậu đi ngao du sơn thủy bỏ lại các lão thái thái cùng nam nhi nữ nhi ở lại trong cung. Một mình ôm thê tử đi hưởng lạc... ai...đây đúng là hết nói nói mà!!!

À quên mất nói về vị muội muội của Vũ Ngưng là Ninh Kha Mẫn thì sau khi Vũ Ngưng lên ngôi Hoàng hậu nàng ta cũng được Hoàng đế ban rượu độc mà quyên sinh. Lý do cầu kết tạo phản cộng thêm trong lúc Vũ Ngưng sinh con nàng ta cho người trà trộn vào hòng giết con giết mẹ nhưng may mắn được người của Thái hậu bắt được. Một chung rượu độc chấm dứt tất cả.

Đến khi nàng ta sắp chết Vũ Ngưng cũng không ra tay thêm, nàng đã nói kiếp trước hết rồi kiếp này không can. Dù sao Ninh Kha Mẫn cũng cùng nàng chảy chung một dòng máu, cho nàng ta chết nhẹ nhàng cũng là một cách tạo phước cho nàng về sau...

Hàn đế cùng Tuệ Hoàng hậu có với nhau 3 nam 1 nữ.

Tổng Văn 90 Tuệ Hoàng hậu hoăng...1 năm sau đó Hàn đế cũng trút hơi thở cuối cùng.

Trước lúc ông chết, ông mỉm cười, nói với Tổng Triệt:

- Tiểu Vũ, lần này cũng là nàng đi trước nhưng không sao ta đây nguyện đi sau nàng để cho nàng không phải sống trong cảnh khổ đau...

Đến mãi mãi muôn đời về sau câu nói trước khi chết của Hàn đế vẫn không ai lý giải được!

Chấp niệm quá sâu, duyên tình không dứt

Ba kiếp luân hồi, ba kiếp đợi ai!!

Hoàn ♥

Bạn đang đọc truyện *Tiền Duyên Kiếp Này Gặp Gỡ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.